

PIERRE BOULEAU

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM

MUỘT THÂN ĐANG SAU TỜ GIẤY BẠC

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

PIERRE BOULEAU

TIỂU THUYẾT TRÌNH THÂM

MƯU THÂM ĐẲNG SAU TỜ GIẤY BẠC

NHÀ XUẤT BẢN CÔNG AN NHÂN DÂN

Muru Thâm Đằng Sau Tờ Giấy Bạc

Pierre Boileau

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

MỘT GIẤY BẠC NĂM MƯƠI PHỜ RĂNG

Arsene Lupin đứng trước gương giá đứng của buồng mình, cải trang nhẹ nhàng với bàn tay khéo léo của một viên thư ký già Hà kịch nước Pháp. Ông ta do dự khá lâu về việc chọn bộ râu mép, trong khi Bernardin ngồi xồm lên ghế tựa, quan sát ông ta không một chút vội vã.

- Nhưng vì tôi nói với ông là sẽ không có ai, Bernardin nói - Joseph, người ở của họ, đã xác nhận với tôi điều đó. Tất cả các ngày thứ ba, cô chủ của họ - bà Mendaille, qua đêm ở chỗ đứa con trai nhỏ.

Lupin nhăn mặt để kiểm tra xem râu mép ngắn màu hung mà ông ta vừa chấp nhận có dính chặt vào môi mình không.

- Ở đâu ? - Ông ta hỏi.

- Ở Valmondois, nơi đứa bé đang được nuôi dưỡng. Tôi đã giải thích tất cả điều đó cho ông, thưa ông chủ.

- Nhưng không phải là tất cả, Bernardin bạn nhỏ của tôi. Tôi nhắc lại bài học của tôi, đơn giản thế thôi. Gã Joseph ấy không nói cho anh tại sao gã đã bỏ vị trí ?

- Chắc thế ! Hình như vợ chồng Mendaille thường xuyên lục đục với nhau. Đã có một sự rắc rối và Joseph muốn tìm kiếm việc ở bên ngoài. Ông ta không thích lão chủ, mà theo ông ta, là một tên tàn bạo.

- Bao nhiêu tuổi ?

- Tôi không biết chính xác.

Lupin quay người lại và chỉ tay đe dọa Bernardin.

- Anh phải biết. Cần phải biết mọi chuyện khi đến thăm người ta.

- A ! Chừng bốn mươi lăm, tôi cho là như thế. Điều chắc chắn là ông ta thường đi ra ngoài vào buổi tối, nhất là khi vợ ông ta vắng mặt. Ông dạo một vòng con đường Capucine và không khi nào trở về trước một giờ sáng. Vì chưa có người thay thế Joseph nên chiều nay, nhà họ vắng người.

Lupin bây giờ thoa lên má mình một lớp phấn rất mỏng.

- Vì không ai nhìn thấy chúng ta - Bernardin nói - Ông có cho việc làm đó cần thiết không ?

- Chắc chắn là không - Chỉ theo sở thích... Anh không thể hiểu được, tôi chơi theo "kiểu xưa" thế thôi !

Bằng cử chỉ nhanh, Lupin đứng thẳng trước Bernardin. Các con mắt của ông ta ánh lên nét trẻ trung tinh nghịch.

- Điều này không làm tôi phật ý khi nó làm tôi trẻ ra mười tuổi. Ngày xưa, tôi rất tỉ mỉ. Một vụ trộm, đó là một phần thú vui, một màn cảnh mà tôi hiến dâng, một màn diễn làm tôi say sưa. Cùng một lúc, tôi ở sàn diễn và ở trong buồng. Tôi nhiệt liệt vỗ tay.

A, tôi đã là một diễn viên giỏi ! Điều mà tôi muốn có là những lần diễn lại !... Buồn thay, từ

khi xảy ra chiến tranh. Tôi tự hỏi là mình có còn phong độ nữa không. Lần "xuất hiện" đầu của tôi. Điều cần là không để hỏng. Đó là vì sao này giờ tôi dồn anh với tất cả các câu hỏi của tôi. Tôi cần ôn lại vai trò của mình. Này, thêm một lần nữa. Chúng ta đi đến đâu nhỉ ?

- Đến ông Xavier Mendaille ở đường La Rochefoucauld.

- Ông Mendaille đã kết hôn với ai rồi ?

- Với cô Béatrice ở Champagne Verzy Montcornet. Thoạt nhìn thì có của hồi môn lớn, có đồ trang sức có giá trị.

- Rất tốt - Và gì nữa về Mendaille ? Ông hãy chờ... Tôi thấy là mình nắm vững vấn đề.

Anh ta bắt đầu kể.

- Xavier Mendaille có một khu đất rộng lớn ở phía Reims. Ông ta đã bán đi trong năm 1913. Lúc bị động viên, ông đã thành công trong việc tránh ra mặt trận trong một vài tháng. Quân đội phát hiện ra và ông đã bị thương vào tháng tư năm 1915. Sau đó, ông được phục viên, và chúng tôi tìm thấy ông lẩn lộn ở Paris, có cuộc sống đầy đủ. Tóm lại, Mendaille, ông ta là ai ?

- Một tên cơ hội.

Lupin cười vang lên.

- Đó đúng là điều cần nói với tôi. Thế người ta đã làm gì với bọn cơ hội ?

- Người ta buộc chúng im lặng.

- Anh trở nên thông minh, Bernardin ạ. Vì thế, tôi, Arsène Lupin quyết định dựa vào cuộc điều tra được tiến hành bởi ông Bernardin để chú tâm một cách nghiêm túc đến lão Xavier Mendaille ấy, đó là điều tại sao tôi đang cải trang thành một con người lương thiện.

Ông ta phác họa một vòng tròn, véo má người trẻ tuổi.

- Đi thôi, anh chàng lười, con chuột nhắt ! Tại sao cái mặt như dưa tang thế ? Trước gương soi, anh ta chỉnh lại bộ mặt như là một họa sĩ đặt nét bút cuối cùng cho một chân dung, lùi lại hai bước, soi mặt mình nghiêng ba phần tư. Sau đó anh đeo một khẩu trang, đội mũ cát và bật bật ngón tay.

- Lên đường, đội hình nhếch nhác !

Bọn họ đi ra. Một cái lạnh buốt tức thời biến hơi thở họ thành khói. Cái tháng ba này giá buốt. Vàng trắng tròn làm mờ xanh ánh sáng các đèn đường và chia cắt bóng gần nhau của chúng ở trên mặt đất.

Lupin nói: "anh chọn thật là đúng một đêm như thế này". Nhưng ông ta không biến đổi một tí gì bộ mặt phấn khởi. Ông tiếp tục với một giọng nói hồn nhiên:

Điều một - Không bao giờ hành động dưới ánh trăng.

Điều hai...

Bọn họ đi qua quảng trường Opéra. Ông dừng lại và chộp lấy cánh tay của bạn đường.

- Nhưng vì sao khi vào việc anh lại vội thế ? Điều đó có thể đợi được không ?

- Điều đó không được, tôi đã nói với ông. Mendaille đã thuê một người ở mới. Tuần tới thì sẽ rất chậm.

- Đó đúng là quan điểm của tôi. Nhưng tôi muốn nghe anh nhắc lại. Tôi thích người ta suy

nghĩ cho mọi việc. Tôi muốn thú nhận với anh điều đó: Đó là một cuộc khảo sát mà chúng ta đang trải qua. Cho đến bây giờ, người học trò Bernardin đã đối đáp không tồi. Nhưng những thử thách nghiêm túc còn chưa bắt đầu.

Bọn họ rảo bước và đi vào con đường Chaussée d'Antin mà ở đó chỉ có ít người đi dạo đêm qua lại.

- Bạn Sébaslien của chúng ta đã nói với tôi là trước chiến tranh anh sống ở tỉnh.

- Vâng - Bernardin nói trong oán hận - Nhưng tôi muốn quên đi.

Bọn họ bước đi trong im lặng một lúc lâu. Đồng hồ điểm nửa giờ ở nhà thờ Trinité.

- Mười một giờ rưỡi - Lupin nhận xét - Chúng ta còn đủ thời giờ. Mendaille có lẽ đang nằm, tôi mong, ít ra là thế. Tôi muốn điều tốt, tôi...

- Cẩn thận - Bernardin thì thầm - Chúng ta đã đến. Đó là cái nhà ở góc đằng kia. Có một cửa dành cho người phục vụ ở bên phải, phía đường Aumale. Cửa vào chính ở mặt tiền khác trên đường La Rochefoucauld.

Lupin dừng lại để quan sát các chỗ. Biệt thự của Mendaille là một toà nhà cổ đẹp, có hai tầng. Các cửa sổ của tầng trệt được bảo vệ bằng các cánh kim loại đóng chặt. Một đèn đường chiếu sáng ngã tư, nhưng các con đường ở bên phải và bên trái đều vắng vẻ.

- Chúng ta hãy bắt đầu từ cửa phục vụ - Lupin quyết định.

Không vội vàng, như hai người đi đường trở về chỗ ở của mình, bọn họ đi qua mặt đường và đứng im trước cửa. Lupin sờ ổ khoá.

- Đưa tôi chùm chìa khoá - Anh ta nói nhỏ.

Khi anh mở khoá, các vật dụng tinh xảo ánh lên. Bernardin chỉ một thanh có một cái móc ở cuối.

- Không - Lupin nói - một cái vặn đơn giản cũng đủ. Đây là một biệt thự cổ. Đây không phải là Ngân hàng nước Pháp.

Ông ta cầm lấy chìa khoá, nhẹ nhàng bẫy lưỡi gà, dùng bàn tay ấn. Cánh cửa vẫn bị đóng.

- Có một cái chốt cài bên trong - Ông ta nhận xét - Chẳng cần mất công thêm. Anh cần phải biết điều đó. Thôi được, chúng ta đến xem phía khác... Mà này, ông bạn tốt của tôi, anh run sợ, lời tôi đó ! Việc đó không tốt, Bernardin ạ. Anh không hình dung được là công việc sẽ dễ dàng. Một chút khó khăn, mẹ kiếp !

Bọn họ đi quanh góc của nhà, tin chắc rằng đường Rochefoucauld từ xa títt vẫn vắng vẻ. Họ quan sát cả hai ổ khoá của cửa chính.

- Ổ khoá ở phía dưới không có vấn đề gì - Lupin ghi nhận. Tôi để cho anh. Anh hãy dùng một cái móc.

Các bàn tay dầm mồ hôi, Bernardin gắng sức một lúc, sau đó cảm thấy một cái gì đó bật ra.

- Xong rồi ông chủ ạ. Nó quay rồi.

- Cố nhiên là nó quay. Ngược lại, ổ khoá ở trên có thể làm chúng ta rối trí. Anh ấn mạnh.. Cái chìa khoá bẹt.. Không, cái ấy không mở được. Cái kia... Cái có hai răng, cảm ơn.

Như bằng phép lạ, cánh cửa hé mở.

- Xin mời vào, bạn thân mến - Lupin nói như đang cười.
- Theo gương ông- Bernardin lăm bắm - Ông sẽ giải thích cho tôi...
- Vâng, cố nhiên. Nhưng chưa phải lúc. Anh hãy đi đằng trước.

Bọn họ đi vào, bật đèn điện.

- Ở đây - Bernardin nói nhỏ - đây là tiền sảnh, ở bên trái là phòng khách và phòng ăn. Ở bên phải là bàn buồng làm việc.

Chùm sáng của bó đuốc chạy từ tường này sang tường khác, theo lời nói của anh.

- Hãy xem phòng khách - Lupin nói.

Ông vượt qua cái cửa kép và phát hiện ra một phòng rộng mênh mông, được trang bị thừa thãi ghế bành, tủ kính, bàn thấp mà ở trên có đặt các lọ đầy hoa và ông cảm thấy đột nhiên xúc động, toàn thân run rẩy vì ông nhớ lại một quá khứ của các cuộc phiêu lưu, các việc liều lĩnh điên rồ, các cuộc thám hiểm đầy rủi ro để chứng tỏ rằng đời người ta là đáng sống. Tuy nhiên, ở thời gian đó, ông không làm được cái gì vinh dự. Lần đến thăm ban đêm ở nhà Mendaille là một chuyến du lịch, một sự ngông cuồng nhỏ để làm vui Bernardin. Nhưng điều đó nhắc lại cho ông các bước khởi đầu và ông không biết có gì mãnh liệt hơn, say sưa hơn là khám phá bằng mò mẫm, ngoắt ngoéo và sự ăm cúnng của một ngôi nhà mà anh ta bị ngăn cấm.

Các màn gió dày ở trước cửa sổ làm cho bầu không khí trở nên nặng nề. Các hoa hồng và cẩm chướng, lan toả một mùi hương dịu ngọt, gần như ảo não: "Bà Beatrice Mendaille, Lupin chiêm bism, bà sao nhãng nội thất của mình - Ôi ! Xin lỗi". Ông ta đứng trước bà. Ngọn đèn của ông bây giờ chiếu sáng một bức tranh đồ sộ, vẽ một người đàn bà trẻ chân trần; bà ta ép vào người một bó "lys" che khuất phía dưới của mặt. Các con mắt của bà, rất xanh, hình như đặt một câu hỏi đau buồn. Các bàn tay cầm bó hoa được trang điểm đồ nữ trang xinh đẹp. "Giàu có và khổ hạnh, Lupin nghĩ thế. Tôi hiểu, thưa bà, điều mà cái nhìn lướt lướt của bà nói lên, bà đừng nghi ngờ điều đó, tôi..." một tiếng kêu rắc phía sau ông làm ông giật mình và ông hướng ngọn đuốc về phía tiếng động. Bernardin phá tấm che của một bàn giấy.

- Này - Lupin nói nhỏ - Anh đừng phí thời gian, ít ra là với anh. Hãy nhớ là người ta không xông vào như kẻ tham các đồ mỹ nghệ đầu tiên được đưa đến.

- Nhưng, thưa ông chủ, tôi còn chưa lấy cái gì. Tôi tìm kiếm...

- Cái gì ?

- Những đồ vật có giá trị và vì cái tủ được đóng bằng khoá, tôi nghĩ...

Lupin đi một vòng trong phòng, ngẩng đầu mỗi khi giật ra trong bóng tối các bức tranh hoặc vật dụng.

- Không xuất sắc lắm ! Tôi có cảm tưởng là công việc nội trợ bỏ lại các thức ăn tuyệt vời. Thứ còn lại là loại thông thường, không đáng ghét, chắc thế, nhưng không thú vị đối với chúng ta. Các tủ kính thì một nửa trống rỗng và điều đó là một dấu hiệu không đánh lừa, Bernardin ạ. Cảnh túng quẫn, cảnh túng quẫn khủng khiếp đã vào đây trước chúng ta.

- Nhưng... các đồ nữ trang thì sao ?

- Anh đến xem.

Lupin chiếu ánh sáng đèn mình lên bức tranh và Beatrice Mendaille lại xuất hiện.

Bernardin lùi lại.

- Bà ta không ăn thịt anh đâu- Lupin nói - Anh hãy nhìn con mắt của bà ta... Ôi ! Tuyệt vọng làm sao ! Và anh biết tại sao không ?... Không chỉ vì đám cưới của bà là một trò mua bán và chồng bà là vô tích sự mà vì sự túng thiếu đe dọa. Còn đồ nữ trang... Anh có muốn đánh cược là chúng đã được bán không ?

- Tuy nhiên, Joseph đã khẳng định với tôi là...

- Một tên lừa, gã Joseph của anh. Chúng ta đừng bận tâm về chuyện vặt, tôi sợ điều đó. Chúng ta hãy nhìn qua phòng phía bên cạnh.

Bọn họ vượt qua đại sảnh và vào trong phòng làm việc. Các màn che chưa được kéo, ánh trăng vạch đường viền khung cửa sổ và làm sáng ở khe hở của cửa thông gió. Phòng toát ra mùi xì gà và phấn son. Nhờ lướt nhanh ánh đèn, Lupin làm bản mục lục tài sản: Phòng làm việc, thư viện, các ghế, không có gì của Đế chế.

- Đồ vô giá trị, đồ học theo - Ông ta nói lầm bầm - Thứ này từ ngoại ô Saint Antoine đến thẳng đây !

Ông ta ngồi trước bàn giấy, lơ đãng xem xét đệm kê tay bằng da, các lọ mực, cái kẹp xếp giấy có chứa một số thư từ, điện thoại, gạt tàn thuốc đồ sộ. Bernardin đưa bàn tay đến ô ngăn kéo phía trên. Lupin đập nhanh lên tay của anh ta.

- Đừng mó vào đó. Đồ khốn kiếp ! Phải chăng anh là một phần tử ăn cướp ? Chúng ta không đến đây để ăn trộm. Lại càng không phải để thó của. Mà là để phát hiện. Và tôi thú thực với anh là tôi thất vọng.

Ông ta thở dài và quyết định mở ngăn kéo ở phía bên trái. Tức thời, ông thấy một bó mỏng giấy bạc được cài lại bằng một kim băng. Ông đếm được bốn tờ một nghìn quan.

- Vô ích - Ông nói trong khi để các giấy bạc vào chỗ cũ. Đây là tiền của các nhà thầu. Người đàn bà khốn khổ này có những mối lo. Chúng ta không nên tạo cho bà ta những mối lo mới.

- Ông sao thế ! - Bernardin nói lầm bầm.

Lupin quan sát nhanh các ngăn kéo khác: các hoá đơn, rất nhiều hoá đơn và sau đó là các mảnh vụn thường thấy ở đáy của một ngăn kéo, các mẫu bút chì gãy, một quản bút chứa mực đã hỏng, cái tẩy...

- A, cái này, đó là thứ không chờ đợi - Lupin nói.

Ông ta đặt trước mặt một lốc giấy có đề sẵn: sở hữu đất đai Ba Giếng, Marne.

Giấy đã ngả màu vàng. Rõ ràng là lốc đã không được dùng trong giao thiệp thư tín nữa nhưng có thể dùng làm giấy nháp, vì nó mang các lỗ hỏng, trên tờ đầu tiên có các dấu vết nguệch ngoạc.

"Sở hữu đất đai Ba Giếng, Lupin trầm ngâm. Tài sản cũ của ông ta là điều không còn chút nghi ngờ. Phải chăng ông ta ở lại đây để giữ thứ tài sản này ?"

Ông ta rút cái lốc vào đáy ngăn kéo. Bernardin lục lọi một cách giận dữ ở phía khác.

- Nhẹ nhàng thôi - Lupin can ngăn.

Và đột nhiên ông giơ bàn tay.

- Dừng lại.
- Cái gì ? Chuyện gì đã xảy ra ?
- Anh không nhận thấy gì, phải không ? Nói đi.

Ông ta ấy bạn mình ra, sau đó, với sự cẩn trọng, gỡ nơi hốc ra cái ngăn kéo mà Bernardin đang dò tìm.

- Thế nào ? Anh không thấy sao ? Tên chó đáng ghét, cái ngăn kéo ấy ngắn hơn các cái khác. Và, nếu nó ngắn hơn, đó là có một cái gì ở đằng sau. Và anh có muốn nói cho tôi cái gì ở đằng sau không ?

- Tôi không biết... A ! Tôi biết nó rồi. Một ngăn kéo bí mật nhiều ô.

- Anh đã để thời giờ vào nó !Ồ, ồ ! Vị nam tước của Ba Giếng có thể giấu tại đó kho báu chiến tranh của ông ta.

Ông ta quỳ xuống và thọc cánh tay vào chỗ hờ. Ông nói nhỏ, mắt khép hờ, mặt căng thẳng: "Không có gờ... không có nút... Thông thường, thì có một bộ phận di động... Đừng nóng vội, anh Bernardin bé bỏng của tôi... một chỗ giấu đơn sơ như vậy không thể cất giấu gì nhiều. Liệu người ta có thể để gì ở đây ? Các thư tình ? Điều này làm tôi ngạc nhiên. Quá lắm là các giấy tờ xác nhận nợ nần... Anh không thể ấn tay sâu hơn một ít ?... Nếu anh nói luôn miệng thì tôi không nghe được tiếng động của lò xo... và đây này..."

Ông ta chiếu sáng đáy của khoang.

- Công việc tốt đẹp - Ông tiếp tục nói- Cái này giống một cái thùng, nhưng rủi thay, cái thùng này có vẻ không chứa gì nhiều... Ngoài một nửa tá hộp đồ tư trang...

Ông ta kéo hộp ra, mở chúng - Chúng đều trống rỗng ! Vài lượt còn giữ dấu ấn của các tư trang bị mất.

- Ông tin chắc không có gì khác, thưa ông chủ ?

- Tự anh hãy nhìn xem.

Bernardin đến lượt cúi xuống và quan sát cái ngăn kéo bí mật.

- Tôi tin là tôi thấy một tờ giấy bạc.

- Đưa tôi xem.

Người trẻ tuổi nhặt một giấy bạc năm mươi phờ-răng.

- Nó nằm bẹp sát đáy hộp.

Lupin lật qua lật lại tờ giấy bạc, ông ta đặt nó cách xa bó đuốc của mình vài phân, soi sáng vật tìm được lạ kỳ. Tờ giấy bạc bị vò rồi lại được ép phẳng cẩn thận, có thể đã được là phẳng với một cái bàn là, nhưng các nếp gấp cũ vẫn còn tạo thành một mạng lưới các đường rạn mịn màng. Đầu óc nhanh nhẹn của Lupin đã làm việc. "Tại sao lại giấu ở đáy hòm một giấy bạc ít giá trị như vậy ? Phải chăng đây là một tờ bạc giả ?"

Ông ta rút từ túi của mình ra một tờ bạc năm mươi quan, đặt hai tờ bạc cạnh nhau trên cái đệm tay và nghiên cứu chúng một cách tỉ mỉ: hình vẽ như hệt, màu sắc cũng thế. Duy nhất chỉ số của loại bạc khác nhau. Ông mân mê tờ này rồi tờ kia hoàn toàn cùng một cảm giác. Được quan sát qua ánh sáng, chúng có hình bóng như nhau. Tờ bạc năm mươi quan ấy có tất cả bề

ngoài của một tờ bạc thực. Nhưng bản năng của Lupin báo cho ông không được kết luận quá nhanh. Tại sao Mendaille lại lơ đãng đặt trong một ngăn mà ông ta không chú ý đóng lại bằng khoá một số tiền bốn nghìn quan và ngược lại đã chú ý đặt giấu một cách thận trọng một tờ giấy bạc thông thường năm mươi quan ? Ở đó có một bí mật chọc tức ông.

- Chúng ta làm gì đây, ông chủ ? Thì giờ đang trôi đi.

- Vâng, tôi đến - Lupin nói một cách máy móc - Anh hãy đặt tờ giấy bạc vào chỗ mà anh đã tìm thấy.

Nhưng ông ta làm một động tác của người ảo thuật việc đổi các giấy bạc; trong lúc Bernardin bỏ vào thùng tờ giấy bạc thuộc về Lupin thì ông ta bỏ một cách trân trọng tờ giấy bạc của Mendaille vào ví của mình. Công việc còn tiếp tục !

Thư viện được thanh tra nhanh chóng. Nó chỉ chứa các quyển từ điển, các sách luật và một số tiểu thuyết: Zôia, Loti, Anatole France, Richepin, Maupassant...

- Tôi muốn xem nhà bếp - Lupin nói - Người ta không bao giờ biết.

- Và phòng ăn ?

- Chúng ta sẽ đảo mắt qua đó.

- Tôi có thể quan sát trước trong khi ông lục soát ở phía dưới ?

- Không - Anh ở lại cùng tôi !

- Ông không tin tôi, ông chủ ?

- Không tin anh ? Không ! Nhưng không tin tài cấp vật của anh. Thôi, lại đây.

Bọn họ ra khỏi phòng làm việc và tìm thấy ở cuối tiền sảnh, cái cửa mở vào nhà bếp ! Lupin chiếu sáng nhà bếp và làm lộ rõ một bộ nồi niêu xoong chảo, một lò nung lớn, một bàn dài, một bồn rửa bát, các ghế tựa bằng da.

- Không có gì cho chúng ta - Bernardin thăm thì.

- Tôi đồng ý với anh - Nhưng không được bỏ qua bất cứ cái gì. Tôi còn nhớ một lần tôi tìm được một gói có giá trị trong lò của một chị nấu bếp - Một nơi lý tưởng. Chắc chắn hơn kết sắt rất nhiều.

Ông ta quét một tia sáng lên tường.

- Ôi - Ông nói với một giọng đùa cợt - Tôi quên mất là chúng ta đang ở ngày mười ba - Ông tiến đến quyển lịch gắn phía trên thùng đựng bánh mì và lấy đồng hồ bỏ túi của mình ra.

- Nửa đêm hai mươi phút.

Tỉ mỉ ông bóc tờ lịch trong ngày, vò nó thành viên và bỏ vào túi áo mình.

Và đột nhiên, ông ta chộp vai bạn của mình.

- Suyt... Lắng nghe đi.

Bọn họ lúc đó nhận ra một tiếng động mà Bernardin thấy kinh hoàng.

- Tiếng nói, anh ta bập bẹ.

- Anh im miệng đi !

Đó là một tiếng thì thầm nhanh, cắt quãng bởi các đợt im lặng ngắn. Điều ấy hình như đến

từ đại sảnh hoặc có thể là từ buồng làm việc. Và điều đó còn đáng sợ hơn là một tiếng kêu hoặc một lời cầu cứu.

- Đồ ngu !- Lupin nói nhỏ- Mendaille không ở tại gia đình.

Ông ta tắt đèn, tiến lên trên đầu ngón chân qua đại sảnh, mở cửa phòng làm việc. Ông đoán, trong bóng tối mù mờ, một bóng dáng đang cúi xuống máy điện thoại - Ông ta nhảy xổ vào hắt. Để tự vệ, người đàn ông bỏ máy ra. Cuộc xô xát ngay lập tức trở nên man rợ. Mendaille thì nặng và khoẻ như một con gấu. Lupin biết được các bí ẩn của môn võ wu-shu nhưng người kia bẻ quẹo cánh tay ông ta như trong một ê-tô. Bọn họ chiến đấu như người mù, làm đổ vỡ các vật dụng quanh họ.

Bằng một đòn đầu gối, Lupin tự gỡ ra và theo suy đoán, chặt mạnh mép bàn tay về phía cổ họng của địch thủ. Cách chống đỡ nhanh như chớp và ngay sau đó, ông ta bị bóp vào cổ và bẻ quặt ra đằng sau. Ông mất thăng bằng và khuỵu xuống đến nỗi chân phải bị gập xuống dưới thân người. Một cái đau nhói ở khuỷu chân. Gần như nghẹt thở, ông ta tìm cách lấy lại sự bình tĩnh. Ông nghe, rất gần ông, từ máy điện thoại rơi trên thảm, một giọng nói xa xăm, rất nhỏ, kêu lên: "A-lô... A-lô... Trả lời đi..." Bằng cách lên gân các cơ bắp, ông lật nhào sang một bên thân người đang đè nát ông và dùng mãnh xoắn cái cổ tay dính chặt dưới cổ ống. Đối thủ gào lên và buông ra. Ở cùng giây phút ấy, một tiếng nổ vang trên đầu của Lupin. Ngọn lửa của phát súng ngắn làm ông loá mắt. Ông nhồm dậy trên đầu gối của mình.

- Anh đã giết hắt - Ông ta gào lên - Đồ ngu... Thấp sáng lên !

Các vòng sáng của đèn dừng lại trên một bộ mặt có con mắt nhắm chặt, sau đó chiếu xuống áo khoác mà phía trong có một vết nâu thẫm loang ra ngang với vú phải. Lupin quay lại phía Bernardin:

- Đồ vô lại, đi đi ! Đáng lẽ tôi phải lục soát anh trước lúc đi... Hãy giúp tôi. Tôi tin chắc là tôi bị bong gân ở mắt cá.

Ông đứng dậy mặt nhăn nhó và nhìn vào xác chết.

- Tôi đã lo sợ, thưa ông chủ- Bernardin nói - Tôi đã muốn...

- Anh im đi. Tôi không cần một vũ khí để tính sổ với nó. Tôi kinh sợ máu như anh biết. Anh hãy chỉ cho tôi vết thương của hắt ta.

Bernardin, rất nhẹ nhàng, vạch tà áo khoác rồi tiếp đến là áo sơ-mi, vết thương hiện ra trong các chàm lông lổm đốm máu.

- Còn một cái may là anh không biết sử dụng súng ngắn - Lupin nói - Viên đạn đã không đụng vào phổi - Điều đó có thể là không nghiêm trọng. Nhưng anh đáng được... Chuồn đi. Cảnh sát sắp đến.

- Cảnh sát ?

- Vâng, cảnh sát - Ông ta điện thoại - Bây giờ thì anh hiểu chứ ? - Lupin nhặt máy điện thoại lên và đặt lại trên bàn giấy.

- Hắt ngủ - Ông lại nói - Chúng ta đã thức hắt dậy. Hắt ta đi xuống trong khi chúng ta đang trong nhà bếp và hắt ta đã làm điều mà bất cứ ai ở vào địa vị của hắt cũng làm. Hắt đã gọi ông cấm... Và tôi sợ đã rất chậm. Chúng ta mau lên !

Ông ta rọi sáng một lần cuối cùng bộ mặt của Mendaille.

- Rồi ren biết bao - Ông lẩm bẩm nói - Tên đểu nhỏ ! Và điều đó để chơi theo vẻ của kẻ hào hoa trộm cắp. Thế là hết cho cả tôi và anh. Khi mà người ta ngu dại như vậy, người ta sẽ vào trong nhà giam của cảnh sát... Chết tiệt ! Tôi đã sai lầm !

Khập khiễng, ông ta đi đến cửa ra vào, để cửa hé mở để tránh mất thì giờ cho các nhân viên sẽ đến đó một lúc sau.

Sau đó dựa vào cánh tay của Bernardin, ông lại lên đường trong khi làm chủ một cách khó khăn nỗi đau của mình. Đến đường Châteaudun, ông bần chồn nhìn bên phải và bên trái. Không một xe ta-xi, không một xe ngựa, liệu ông có phải đi bộ để về nhà lưu trú cho con trai mà ông đang ở tại đường Hoà Bình không ? Ông ta tiếp tục đi, lòng tràn đầy uất hận.

- Trước hết, anh hãy tẩy khỏi đầu của mình ý tưởng đã không cứu mạng cho tôi. Người ta không cứu mạng cho Lupin. Ái chà ! Anh đừng đi nhanh thế ! Tất cả các tin tức ấy mà anh rất tự hào, đều là sai lạc. Mendaille không ở cùng gia đình và ông ta không lấy

tí gì ở nhà ông. Và cuối cùng, ai cho phép anh mang theo súng ngắn khi đi ra ngoài ?

- Tìm thấy trong hầm...- Bernardin bắt đầu.

- À không ! Chiến tranh đã hết cách đây bốn tháng. Anh đừng kể cho tôi các câu chuyện. Nếu tất cả các cựu chiến binh không thể sống nữa khi không có một vũ khí trong túi áo thì chúng ta sẽ đi đâu ? Khi tôi thấy Sebastien, tôi nói rõ cho anh ta cách suy nghĩ của tôi. Một tân binh tốt mà anh ta gửi gắm cho tôi !

Lupin dừng lại, dựa vào cánh cửa một ngôi nhà để lấy lại hơi thở. Ông ta xoa bóp khuỷu chân bị thương.

- Cuộc trở về tốt đẹp của thám hiểm - Ông nói lẩm rầm - Và tất cả cái đó là lỗi của anh.

- Tôi có thể công ông, thưa ông chủ - Bernardin khúm núm đề nghị.

Lupin không nhin được cười.

- Với việc ấy, dần lẩm. A ! Anh rất tuyệt. Bernardin ạ !.

II

MỘT BUỔI TỐI KỲ LẠ

Ngày hôm sau nữa, khi Bernardin đến chỗ ở của Lupin để biết tin tức của ông ta thì người ở trung thành Achille cấm anh đi vào.

- Ông chủ không muốn tiếp bất cứ ai.

Hắn ta còn nói thêm một cách thân tình:

- Tôi không biết anh đã làm gì ông ấy nhưng ông ấy tức giận anh.

- Khuỷu chân của ông ta ? Khuỷu chân của ông ta ra sao rồi ?

- Cũng nhì nhằng. Thầy thuốc đã đến. Ông ta nói là bong gân và ông chủ càng ít đi càng tốt. Anh cũng biết đấy, khi người ta biết ông chủ ! Làm sao mà giữ yên ông ta được !

Bernardin nài nỉ.

- Chỉ cần đúng một phút. Tôi không làm ông ta mệt đâu.

Achille kiên quyết đẩy anh ta ra.

- Anh hãy chờ vài ngày, anh Bernardin ạ. Anh biết ông ta là người nóng nảy. Ông ta điên tiết lên, ông ta điên tiết lên. Nhưng ông ta không phải là người hay oán hận. Anh sẽ thấy. Chính ông ta là người sẽ bảo anh trở lại.

Người ở nhẹ nhàng khép cửa lại.

- Cái gì thế ? - Lupin kêu lên.

Ông ta nằm trên một ghế tựa dài, cẳng chân dựa lên một cái gối. Xung quanh ông, trên nệm, có những tờ báo nhàu nát.

- Đừng nói dối, ông nhắc lại. Tôi nhận biết tiếng của anh ta. Đó là đứa bé đàn độn cứ tưởng mình là rất ranh mãnh.

- Ôi ! Ông chủ... Anh ta rất đáng mến.

- Tôi không cần người đáng mến. Tôi cần người nghe lời tôi.

- Thôi được, thưa ông chủ.

- Tôi không nói điều đó với anh. Hãy đưa tôi cái gậy chống.

- Nhưng bác sĩ đã nói...

- Đó là một con lừa. Tôi biết hơn ông ta về cái chân đáng ghét này. Tôi biết cần điều trị nó ra sao. - Ông ta đứng dậy một cách khó khăn và kêu lên - Đúng, nó làm tôi đau. Và sau đó ?... Đừng đứng đó với con mắt kinh ngạc như tôi là tháp Eiffel. Tốt hơn là đi chuẩn bị rượu nho póc-tô. Pelletier sắp đến.

Một tiếng chuông vang lên.

- Đây rồi. Chính là ông ta. Đưa ông ta vào.

Gustave Pelletier là một nhà hoá học mà Lupin thường hay hỏi ý kiến về các biên bản giám định tế nhị. Đó là một người đàn ông khoảng năm mươi tuổi, ăn mặc không cầu kỳ, mặt thanh nhả, cử chỉ hơi vụng. Khi ông ta thấy Lupin chống nạng, ông ta chỉ tay đe dọa.

- Ông, ông bạn chí thân của tôi, ông phải...

- Chúng ta sẽ cãi cọ nhau sau. Anh ngồi xuống. Thế nào, tờ bạc ấy ?

Pelletier rút từ ví ra tờ bạc năm mươi phờ-răng, chỉnh lại kính đeo mắt.

- Tất cả đều rất đúng đắn - ông ta nói. Cố nhiên, tôi không thuộc số đúc tiền nhưng tôi có tham vọng muốn biết một ít về nó. Theo ý tôi thì đây không phải là làm giả. Hay lúc đó kẻ làm giả đã tìm được loại giấy mà nhà băng của nước Pháp đã dùng, đó là điều khó xảy ra. Và may cả trong trường hợp ấy, nhà điêu khắc nào lại tài giỏi đến mức có thể vẽ được một hình vẽ tuyệt hảo đến thế ? Các nhà điêu khắc rất giỏi thì có, đúng thế. Nhưng bọn họ rất hiếm. Và, nhìn chung, người ta biết họ. Bọn họ biết là luật pháp thẳng tay trừng trị những người giả mạo. Không, tờ bạc này theo tôi là xác thực. Nó đã được phát hành cách đây bốn hoặc năm năm khi tôi xét về số của loại nhưng ở chỗ này tôi có thể nhầm lẫn; tôi chỉ là một nhà hoá học đơn thuần. Tôi cần nói thêm là nó ít được lưu hành. Nó không bị bào mòn và cũng không bị cẩu bẩn. Ở một lúc nào đó, nó bị vò nhàu nhưng sau đó, nó được là trơn... một cái bàn là rất nóng vì tôi phát hiện các vết hung hung ở góc trái, về phía trên... Tôi đoán là công việc do một người đàn ông làm. Một phụ nữ chắc biết điều chỉnh độ nóng hơn.

Ông ta đưa tờ bạc cho Lupin và ông này quan sát tờ bạc khá lâu.

- Tôi cảm ơn ông - Cuối cùng ông ta nói - Thật đáng tiếc... Tôi mong tờ bạc đó là giả. Tôi cũng đã hình thành một số giả thiết thú vị. Thôi kệ !

Bọn họ uống một ít rượu póc-tô và trao đổi với nhau một lúc, nhưng Lupin ở trong tâm trạng suy nghĩ. Sau khi Pelletier đi khỏi, ông nằm dài và nhắm mắt lại. Nếu Mendaille bỏ công để bảo quản cẩn thận tờ bạc năm mươi quan như thế, đó là vì một lý lẽ rất rõ rệt. Lý lẽ gì ? Và tại sao tờ bạc này lại được là phẳng như hình người ta muốn trả lại cho nó dáng vẻ còn mới ? Phải chăng là một vật kỷ niệm ? Món quà của một người thân ? Nhưng thông thường món quà là một vật chứ không phải là một tờ giấy bạc. Một bùa hộ mệnh chăng ? Tờ bạc này có thể liên hệ đến một sự kiện có một tầm quan trọng sống còn đối với Mendaille ? Còn rất quá sớm để trả lời. Và sau đó thì sao ? Có lợi ích gì để suy nghĩ như thế không ? Sự việc của Mendaille đã khép lại.

"Tốt hơn là quên sự thất bại của nó" - Lupin suy nghĩ thế và nhanh chóng thiu thiu ngủ. Nhưng một tiếng nói trong phòng đợi kéo ông ta ra khỏi trạng thái ngủ gật. Ông tức thời bấm chuông gọi Achille.

- Ai đó ?

- Ông Jacques Doudeville.

- Mời ông ta vào.

- Ông đã dặn tôi...

- Đúng, đồ con vật. Tôi không muốn thấy bất cứ ai. Nhưng Doudeville, không phải người nào đó...

- A, tốt, ông bạn.

Jacques Doudeville được đưa vào và hai người bắt tay nhau nồng nhiệt.

- Anh của bạn khoẻ không ? - Lupin hỏi.
- Anh tôi gửi bạn lời chào thân ái.
- Thật là đáng mến khi đến nhanh như vậy.

Lupin chỉ một chiếc ghế bành cho người cảnh sát. Ông ta nhắc lại các công việc mà các anh của Doudeville đã làm cho ông trước đây. Sự tận tâm, lòng trung thành cho mọi thử thách đã giúp ông tránh khỏi các bước sai lầm. Lupin luôn xem họ như những trung uý tin cẩn nhất, đó là lý do ông đưa họ vào sở Cảnh sát.

- Điều gì làm ông đặc biệt quan tâm đến trong vụ Mendaille này ? - Doudeville nói.
- Còn chưa có gì. Chúng ta xem như đơn thuần vì tính tò mò. Tất cả hai anh em biết tính tôi. Tôi chịu đựng kém khi nằm im.

Ông ta chỉ các tờ báo nằm rải rác.

- Vì vậy tôi đã điện thoại cho anh - Ông ta lại nói- Tôi hình dung ra các việc, đó là tất cả... Đặc biệt là khi tôi buộc phải canh cái buồng. May thay, vết thương đã khá hơn. Tôi nghe anh. Anh cố gắng đừng bỏ quên điều gì. Anh biết các sự việc vì anh đọc báo. Chính viên phó cảnh sát Weber điều hành việc điều tra. A ! Lão Weber khốn khổ. Vẫn luôn bướng bỉnh phải không ? Anh đừng cãi vã mọi lúc với lão. Đương nhiên là anh đã hỏi bà Mendaille ?

- Đúng vậy, khi bà ta từ Valmondois trở về, nơi mà bà ta thường xuyên đến thăm đứa con trai Sylvestre, một thằng ranh con năm tuổi.

- Tại sao đứa bé lại không ở Paris với cha mẹ cháu ?
- Bé rất yếu, hình như thế, và khí trời ở nông thôn có lợi cho nó.
- Và Béatrice Mendaille, anh thấy bà ta ra sao ?
- Nếu ông ngắt lời tôi thường xuyên... - Doudeville phản ứng lại khi đang mỉm cười.
- Tốt, tốt. Tôi không nói nữa.

- Việc hỏi cung bà ta không cho chúng tôi biết điều gì. Theo bà, Mendaille không có kẻ thù, nhưng bà ta xác nhận là chồng bà thường làm ra vẻ bí mật.

- Một sự liên hệ ?

- Không, không sao. Bà ta hình như bị nghi ngờ một điều gì đó. Nhưng Mendaille là kẻ ham chơi. Chúng ta, để phòng xa, lục lọi từ phía ấy. Weber cho rằng đó là một vụ trộm vặt đã không được thực hiện tốt. Thật dễ dàng để biết xem bà Mendaille có vắng mặt vào đêm mà chồng bà thường quay về nhà vào những giờ ngủ không ? Tạm thời thì chưa có người ở, một ngôi nhà không được chống giữ... với mưu đồ của bọn ăn trộm.

- Bọn chúng có nhiều không ?

- Người ta không biết. Hiện tại người ta chưa phát hiện được một dấu vết nào, trừ phi, cố nhiên, là dấu vết của cuộc chiến đấu xảy ra trong phòng làm việc. Người đến thăm - dù không nhiều - không biết được là Mendaille đã không đi ra ngoài tối đó. Bà Mendaille đã cho chúng tôi biết là ông ta hay bị nhức đầu. Đó là điều phải xảy ra... Thường khi bị đánh thức dậy, dù các nguy cơ có thể gặp, ông ta không do dự báo động cho sở cảnh bằng điện thoại... Người ta đã

nghe tiếng đánh nhau trong máy... Chúng tôi gần như chắc chắn là thằng ăn trộm không chồm mất gì. Ở điểm này, sự chứng thực của bà Mendaille là rõ ràng.

- Và ông ta ?... Anh hãy nói cho tôi biết về vết thương của ông ta. Đó là điều quan trọng nhất.

- Ông ta đã thoát nạn. Ông bị một viên đạn cỡ nhỏ bắn và suýt nữa thì đúng hồng tâm. Nếu chệch sang bên trái một ít thì tim ông bị đạn xuyên qua. May thay, viên đạn trượt trên một xương sườn và nằm vào xương bả vai. Máu chảy nhiều nhưng vết thương không nghiêm trọng. Và bệnh viện mà ngay tức thời ông được chuyển đến, lại ở gần nhà ông, tại đường La Rochefoucauld. Ông được chữa trị rất tốt.

- Anh chưa thể hỏi chuyện ông ta ?

- Có. Chỉ mới sáng nay.

- Tại sao thế ?

- Đó là lệnh của thầy thuốc mổ xẻ. Mendaille dù là vạm vỡ, đã bị một vết nặng nề. Và sau đó thuốc gây tê làm rối loạn ý nghĩ của ông. Ông ta quên cả việc mình đã gọi điện thoại cho sở Cảnh sát, quên cả việc ông đánh nhau. Ông nói các câu chuyện rời rạc. Ông ta nhiều lần nhắc lại: "Cái thư... cái thư... Hắn ta giữ lời hứa...".

Lupin nhanh nhẹn cúi về phía trước.

- Anh chắc thế ? Ông ta nói đúng: "Cái thư... cái thư... Hắn giữ lời hứa...".

- Đúng thế.

- Và phản ứng của Weber ra sao ?

- Ông ta bị bất ngờ, đúng vậy. Ông ta tìm cách biết đó là thư gì. Có phải là một bức thư đe dọa không ? Và Mendaille có giữ thư lại không ? Và ai đã giữ lời hứa ? Nhưng người ta không thu được gì ở Mendaille. Và vì Weber muốn biết rõ ràng đích xác, ông ta quyết làm một cuộc khám xét theo quy tắc ở tại nhà Mendaille vào ngày mai. Cái thư ấy có thể mang lại cho chúng ta một điều gì đó.

- Anh cập nhật tin tức cho tôi - Lupin nói trong suy tư.

Ông ta nhìn lại cái kẹp giấy mà ở đó nổi rõ một số thứ ở trên bàn làm việc, bên cạnh tàn gạt thuốc. Nhưng ông ta có nghĩ đến việc xem chúng không ?

- Bà Mendaille có tham dự vào cuộc hỏi cung không ?

- Không. Bà ta đã rời bệnh viện, chỉ còn tôi và Weber.

- Anh có nói lại lời của chồng bà ta cho bà không ?

- Có. Nhưng bà ta không hiểu ông ta muốn nói gì. Ông ta rất cẩn thận không lộ một chữ nào của bức thư ấy cho vợ mình... nếu có bức thư đó.

- Anh có hỏi bà Mendaille là bà có thấy một điều gì đó là kỳ quái trong thái độ của chồng bà suốt trong các ngày trước thảm cảnh không ?

- Dĩ nhiên rồi. Weber có thể không phải bậc kỳ tài nhưng ông biết nghề nghiệp của mình.Ồ, Mendaille thì hoàn toàn như thường lệ... nghĩa là, theo tôi hiểu, cục cằn và kín đáo. Bà Mendaille có vẻ không hạnh phúc trong cuộc sống vợ chồng. Một gã buồn cười ! Nếu ông muốn biết tình cảm của tôi đối với công việc thì đó là một sự việc buồn tẻ. Nếu Mendaille không phải là một người tăng lớp trên thì Weber gặp ít khó khăn. Duy chỉ nhờ cuộc hôn nhân mà ông ta thuộc nhóm chớp bu rượu vang... và bọn người ấy có những quan hệ thế lực.

- Sau bốn năm chiến tranh - Lupin nhận xét - thì không còn gì đáng giá ở vườn nho.

- Nhưng tên gọi của nơi ở, Verzy Montcornet cũng nổi tiếng như Moet và Chandon, thí dụ thế.

- Ôi ! Tôi biết - Lupin nói - Tôi tin cả...

Ông ta gọi Achille.

- Chúng ta còn hai hoặc ba chai rượu của Verzy Montcornet trong kho dự trữ đúng không ?

- Tôi đi xem, thưa ông chủ. Nhưng... trước hết là rượu nho poóc-tô ?

- Anh đừng bận tâm và chuẩn bị một món ăn.

Ông quay về phía Doudeville.

- Tôi cảm thấy anh bồn chồn lo lắng. Tôi làm anh yên tâm ngay. Không phải là ông Mendaille làm tôi thích thú vì có một uẩn khúc gì đây. Không. Đơn giản là tôi đang rối lúc này. Tôi cũng vậy, tôi đã giải ngũ... Thế là khi tôi biết có xảy ra một việc gì hơi bí ẩn nơi nào đó là tôi lại chú ý đến.

Achille quay lại với một chai có cổ mạ vàng và các cốc uống rượu.

- Vinh dự dành cho anh, Jacques - Lupin nói - Mở chai ra nhưng đừng tưới lên thảm.

Với ngàn lần cẩn thận, người Cảnh sát rút nút chai ra và rót đầy cốc.

- Chúc sức khỏe anh - Lupin kêu lên - Tôi rất tiếc là anh của anh không có đây... Không tôi, rượu Verzy Montcornet này !

Ông ta đặt cốc xuống, cầm lấy chai và ngắm nghía nhãn có hình một lâu đài có tháp canh. Ông ta lắc đầu.

- Mendaille đã không làm một việc tồi khi cưới con gái của dòng họ.

- Người thiếu nữ, Doudeville hiệu chính lại. Bà Mendaille đã mồ côi cha mẹ từ rất nhỏ. Bà ta sống bên cạnh ông nội. Tôi biết việc này vì Weber đang lập một hồ sơ. Có thể ông còn nhớ về việc đó; đó là một con người lương thiện, chu đáo. Ông ta không để xảy ra sơ suất điều gì.

Lupin nhớ lại biểu hiện đau khổ của bức chân dung "Cô bé mồ côi - Ông ta suy nghĩ - Và kết hôn với một người thô lỗ - Quỷ thật ! Tôi ái ngại cho cô".

- Khi nào hồ sơ ấy được hoàn thiện - Ông ta nói lại - anh có thể cho tôi bản sao ?

- Tôi tìm cách. Nếu không, tôi sẽ tóm tắt lại cho ông bằng lời.

- Tuyệt. Được rồi, tôi không giữ anh lại nữa. Đi nhanh theo dõi án mạng !

- Còn ông, ông hãy chữa khuỷu chân của mình.

- Anh chờ đó ! Một câu hỏi cuối cùng: Bà Mendaille đã thay người ở chưa ?

- Chưa - còn chưa - Tại sao ?

- Không vì gì cả. Một ý nghĩ thôi.

Sau khi Doudeville đi khỏi, Lupin tự rót cho mình một ít rượu vang và đắm mình vào trong các suy tư mà thường hay dẫn đến các sáng kiến rất táo bạo của ông. Mendaille đã phá sản, điều này hình như chắc chắn. Nhưng phải chăng, đơn giản vì các chi tiêu hoang phí để thỏa mãn sở thích hay là chỉ để làm loá mắt bạn bè. Phải chăng ông ta “chảy máu” bởi một kẻ tổng tiền ? "Bức thư... Hẳn ta giữ lời hứa...". Cái câu bí ẩn đó có bắt đầu chứng tỏ một điều gì đó cụ thể trong giả thiết của một sự tổng tiền không ?

Mendaille sợ hãi ai đó. Có thể ông ta đã nhận được những lời dọa dẫm, nhưng ông ta thích giữ im, giấu vợ ông, không yêu cầu sự che chở của Cảnh sát. Kẻ thù bí ẩn của ông ta chắc đã báo trước: hẳn ta đến đòi ông ta tính sổ nếu hẳn nhận thấy ông không thể trả được. Vì vậy khi Mendaille nghe tiếng động, ông ta không ngại ngừng đi xuống vì tin vào thể lực của mình và ngay bây giờ nữa, ông ta chắc bị ám ảnh là người tấn công ông ta trong bóng tối và bắn vào ông không ai khác là tác giả của bức thư đe dọa...

"Ồ, từ từ đã ông hạn - Lupin tự nói với mình - Mày đi... Mày đi... Cái rượu vang này không làm đầu óc mày choáng váng một ít sao ?... Và từ bạc năm mươi quan thì mày làm gì nó ?... Vì cuối cùng, nó cũng có vai trò trong cuộc chơi. Và ai biết ? Một vai trò chủ yếu... Nhưng nhất là có bức thư kỳ lạ đó... Nếu tao có thể nắm được..".

Ông ta lớn tiếng nói thêm:

- Thật rất đơn giản. Tôi chỉ cần trở lại đó.

Bởi vì ý tưởng đó là hơi điên rồ, nó làm ông vô cùng hài lòng. Tất nhiên là thế ! Cần phải làm trước việc khám soát, tìm ra cái thư, đọc nó trước Weber. Viên thủ phó chỉ quan tâm đến nội dung bởi vì ông ta không thật láu lỉnh. Lupin biết là chữ viết, khổ bức thư, chất giấy và hàng nghìn chi tiết khác, cung cấp cho ông những chỉ dẫn mà Cảnh sát không quan tâm đầy đủ. Và

sau đó có một việc khác: tờ giấy bạc phải trả về chỗ cũ. Nó y hệt với bất cứ giấy bạc năm mươi phờ-răng khác, nó còn giữ được nguồn gốc chính của nó nhờ con số loại của nó. Con số ấy có thể dùng cho Mendaille làm chuẩn đo, làm phương pháp kỹ thuật để ghi vào trí nhớ một điều gì đó quan trọng. Có thể là chìa khoá của một bộ luật chẳng ? Khi quay về, Mendaille chắc vẫn tin là giấy bạc vẫn luôn ở đó. Điều chủ yếu là ru ngủ sự nghi ngờ của ông ta. A ! Béatrice - Lupin thở dài - nếu bà không có vẻ buồn đến thế, tôi thề với bà là tôi rất yên ổn ở nhà !".

Bernardin trở lại khi tối đến.

- Nói với anh ta là tôi không cần đến anh ta !- Lupin kêu lên - Tôi đã thấy nó vào việc một lần. Điều đó là đủ cho tôi.

Achille biết làm mọi việc, xoa bóp rất lâu khuỷu chân của ông nhưng không ấn mạnh. Anh tiếp thu từ một người tổ tiên xa nổi tiếng là người nắn xương, một loại thuốc bôi kỳ lạ rất công hiệu chữa bong gân và các tai nạn cơ bắp khác. Lupin cảm thấy nhẹ nhõm.

- Nếu ông chủ đồng ý nằm nghỉ, tôi khẳng định là ông có thể bắt đầu đi được trong ngày mai.

- Tốt, thưa bác sĩ.

Nhưng, sau mười giờ tối một ít, Lupin cho dừng một xe ngựa ở Quảng trường Vendôme và xe đưa ông đến nhà thờ Trinité. Ông ta ngắm biệt thự của nhà Mendaille từ xa. Các cửa lá trập đều kín mít. Nhà hình như đang ngủ. "Bình thường - Lupin suy nghĩ - Người đàn bà khổ sở đã kiệt sức bởi tất cả các xúc động ấy. Vào lúc này, bà ta phải uống một ít thuốc ngủ. Tôi có thể yên tâm đến đó". Đi khắp khếnh, ông ta tiến đến cửa ra vào. Ông ta không muốn mang theo cái gậy và bây giờ ông tỏ ra hối tiếc. Mặc dù có sự chăm sóc của Achille, ông vẫn đau. Cánh cửa mở ra không khó khăn. Dùng ngọn đèn pin bỏ túi mà pin còn mới, ông định hướng đi. Giày của ông có đế cao su không gây ra một tiếng động nào. Một tia sáng trong phòng để xem Béatrice. Chân dung xuất hiện. Các con mắt đầy lo âu của người đàn bà trẻ hình như nhìn xoáy vào Lupin đang đứng im một lúc.

"Tôi là một người bạn - Ông thì thầm- Bà đừng sợ. Có tôi, bà không sợ gì hết".

Ông lùi lại, đi vào buồng làm việc. Một màn ri-đô rộng che khuất cửa sổ và căn phòng chìm vào trong một bóng tối dày. Ông ta đẩy cái bấm đèn và đặt nó lên bàn làm việc. Mọi dấu vết của cuộc đánh nhau đã biến mất. Cái kẹp giấy đặt ở gần máy điện thoại, bên cạnh một gạt tàn thuốc mới, cái gạt tàn kia chắc đã bị vỡ.

Rất nhẹ nhàng, Lupin rút các ô bàn có chứa cái hộp, bật nắp hộp ra. Tờ giấy bạc năm mươi quan còn luôn ở đó. Ông lấy lại nó và thay nó bởi tờ giấy bạc mà hình như rất thân thiết với trái tim của Mendaille. Và bây giờ ông đóng hộp và ô kéo lại rồi ngồi vào ghế bành. Khi ông vươn cánh tay để lấy các thư ở xa hơn cái kẹp giấy thì nghe một tiếng rắc nhẹ từ phía đại sảnh. Ông tắt đèn và bằng vài bước, ông đã nấp mình sau cái ri-đô dày che cửa sổ.

Tất cả giác quan đều căng thẳng, ông lắng nghe.

Phải chăng bà Mendaille đã gây ra tiếng động ? Tuy nhiên, ông ta biết mình đã di chuyển như một cái bóng. Có một tiếng soạt nhẹ ở cửa vào phòng và đột nhiên, quãng sáng của một đèn điện chạy như là một mặt trăng di động, dọc theo màn ri-đô và chiếu đến nơi xa hơn. Lupin hiểu là có một người lạ thâm nhập vào phòng và chắc chắn chuẩn bị lục soát bàn làm

việc. Đầu tiên, ông ta cảm thấy một sự hài lòng mạnh mẽ. Như vậy là ông ta đã thấy đúng. Sự linh cảm đã không lừa dối ông. Và một lần nữa, ông đang ở giữa trái tim của bí mật.

Nhưng đột nhiên niềm vui của ông trở thành lo âu vì ông cảm thấy không đủ sức đánh nhau, các khuỷu chân ấy có nguy cơ phản bội lại ông nếu ông buộc phải can thiệp. Người lạ mặt chuyển động rất thận trọng, nhưng một tiếng soạt không thể nhận thấy của vải tổ giác bước đi thận trọng của hắn ta. Bây giờ hắn ta dừng lại trước bàn làm việc. Ánh phản chiếu của đèn hắn ta dừng lại nhưng màn ri-đô rất dày. Lupin chỉ phân biệt được một ánh sáng mờ nhạt và không dám cúi xuống để liếc mắt nhìn. Một phút dài trôi qua. Người ấy hình như không động đậy. Hắn ta có thể làm gì ? Lupin buộc phải dựa lên chân đau và tự hỏi liệu ông ta có thể đứng ở tư thế đó còn được lâu không.

Cuối cùng, ông ta đành chịu. Sự mệt mỏi và tính tò mò chiến thắng trí khôn. Giữa cửa sổ và màn ri-đô, có một khoảng hẹp mà dọc theo nó ông có thể lách vào giữa nếu người ông khá thanh mảnh. Lupin đứng rất thẳng, né vai mình và với rất nhiều thận trọng di chuyển lên một mái đua của tầng sáu, rồi tiến lên từng phân, đến nơi có các dây kéo - ở chỗ đó, giữa nếp xếp cuối cùng của ri-đô và tường, có một khe hở mà con mắt có thể áp sát. Lupin nhìn và điều mà ông thấy làm ông kinh ngạc.

Người lạ chỉ là một hình bóng mờ mờ, nhưng đèn của hắn ta, đặt trên bàn làm việc, chiếu sáng rực rỡ ở ngăn kéo để mở và bàn tay đeo găng đen đang kéo từ nơi giấu tờ bạc năm mươi phờ-răng. Mày chỉ nói đúng, Lupin nghĩ thế. Mày không quá ngu khi mày để lại tờ bạc ở đó - Tờ bạc là chìa khóa của tất cả. Nhưng tại sao hắn lại bỏ vào túi ? Tại sao hắn ta không thay nó bằng một tờ khác như ta đã làm ?”.

Đột nhiên, chùm đèn của đại sảnh chiếu sáng và một bước chân làm kêu kòn kẹt các bậc cầu thang. Hắn tắt đèn và màn ri-đô lay động mạnh chỉ cách Lupin chưa đầy một mét. Tên ăn trộm nhảy về phía chỗ giấu độc nhất nổi rõ trước mặt nó và bây giờ, hai người hầu như sát bên nhau, đang đợi chờ trong khi nín thở. Bà Mendaille hiện ra trên ngưỡng cửa của phòng làm việc, mặc áo ngủ, chân trần trong giày hở gót. Bà cầm một quyển sách. Không nghi ngờ, bà thấp đèn trần và đi về phía thư viện. Phía sau màn che, trời hơi tối một chút. Tên trộm, chắc là bất ngờ về sự hiện diện không đợi chờ của Lupin, biến thành bức tượng. Liếc mắt, Lupin quan sát hắn ta nhưng chỉ phân biệt một loại bóng người với một vết xanh nhạt ở nơi mặt. Sự im lặng là tuyệt đối.

Bà Mendailte mở thư viện và xếp quyển sách của bà lên một ngăn. Bà chọn một quyển khác. "Nhưng bà hãy đi ngủ đi - Lupin van nài trong đầu như vậy - Bà không cảm thấy sẽ xảy ra một tai họa sao !". Bà không vội vã, buồn bã lật các trang của một cuốn tiểu thuyết, cố tìm một cái ngáp. Kẽ lạ mặt di chuyển một cánh tay. "Nếu nó động đậy, tôi nhảy chồm lên nó" - Lupin tự hứa với mình.

Nhiều phút trôi qua. Bà Mendaille tựa mình lên lưng ghế bành ở trước bàn làm việc. Bà đưa một bàn tay mệt mỏi lên mặt mình và thì thầm: "Chúa tôi ! Chúa tôi !".

"Bà ta bị xúc động làm sao - Lupin suy nghĩ thế khi không rời con mắt khỏi bà - Đó là sự lo âu đang làm bà mất ngủ". Ý đồ đột nhiên đến với ông là tấn công người lạ mặt khi hắn ta đứng bất động gần ông ta, trói hắn ta và kéo lê nó trước mặt Béatrice, và nói với người đàn bà trẻ: "Đây là con vật hôi thối đe dọa bà. Giao nó cho Cảnh sát và bà hết sợ !".

Các nắm tay của ông bóp lại. Nhưng ông ta biết là kết cục của cuộc đấu, xảy ra không lường trước trong các nếp gấp của một màn che, là rất may rủi. Ông ta tự tìm mình.

Bà Mendaille đặt quyển sách lên một góc của bàn làm việc và lấy từ ngăn sách ra một album rất lớn bìa bằng nhung. Bà kẹp nó dưới cánh tay mình và rời phòng, sau khi đã tắt ánh sáng. Nhưng bà không đi xa. Bà vào phòng khách mà bà còn để cửa mở, thấp sáng các đèn vách và ngồi vào ghế bành gần ngưỡng cửa đến nỗi người ta không thể đi qua đại sảnh mà không đến gần bà.

Hoàn cảnh không thể kéo dài mà không trở nên nguy kịch. Lupin đã mất đi khái niệm thời gian. Khuỷu chân của ông bị các cơn nhức càng lúc càng đau hơn. Bà Mendaille rút từ album ra một bức ảnh lớn mà bà ngắm nghía lâu, rồi bà áp nó vào ngực mình và nhắm mắt lại. Gần Lupin, hình như có một sự di chuyển không khí rất nhẹ. Lupin ngả toàn thân như một võ sĩ muốn tránh một cú đấm. Nhưng ông biết, hầu như cùng giây đồng hồ đó, đối thủ của ông đã biến mất. Ông giơ cánh tay ra và chỉ có khoảng trống. Ông vạch mép ri-đô và định vị bóng hình người khách bí ẩn, rất gần cửa ra vào. Hắn ta rình rập bà Mendaille như là một con thú quan sát con mồi của mình. Nhưng Lupin hiểu là ông không có mấy may ý đồ tấn công: ngược lại, ông chờ đợi khoảnh khắc thuận lợi nhất để thoát thân mà không bị đột kích. Ánh sáng đến từ phòng khách chiếu xiên hắn ta. Hắn có tóc hung, cắt kiểu bàn chải. Hắn ta nhỏ con, lệch vai, hơi giống con khỉ với các cánh tay quá dài. Lupin chưa bao giờ thấy hắn nhưng ông cảm thấy một ngày nào đó, theo định mệnh, bọn họ sẽ đối mặt nhau, và sau đó...

Người đó chắc là nhanh nhẹn và quyết đoán. Thao tác mà hắn ta vừa hoàn thành trước mặt của Lupin chứng tỏ hắn nguy hiểm đến mức nào, vì, nếu bà Mendaille bây giờ có ý mang album trả về chỗ cũ thì bà tất nhiên phát hiện ra hắn và hắn sẽ không do dự bất ngờ đánh bà để chạy trốn trước khi bị kẻ thù không chờ đợi nấp sau màn ri-đô đuổi theo.

Nhưng bà Mendaille tựa đầu vào đệm của ghế bành. Các con mắt luôn nhắm kín, bà trầm tư, bà mơ mộng. Chưa bao giờ Lupin dự vào một cảnh lạ lùng đến thế: hai người đàn ông sẵn sàng lao vào đâm chém nhau trong khi đang rình mò hơi thở nhỏ nhoi của một người đàn bà trẻ không biết sự nguy hiểm và tưởng rằng mình là đơn độc và hoàn toàn đắm sâu vào trong các kỷ niệm của riêng mình.

Thời gian trôi qua. Quyển album từ từ trượt dọc theo cẳng chân của Béatrice. Cuối cùng nó rơi không tiếng động lên thảm. Bà ta không động dậy. Bà đã ngủ. Lúc đó tên tóc hung đứng dậy, nhìn về phía ri-đô để tin rằng hắn còn cách xa đối thủ của hắn nhiều mét. Ánh sáng làm ánh lên trong con mắt của hắn một tia sáng hung dữ. Hắn vượt qua ngưỡng cửa và bằng ba sải chân thì mất hút.

Lupin cùng lúc đó lách qua chỗ nấp và đi đến chỗ mà hắn ta vừa mới rời bỏ. Cửa ra vào được đóng cẩn thận, đẩy vào trong đại sảnh một luồng khí lạnh và bà Mendaille cử động. Bà mở mắt ra, nhìn quanh mình bằng một cái nhìn lạc lõng, nhẹ nhàng cài lại cổ áo ngủ đang hở ra.

Một giây đồng hồ kéo dài như vô tận. Bằng tất cả ý chí của mình, toát ra như một chất lỏng, Lupin ra lệnh cho bà ta ngủ lại, van nài bà để cho ông một địa bàn tự do. Do một nhọc... hay tự kỷ ám thị, bà để đầu mình ghé trên lưng ghế bành. Bàn tay cầm bức ảnh nghiêng xuống thanh tì tay giống như cọng của hoa đang tàn. Bức ảnh tuột khỏi các ngón tay bà. Một cái trượt

xiên đưa ảnh đến gần ngưỡng cửa.

Lupin chỉ còn cúi nhẹ xuống để nhìn bức ảnh thoả thích. Nó là ảnh một đứa con trai, mặc trang phục hải quân, đầu đội một mũ nồi mang một dòng chữ kiêu hãnh mạ vàng: Kẻ trả thù. Đứa trẻ cầm một cái vòng và hướng về ống kính cái nhìn rất buồn thảm.

"Con trai của bà - Lupin nghĩ vậy - Nó giống bà ta biết bao ! Nhưng Mendaille đã làm gì mẹ con họ để họ có bộ mặt đau khổ đến thế ! Bác xin thề, là bác có trái tim minh bạch trong việc này. Nhưng vì bác không muốn làm mẹ cháu sợ, cháu thấy là bác sẽ chuồn đi êm thấm. Suyt ! Từ nay về sau, kẻ trả thù, đó là bác !"

Một nửa giờ sau, Lupin trở về chỗ ở của mình và buông mình xuống ghế tựa dài. Máu đập dồn dập ở khuỷu chân bị sưng vù. Ông ta bị kiệt sức và biết mình sẽ qua một đêm trắng.

III

MỘT BUỔI CHIỀU CỦA BÀ MENDAILLE

Ngày hôm sau, khi Jacques Doudeville đi đến báo cáo, anh ta thấy Lupin nằm dài thoải mái và đang đọc báo. Việc tấn công mà Mendaille là nạn nhân chỉ là đầu đề của những mục ngắn; báo chí đặc biệt nói đến vấn đề sửa chữa, vấn đề lộn xộn ở nước Đức và việc xây dựng lại các vùng được giải phóng.

- Thế nào - Lupin hỏi - Anh mang đến cho tôi điều gì mới mẻ ?
- Không gì nhiều, tôi e là thế. Khuỷu chân của ông ra sao rồi ?
- Tốt hơn.

Lupin mỉm cười, ông ta rất tươi tỉnh. Nhờ vào cơ thể cường tráng của mình và vào sự chăm sóc kiên quyết của Achille, trạng thái bong gân của ông không xấu đi, dù những sự cố gắng đã bỏ ra lúc tối. Chỗ sưng hơn nữa còn giảm đi.

- Anh kể nhanh lên.

Doudeville dịch ghế bành đến ghế tựa dài, ngồi xuống và bắt đầu:

- Vậy là, buổi sáng đó...
- Đi thẳng vào đích - Lupin gào lên - Tôi bắt cần tất cả lời mào đầu ấy. Anh đã đi đến chỗ Mendaille. Tốt. Và sau đó ?... Cái thư, anh có thấy không ?
- Có.
- Nó ở đâu ?
- Trong cái kẹp giấy.
- Nó như thế nào ? Để rời ? Hay để trong một phong bì ?
- Không có một phong bì nào.
- Thôi được ! Anh hãy nói cho tôi biết nội dung.
- Nếu người ta có thể nói đó là một nội dung - Chỉ có một câu: "Anh hãy đến đó đầu tiên"
- Đó là tất cả ?
- Vâng.
- Chữ viết ra sao ?
- Các chữ cái theo kiểu chữ in - Nó được vạch ra bằng bút chì một cách cầu thả như là người gửi đang vội.
- Weber nghĩ sao về bức thư ?
- Chưa nghĩ gì cho đến lúc này.
- Và anh ?

- Cũng chưa nghĩ gì - Đó là một lá thư đe dọa thường thấy.
- Không thường đến thế. Đó còn có thể là cái chết đang chờ Mendaillie.
- Có thể đây là một tên điên.

Lupin nhún vai.

- Đó là tất cả những gì mà anh tìm đến để nói cho tôi, khi anh không hiểu gì... Một tên điên !...

Ông thấy lại tên tóc hung phục kích gần cửa phòng làm việc.

- Tôi khẳng định, tôi, là hắc có lý, người viết bức thư đó.
- Hắc dùng loại giấy gì ?
- Giấy thông thường.
- Tóm lại, anh không hiểu gì hơn ?
- Không.

- Và người ta đóng thuế để có Cảnh sát như vậy ? Tôi chắc chắn, anh hãy nghe đây, tôi chắc chắn là anh không biết khai thác mẫu giấy ấy.

- Nó cũng như mọi mẫu giấy - Doudeville phản ứng - Bị vò nhàu một ít, có thể là...

Lupin chớp lấy cổ tay anh ta.

- Thế nào, giấy bị vò nhàu ? Anh hãy giải thích đi, đồ chết tiệt !
- Không chính xác là bị vò nhàu - Doudeville nói khi nghĩ lại - Tờ giấy biểu hiện các nếp gấp đều đặn, các loại hình thoi.

Lupin đứng dậy, đẩy người Cảnh sát về phía bàn giấy của anh ta.

- Anh có thể tái hiện lại cho tôi cái hình vẽ ?... Đây là một tờ giấy.
- Nhưng ông muốn đi tìm cái gì ? Tác giả của bức thư đã gấp nó nhiều lần, thế thôi.
- Thế thì các nếp gấp hình thành các đường song song hoặc các đường chữ thập, không phải là hình thoi ?

- Đúng... Có thể ông có lý.
- Tôi có lý - Lupin nói - Thử xem.

Doudeville vụng về vạch một số dạng hình học. Cúi xuống trên vai của anh ta, Lupin theo dõi công việc của anh ta với một sở thích say mê.

- Bốn hình vuông - Ông ta lẩm nhẩm- Trong mỗi hình vuông có hai đường chéo cắt nhau ở giữa... Anh chờ tí ! Tôi cho rằng tôi hiểu được.

Và đột nhiên, ông cười vang.

- Điều này vô lý, ông bạn khổ sở của tôi...Anh hãy nhìn là chúng ta sẽ đi đến đâu.

Chộp lấy một tờ giấy khác, ông gấp nhanh nó và làm thành một cái tàu thủy.

- Bây giờ - Ông lại nói - tôi mở từng tờ giấy của tôi ra... và tôi có chính xác các nếp gấp mà anh đã vẽ... Anh thấy: bốn hình vuông và tám đường chéo, hoặc, nếu anh muốn thì là bốn hình thoi lớn và bốn nửa hình thoi. Như vậy, cái thư đe dọa ấy được đưa tới dưới hình thức con tàu

thủy bằng giấy ?

Bây giờ ông cười ngắc ngư.

- Không, ông bị nắc, không !... Thật là kỳ quái - Cho tôi cái Styx và cái thuyền tang tóc ! "Anh sẽ đến đó đầu tiên". Đó là rõ ràng, không ! Các du khách cho Địa ngục đều được đề nghị nhanh chân ! Con tàu sắp xuất phát. A ! Đó là một điều buồn cười ! Nhưng anh tin chắc là không nhầm trong các hình thoi của anh, nghệ sĩ ! Đúng hơn, đó là một cái nôi bằng giấy hoặc một cái mũ của cảnh vệ ? A ! Một cái mũ của cảnh vệ, sự khám phá kỳ làm sao ! Đừng làm tôi nực cười như vậy, Doudeville ạ. Điều đó làm tôi khó chịu... Anh thứ lỗi cho tôi. Không, tôi không nhạo báng anh. Nhưng anh thú nhận...

Ông ta ngồi xuống ở một góc bàn để khuỷu chân được yên.

- Tôi không phạm một sai lầm nào- Doudeville nói vẻ bất bình.

- Thôi được. Mendaille đã nhận được một tàu thủy nhỏ. Điều đó chứng tỏ cái gì ? Là người gửi thư đã dùng tờ giấy đầu tiên rơi vào tay hắn ta và tờ giấy ấy đã bị xếp...

Nhưng anh thấy rõ là điều đó không đứng vững.

- Hoặc có thể là bản thân Mendaille - Doudeville phản ứng lại - Hắn ta đọc lá thư và trong lúc cố nhớ để thử tìm người đã gửi lá thư, hắn máy móc làm một cái tàu thủy nhỏ... Tiếp đến, mong muốn đọc lại thư, hắn vuốt phẳng và cuối cùng xếp vào trong kẹp giấy.

- Hừm ! Bao giờ thì anh gặp lại anh ta ?

- Ngày mai, đầu buổi chiều.

- Anh hãy cố gắng hỏi anh ta về các nếp gấp ấy để chúng ta biết rõ ràng. Nhưng một trong hai sự việc: hoặc là chính người gửi thư đùa vui khi cho anh cái hình dạng ấy của con tàu thủy nhỏ và như vậy hắn ta làm cho nội dung của lá thư mất ý nghĩa. Chỗ nhận cũng vì thế mà không xem thư là nghiêm túc. Hay là chính bản thân Mendaille đã không quan tâm đến việc báo trước, và, bởi thói anh hùng, đã biến tờ giấy viết thư thành một chiếc tàu thủy nhỏ, nhưng tại sao sau đó ông ta lại vuốt phẳng giấy và xếp nó vào kẹp ? Trong cả hai trường hợp, chúng ta đều không lý giải được.

Lupin, bàn tay trong túi, đi vòng quanh gian phòng bằng bước chân chậm rồi trở về với Doudeville.

- Ờ này, tôi thích thế hơn - Ông nói - Sự việc ấy chắc chắn làm tôi thích thú. Nhiều người liên lạc với nhau bằng tàu thủy giấy, điều đó ít ra cũng là mới, đó là điều kêu gọi, là điều cần suy nghĩ. Anh không thấy sao ?

Ông ta nằm dài, gáy kê trên bàn tay đan chéo.

- Và anh phát hiện gì thêm không ?

- Các hoá đơn... Rất nhiều hoá đơn. Bọn nhà Mendaille nợ như chúa Chổm.

- Tôi nói cái gì nhỉ ? Sau tất cả cái đó, có một tên tổng tiền.

Lupin suy nghĩ một lúc rồi ra lệnh:

- Ngày mai, đến tìm tôi trong tiệm cà phê nhỏ gần đối diện với hiệu thuốc. Ngày chủ nhật, Weber không thể giữ anh lại, anh có quyền nghỉ ngơi. Anh sẽ nói cho tôi rõ các anh đã điều tra tới đâu.

- Nhưng... Khuỷu chân của ông ?

- Nó là một người con gái ngoan. Nó không từ chối tôi điều gì... Bây giờ đi đi, và cảm ơn.

Sau khi người Cảnh sát đi khỏi, Lupin tìm cách ghép các mảnh ghép hình nhưng quá nhiều mảnh bị thiếu. Một mặt, có Mendaille, có món nợ của ông ta và bức thư bí ẩn, mặt khác, có tên tóc hung thâm nhập vào nhà để trộm một tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng nào đó. Làm sao liên kết các sự việc phân tán ấy lại với nhau ? Và tuy nhiên một báo cáo hợp lý nhất thiết phải hợp nhất chúng lại. Lupin bị lôi cuốn vào việc tìm cho ra điều bí ẩn. Achille gõ vào cửa.

- Cái gì thế ?

- Ông Bernardin muốn nói với Ngài.

- Thế thì hẳn nói đi.

- Nhưng anh ta muốn nói "dỗ dặc", nếu Ngài thấy điều mà tôi muốn nói... Không phải sau cửa.

Lupin cười.

- Như vậy là quá sớm ! - Ông kêu lên - Tôi còn đang trong cơn giận. Mong hẳn quay lại vào thứ hai.

Ông ta lại đắm mình trong suy tư. Một điểm đặc biệt làm ông suy nghĩ. Bà Mendaille biết gì chính xác ? Cả đôi vợ chồng cố sức vô ích sống trong sự không thông cảm nhau, bà ta dù sao còn chia sẻ cuộc sống của chồng mình, ít nhiều biết các cuộc lui tới của ông... Chính là cần hỏi chuyện bà. Weber vui lòng đặt cho bà ta các câu hỏi thông lệ - "Bao nhiêu thời gian bị phí, Lupin nghĩ vậy. Tuy nhiên tôi không thể can thiệp, đi tìm bà ta và thẳng thắn hỏi bà điều không ổn trong quan hệ vợ chồng của bà. Bà ta sẽ đuổi tôi ra cửa và bà có lý. Nhưng có thể bà là người giữ các chìa khoá của bí mật !".

Gậm nhậm sự mong chờ, vào buổi trưa ngày hôm sau, ông đi đến quán cà phê nhỏ mà ở đó ông ta đã hẹn gặp Doudeville và từ quán ông có thể thấy biệt thự nhỏ của anh em nhà Mendaille và cách đó vài trăm mét là bệnh viện. Để tránh xuất hiện một cách nực cười với cái gậy mà ông buộc phải chống, ông lấy dáng vẻ của một người được hưởng trợ cấp thường xuyên bệnh đau khớp xương, và, đi khập khiễng, ông đến ngồi vào bàn gần một tủ kính. Bà Mendaille xuất hiện ngay sau đó. Bà khoác một áo măng-tô dài màu xám có cài một bông hoa tím; các bàn tay bà thu vào trong dải của khăn quàng.

- Ai chà - Lupin nghĩ - Ăn mặc như vậy cho một cuộc đi ngắn thế, cho thấy bản chất đại tư sản !...

Một ít lúc sau, Weber và Doudeville từ một ô-tô của toà Thị chính bước xuống.

- Lão già Weber - Lupin mỉm cười - Ông ta đã phì ra nhưng vẫn luôn tỏ ra sung sức. Một sinh viên trường Xanh-xia mặt nhợt, cái quần phai màu và cái dáng điệu muốn ngốn mọi thứ. A ! Ông nhắc tôi nhớ lại thời tốt đẹp !.

Ông ăn một cái bánh kẹp thịt, đặt thêm một cái khác. Cứ năm phút, ông lại xem đồng hồ.

"Nhưng bọn họ lo cái gì chứ ! - Đây không phải là một cuộc hỏi cung mà là một cuộc xưng tội!".

Sau ba phần tư giờ dài dặc, Weber và Doudeville cuối cùng cũng đi ra khỏi bệnh viện và

dừng lại trước xe con.

"Và bây giờ là chuyện gẫu - Lupin nói làu bàu - Và vấn đề xã giao". Chú có muốn tôi cho chú xuống một nơi nào đấy không ? ", "Cảm ơn, thủ trưởng. Tôi thích đi bộ một lát". "Thật không?", "Không có cách nào khác, thưa thủ trưởng...". À, cuối cùng, bọn họ cũng tự quyết định !

Hai người xiết chặt bàn tay nhau. Weber nhảy lên cái xe cà khố của ông, Doudeville, một cách thân tình đóng cửa xe lại cho bạn và nhìn chiếc ô tô xa dần. Rồi sau đó, bằng các bước nhanh, ông đi về phía quán cà phê.

- Không sớm quá - Lupin nói với anh ta - Các chú ba hoa làm sao !... Anh ngồi xuống. Tôi gọi cho anh món bánh mì kẹp thịt.

Và Lupin chuyển qua công việc:

- Bây giờ, anh cố gắng đừng quên tí gì. Trước hết, ông ta ra sao ?

- Ông Mendaille ?... Tốt hơn nhiều. Ông sắp trở về nhà.

- Và bà ta ?

- Một nhọc - Lo âu - Bà ta hình như bị ảnh hưởng hơn là ông ấy.

- Quan hệ của bọn họ ra sao ?

- Không nhập nhằng. Mỗi lo âu của một người vợ run sợ cho chồng mình. Chúng tôi để bà ở đầu giường của ông. Bọn họ nói với nhau điều gì sau khi chúng tôi đi khỏi, đó lại là một sự việc khác.

- Bức thư ?

- Cái đó, ông có thể tự hào đã hỗ trợ tôi. Ông đã đứng trên toàn bộ nét lớn. Weber đã cho Mendaille thấy cái thư. Ông ta không hề bối rối. Ông ta xác nhận đã nhận được thư đó cách đây mười ngày. Thư được trình bày dưới hình thức một con tàu thủy nhỏ bỏ vào trong một phong bì mà ông ta đã vứt đi. Ông ta đã lấy lá thư, và trước mặt Weber, người đã không tin vào con mắt mình, ông ta đã làm lại cái hình dạng đầu tiên của nó... "Tôi đã tưởng là một trò đùa, ông ta nói. Suýt nữa tôi đã vứt nó vào sọt rác. Tôi cũng không hiểu tại sao tôi giữ nó lại".

- Weber hỏi ông ta là tại sao ông không cho vợ mình biết ?

- Tất nhiên là thế. Ông ta trả lời là để đừng làm bà là sợ.

- Và bà thì phản ứng ra sao ? Cuối cùng thì anh cần khéo léo dò hỏi tên của một gã bé nhỏ ! Bà tham gia vào cuộc trao đổi. Lúc đó, bà không nói gì sao ?

- Có. Bà nói là bà không hiểu gì hết về những việc đã xảy ra; nhưng bây giờ, khi mà đêm đến, bà chết vì sợ. Bà còn nói thêm là nếu chồng bà phải ở lại lâu ở bệnh viện, bà sẽ thuê khách sạn để ở.

- Tất cả các sự việc ấy chẳng có lợi gì cho chúng ta - Lupin thở dài - Tóm lại, chúng ta không biết gì thêm.

- Mendaille cho rằng ông không có bất cứ một kẻ thù nào.

- Cố nhiên ! Và Weber tin như vậy. Thực chất, chính xác thì Weber đã suy nghĩ việc đó ra sao ?

Doudeville giang hai cánh tay bằng một cử chỉ thoáng đãng.

- Ở thời điểm này, ông ta tin rằng kẻ gửi những tàu thủy nhỏ giữ lời hứa và thâm nhập vào nhà Mendaille để thoả mãn sự trả thù. Nhưng hẳn muốn trả thù cái gì ? Mendaille khẳng định là ông ta không có một ý nghĩ nào về việc đó. Thủ trưởng và tôi, chúng tôi đều có cảm tưởng là ông ta không nói dối.

Chắc chắn ông không chờ đợi để bị tấn công.

- Ông có cho ký hiệu gì của kẻ tấn công ông không ?

- Không, ông không thấy gì hết. Và ở đó, các kỷ niệm của ông đều rất mù mờ. Ông điện thoại; người khác nhảy chồm lên ông trong bóng tối. Bọn họ đánh nhau, rồi người ấy bắn ông... ông hình như thất vọng, thừa ông chủ.

Doudeville gọi ông ta là "ông chủ" như ngày xưa. Lupin vỗ vỗ ông một cách thân tình.

- Có thất vọng một ít - ông thú nhận. Dĩ nhiên là ông chưa đề cập đến vấn đề nợ nần ?

- Đó là vấn đề tế nhị khi có sự hiện diện của bà Mendaille. Nhưng Weber dự định quay lại vấn đề ấy khi Mendaille hoàn toàn bình phục. Tôi đã nói hết với ông. Đến đây, nếu ông cho phép, tôi sẽ đi gặp anh tôi.

Lupin nhìn anh ta xa dần. Doudeville dững cảm mà lòng trung thành chưa bao giờ bị xem là thiếu. Nhưng sự tế nhị thì ngược lại... Vấn đề độc nhất thật sự quan trọng thì anh ta đã quên đặt ra. Weber cũng vậy. "Anh sẽ đến đó đầu tiên". Tại sao lại là người đầu tiên ? Như là Mendaille đứng đầu một loạt. Như là ông ta là người đầu tiên cần hạ sát. Bức thư ám chỉ đến quá khứ bi thảm nào ? Mendaille đã tham gia vào sự kiện bí ẩn nào ? Cần phải biết về cái tiền sử của ông ta.

Lupin đưa con mắt ngơ ngác nhìn các sự vật trên đường. Và đột nhiên, ông nhảy chồm lên. Cái hình bóng ấy, cái áo măng-tô dài ấy, cái ống tay ấy... Bà Mendaille đã rời bệnh viện. Bà không kéo dài cuộc đến thăm. "Trời ơi !- Lupin suy nghĩ - bọn họ từ lâu đã không nói gì với nhau... Nhưng đã sao ? Bà không về nhà mình sao ?"

Bà Mendaille thực ra đi ra phía đường Aumale, bây giờ đi vào trong đường Taibout. Lupin tức thời quyết định, bỏ lại một ít tiền trên bàn và đi ra. Đi theo một người đàn bà xinh đẹp không phải không làm ông thích thú, nhất là người đó lại là bà Beatrice. "Nhưng bà ta đi đâu ?" ông tự hỏi.

Bà Mendaille đi xuôi đến các Đại lộ. Bà rảo bước và ông ta gặp khó khăn để giữ được nhịp bước. "Có thể bà đi đến các bạn của mình chẳng - Ông ta nghĩ vậy- Tại sao bà lại không có cuộc sống riêng tư của mình ?

Và tức thời một sự nghi ngờ khủng khiếp hiện rõ trong đầu ông: "Và nếu đó là một tình nhân chẳng ?" Ông ta từ bỏ mối nghi ngờ đó với sự phẫn nộ. "Không phải bà ta ! Không phải loại người ấy. Tôi tuyên bố bà là một người lương thiện. Phải không Beatrice, bà là người lương thiện ? Bà không có khả năng đóng kịch, phải không ? Bà không dám nhìn vào mắt của bé trai của bà nếu bà có một mối quan hệ

Có rất nhiều người trên Đại lộ, một đám đông vui vẻ, thoát ra khỏi "con ngoáo ộp chiến tranh" Người ta còn thấy các binh phục và người ta còn gặp, ôi thôi... chỗ này chỗ kia, những thương binh. Bà Mendaille luồn lách giữa các nhóm người. Lupin thất thế đi theo bà. Bà bây giờ đi ngang qua đường Marivaux. Khi bà đến trước rạp opera Comique, bà do dự một lúc rồi

quay trở lại như một người thiếu tin tưởng.

- Không- Lupin tự nói - bà không đi cũng chẳng sao...

Nhưng bà đã bước lên bậc thềm của nhà hát trong khi đưa từ ống tay áo ra một cái ví nhỏ và bà rút từ ví ra một tờ giấy bạc. Lupin đứng sau bà và quan sát bà, mỗi lúc một choáng váng hơn.

- Thế nào ! Chồng của bà còn chưa ra bệnh viện và... Tôi mơ mộng. Bà đã có một tờ bạc. Bà biết sáng ấy... xin lỗi, hôm qua, có thể là trước nữa, bà đã đến đây. Kết luận: ông bạn của tôi, bạn đã không có khả năng trong việc đó. Bà đã có một cuộc hẹn. Chồng bà có thể bị moi ruột, điều đó không thay đổi gì dự án của ông. A, Béatrice, bà làm tôi thất vọng biết bao !

Hồi chuông báo hiệu buổi biểu diễn vang lên. Lupin vội vàng đi qua cửa bán vé, có được chỗ ngồi ở hàng đầu của ban-công, phía bên cạnh, điều đó cho phép ông bao quát được phần lớn gian phòng. Ông nóng lòng muốn biết.

- Đại đột làm sao - Ông nhắc lại - đại đột làm sao ! Nếu Weber có ý định theo dõi bà thì ông ta sẽ nghĩ gì, sự nghi ngờ nào mà ông ta không nuôi dưỡng ? Bà thân mến, bà có nghĩ đến việc đó không ?

Ông nhanh chóng trở lại vị trí của mình mà không đi qua nơi gửi quần áo, quan sát nhanh các ghế bành của dàn nhạc nhưng không phát hiện ra bà. Ông chỉ thấy vô số bộ mặt vô danh. Từ trong sàn của sân khấu thoát ra tiếng kêu inh tai của các nhạc cụ phối hợp với nhau.

"Bà ta không ở phía dưới - Lupin suy nghĩ - bà không thể mạo hiểm để gặp một người quen nào đó, nhất là khi bà có người đi cùng". Người nhạc trưởng xuất hiện ở bục điều khiển, được chào đón bằng những tràng vỗ tay dài. Ông ta giơ chiếc dũa của mình và trong các nhịp đầu tiên, Lupin đã nhận ra bài quen thuộc. Họ chơi bài "Người thợ cạo Séville". Bà Mendaille có lý do riêng để nghe bài Người thợ cạo ? Ngược lại thế, bản nhạc đó dù tài tình như vậy cũng chỉ trái với tình cảm mà bà phải chịu đựng. Lupin nhớ lại âm sắc thất vọng trong giọng nói của bà khi bà lầm rầm: "Chúa tôi ! Chúa tôi !" ở trước thư viện. Không. Chắc bà không ở đây để tiêu khiển. Âm hưởng do màn diễn là rất mạnh để Lupin bắt đầu phân biệt được khá rõ ràng các khán giả ngồi ở "ghế lô" trước mặt ông. Ông đưa mắt nhìn từ người này qua người khác. Mắt ông dừng lại ở một hình bóng quen thuộc ở cuối một "lô" của tầng một. Ông xúc động đến nỗi nước mắt trào ra. Ông nhắm mắt lại một lúc để dưỡng mắt, sau đó lại mở mắt ra và tin chắc là ông không bị nhầm. Nhưng chỉ có những người đàn bà hai bên nàg, hai ở đây và một hơi xế về phía phải. Ông cảm thấy nhẹ nhõm vô cùng.

Béatrice thân mến ! Lupin có lẽ bị đánh giá là phản bội nếu hắn ta phát hiện ra... Nhưng các suy nghĩ của ông tức thời chuyển sang hướng mới - Sự có mặt của bà Mendaille ở tại nơi này thách đố mọi luận lý. Bà ta nghe nhạc một mình ? Đầu hạ thấp, bà hình như đắm mình trong một suy tư rầu rĩ.

"Người thợ cạo" được nhiệt liệt chào mừng. Bà ta không động đậy bao giờ - Lupin thử soát xét tất cả các lý do có thể đẩy một người đàn bà bất hạnh và có thể là bị đe dọa, hết tiền, mất con, đến ẩn náu trong một rạp hát. Có một lý do, chắc chắn thế, nhưng vượt ra ngoài tài trí, ngoài thiên phú trực giác và kinh nghiệm của ông, ông ta không thể nắm bắt được và trở nên cáu giận. Ông muốn kêu lên với các ca sĩ: "Nhỏ thôi, còn nghĩa lý gì nữa ! Các ông không biết như vậy là các ông quấy rầy tôi và đã xảy ra trước mắt các ông một điều gì đó quan trọng hơn

nhiều các mối tình chốc lát của các ông !”

Đột nhiên Béatrice đứng dậy và bí mật lướt đi về phía cửa. "Nếu em tưởng rằng, người đẹp của tôi, là em sẽ thoát khỏi tôi", ông ta thì thầm; và nhanh chóng ông rời khỏi chỗ ngồi của mình, làm dấy lên quanh ông những lời phản đối rõ rệt, ông đi vào hành lang. Ông không vui mừng gì khi dừng lại ở nơi giữ quần áo, tuy nhiên, bị quấy rầy bởi cái khuỷu chân đang làm ông đau, ông đi chậm và khi ông đến lề đường thì bà Mendaille đã vòng qua góc phố Favart.

"Tôi hiểu - Ông tự nói - Bà ta đến opera Hải kịch để tiêu phí một giờ khi đợi một cuộc hẹn nào đó. Không có gì đơn giản hơn thế. Nhà hát thích hợp và kín đáo hơn đến quán cà phê”.

Bà Mendaille đã đến đại lộ lớn. Đứng im ở lề vệ đường, bà chờ đón một xe tắc-xi. Khá lạ lùng, xe không thiếu và Lupin cũng hầu như cùng lúc với bà tìm được một xe.

- Anh đi theo bà ấy - Ông nói với lái xe - và tôi yêu cầu anh đừng cười !

Cả hai xe đi đến Quảng trường Cộng hoà, rẽ vào đại lộ Voltaire. Lupin tự hỏi, bà Mendaille có thể đi đâu, xa nhà bà đến thế. Càng lúc khoảng cách nhà càng tăng lên, giả thiết của một nơi hẹn mất tính chất vững chắc. Một người đàn ông hào hoa không bao giờ áp đặt một chuyến đi dài như vậy để chinh phục một phụ nữ. Không thể được ?

Xe tắc xi của bà Mendaille dừng trước một cửa hàng của người bán hoa và bà vào đó. "Lần này, tôi hiểu !", Lupin nghĩ vậy - Bà ta đi thăm ai, thế thôi. Tuy nhiên, người thừa kế rượu nho Verzy Montcornet không khi nào có những mối liên hệ trong khu phố này !..".

Bà Mendaille đi ra tay ôm một bó hoa tím của Parme tuyệt đẹp. Cuộc đuổi bắt tiếp tục. Xe tắc-xi quay sang đường La Roquette. "Phải chăng bà đi đến nhà tù ?" Lupin nói đùa khi cuộc chạy đuổi bắt đầu thích thú. Nhưng không. Cả hai xe con vượt cái nhà tù nổi tiếng và bà Mendaille xuống xe ở góc đại lộ Minilmontant.

- Đây rồi ! Anh không được đi xa nữa - Lupin ra lệnh.

- Ôi ! Tôi đã quen - Người lái xe nói với một vẻ cam chịu.

- Đồng đều - Lupin nói.

Bà Mendaille đã vượt qua đại lộ, đi vào trong nghĩa trang Perè Lachaise. "Tôi rất mong bà đến tĩnh tâm ở một ngôi mộ - Ông ta phản ứng - nhưng dù sao thì cũng không phải sau khi đã nghe bản nhạc của Rossini. Điều đó không thể được. Và, tôi nghi là bà có tờ giấy bạc của mình. Vậy là bà đã biết trước cần phải bỏ ra một giờ ở rạp hát trước khi đến đây ! Trong trường hợp ấy, tôi chỉ thấy có một phương án. Đây là một cuộc hành hương. Có thể là trước đây bà đã nghe bài "Người thợ cạo của Séville" ở một người thân mà bà đã mất sau đó chăng ? Vâng, điều đó cũng khá có lý, và tôi sẽ không chậm trễ để biết tên của người đó. Bây giờ tôi hiểu, tại sao bà có bộ mặt buồn đến thế !". Bà Mendaille đã bỏ lối đi chính và đi sang bên phải, vào một lối đi hẹp hơn, dốc dần theo một con đường cong và kết thúc ở một bãi tròn rộng, án ngữ bởi một tượng đài uy nghi hiến dâng cho Casimir Périer. Luôn đi về bên phải, vào một lối đi mới mà một cột chỉ đường dưới cái tên "Đường của Acacias". Bà Mendaille còn đi chừng một trăm mét và vượt một số bậc đá ở lưng đồi để đi đến một đường mòn hẹp giữa hai bờ cây được cắt. Một tấm bảng chỉ: Đường của dê. Người ta bỗng nhiên có cảm giác đang sống ở giữa đồng quê. Lupin nghĩ ít giây đồng hồ.

Một mặt trời lạnh lẽo cuối đồng đang xuống thấp nơi chân trời, kéo dài các bóng. Rõ ràng

khu Perè Lachaise là rất cổ. Người ta không còn an táng người nào ở đây từ lâu. Vậy thì Béatrice đến đây làm gì?... Chưa bao giờ sự tò mò của Lupin lại bị thử thách đến thế.

Bà Mendaille đi trước một ít. Bà vượt qua một ngã tư và đột nhiên dừng lại trước một tượng đài rộng có đỉnh tam giác mà đá xây đã trở màu xanh - Lupin, nấp ở một góc của một nhà thờ nhỏ, không rời mắt bất cứ cử chỉ nào của bà. Bà tháo các dây buộc quá chặt các cành hoa, hà một ít hơi nóng vào hoa bị dồn nén và đặt hoa cẩn thận lên rìa của một cái hố. Tiếp theo, bà nâng màn che mặt của mình. Mặt bà lộ ra, dờ dãi trong một sự trầm tư sâu sắc.

Bà nghĩ đến người vắng mặt, đến người đàn ông mà bà đã yêu. Đó ít ra là điều hình như có thể chấp nhận hơn cả. Nhưng Lupin khởi đầu một động tác thụt lùi. Một bóng vừa hiện ra trên bậc đá của lối đi.

Một người nào đó cũng rình mò Béatrice. Kẻ thám tử tựa mình sau một cột đổ vỡ. Chỉ vai của hắn ta lộ ra và nổi rõ trên mặt đất. Hắn ta tiến lên không tiếng động, trong ý đồ gì vậy? Chỗ này rất hoang vắng và rất thích hợp cho một cuộc tấn công. Lupin đã sẵn sàng can thiệp.

Bà Mendaille hạ thấp màn che mặt của mình, xiết chặt áo măng tô quanh người và quay về. Gã theo dõi bà tức thời từ bỏ chỗ nấp và Lupin kìm nén một tiếng than! Đó là tên tóc hung, người đã chiếm đoạt tờ bạc năm mươi phờ-răng trong buồng làm việc của Mendaille... người ở màn che cửa... Đã bao nhiêu thời gian hắn ta theo đuổi người đàn bà khốn khổ? Bà ta có biết có người theo dõi mình không? Có phải vì lẽ đó mà bà ta vội vàng rời bỏ Opera Hải kịch đến thế không? Bà có mong là cuộc đến thăm nghĩa trang được giữ bí mật không? - Sự thật chắc rằng được tạc lên đá ở cách đó một số mét. Lupin để bà Mendaille và gã tóc hung đi trước một lát. Ông ta sẽ dễ dàng tìm lại họ và thề hứa là không bao giờ mất dấu vết của người lạ mặt. Nhưng trước hết phải biết tên gì khắc trên nấm mộ.

Ông ta chạy gần đến tượng đài mà không quan tâm đến các cơn đau nhói ở khuỷu chân và đọc:

- Một phần của thống chế...

Bó hoa tím che lấp tên ông. Ông ta cúi xuống, nhanh chóng lấy bó hoa và sừng sốt thì thầm:

- Davout! Thống chế Davout!... Bà ta hoàn toàn si mê!

Ông không còn thì giờ để nghĩ tiếp. Ông bị một cú đánh vào gáy mạnh đến nỗi ông quy xuống, bất tỉnh và kéo theo bó hoa khi ngã xuống.

IV

"NHỮNG CON CHIM SẺ"

Trước tấm gương ba mặt trong nhà vệ sinh, Lupin, mặc áo ngủ, bóp nhẹ cái u ở chòm đầu. Kẻ tấn công ông chưa đến mức nặng tay, tuy nhiên hẳn có thể đập mạnh hơn, nện để làm trọng thương. Nhưng hẳn vừa lòng làm choáng như là hẳn chỉ muốn... muốn cái gì nhỉ ?

Lupin quay đầu nhẹ theo mọi hướng, có bị đau một ít nhưng ông đã chịu đựng những cơn đau khác. Vâng, kẻ tấn công bí ẩn muốn cái gì ? Cho ông ta một lời cảnh cáo đơn giản hay là cấm ông lại rượt đuổi ? Phải chăng, tên tóc hung đã quay trở lại khi Lupin lần mò hàng chữ ghi trên tượng đài ? Tuy nhiên, Lupin có cảm tưởng là gã tóc hung không phải là người đánh hẳn. Đó là một tên súc sinh. Như vậy có nên tưởng tượng một nhân vật thứ hai ? Trong lúc tên tóc hung rượt theo Béatrice, Lupin có bị rượt theo không ? Không một lúc nào, ông ta đã không nghĩ đến việc theo dõi phía sau mình, vậy thì giả thiết không được loại bỏ.

Chắc chắn là sự việc Mendaille ngày càng phức tạp hơn. Một bức thư đe dọa ở hình dạng một tàu thủy nhỏ... một tên trộm lẩn vào trong phòng làm việc để cuỗm đi tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng... Một người đàn bà đau khổ bỏ ra một giờ ở Opera Hải kịch trước lúc chạy đến nghĩa trang Père Lachaise để dâng hoa cho mộ của Thống chế Davout !... "Ôi ! Đầu óc tôi - Lupin gào lên - Thôi đi ! Tôi chịu thua không đoán ra được. Không tính đến là trong câu chuyện này, tôi chỉ nhận được các cú đánh mạnh. Cứ theo đà này, tôi sẽ nhanh chóng vào bệnh viện !"

Nhưng từ hộp đồ hóa trang của mình, ông lấy ra một lọ tóc màu thẫm mà ông chải cẩn thận. Sau đó, ông trang điểm môi trên của mình bằng một trong cái râu mép bé tí ấy mà cái "mốt" bắt đầu lan truyền và được người ta gọi là "râu mép kiểu Charlot". Ông chọn trong tủ áo một bộ màu hạt dẻ, một cà-vạt thông dụng, một áo choàng ngoài hơi cũ. Ông đội mũ phớt thay cho mũ quả dưa và ngắm mình trước gương trong buồng ngủ của mình. Ông có dáng vẻ của một người nào đó... một công chức, một người đi buôn... Còn khập khểnh một chút, ông đi sang phòng ăn mà ở đó bữa sáng đang đợi ông.

- Ông chủ còn chưa đi được ! - Achille kêu lên.
- Đó là điều đã lừa dối anh - và ông nhắc lại cho bản thân mình, với một chút hài hước: "Tôi chưa bảo rằng đây là lúc để nói điều ấy !"
- Ông chủ không đọc báo sao ?
- Không có thì giờ, tôi có cuộc hẹn với một bà.
- Một ngày nào đó, ông sẽ bị chồng bà chộp được !
- Việc đã xong, bạn Achille khốn khổ của tôi. A ! Khi thấy Bernardin, hãy nói là anh ta không còn bị cách ly nữa. Sắp tới, tôi chắc sẽ cần đến anh ta.

Ông ăn sáng nhanh chóng, rút đồng hồ bỏ túi ra: "Chín giờ kém mười - bà Mendaille chắc chưa bắt đầu đi mua hàng trước chín giờ rưỡi, mười giờ. Mọi việc tiến triển tốt !" Và ông đi ra

bằng một nhịp bước giúp ông từ từ lấy lại sự mềm mại của mình.

Trong ván cờ mà ông quyết định chơi, ông chỉ có một con bài tốt: Béatrice Mendaille. Như vậy ông không có sự lựa chọn, ông phải tiếp tục rượt đuổi nhưng phải cẩn thận gấp đôi. Tình tiết của hoa tím trên mộ của Thống chế Davout ám ảnh ông. Ông cảm thấy nó là một sự thách thức. Trong cuộc sống phiêu lưu của mình, ông đã giải quyết nhiều điều bí ẩn nhưng ông biết là chúng không giấu điều gì rời rạc. Còn như bó hoa tím này...

Bà Mendaille còn đầy đủ trí tuệ không ? Nếu quan hệ vợ chồng bị tan vỡ, như vậy có phải bà đang làm mối cho những rối loạn tâm thần nhẹ chẳng ? Mendaille chỉ có thể là một người đau khổ đang đi chơi để quên chẳng ?... Cũng không vì người ta gửi cho bà cái tàu thủy bằng giấy, điều đó cũng gây hoang tưởng như bó hoa tím !

Khi Lupin đến trước biệt thự của nhà Mendaille, ông ta thấy một người đàn ông khá già, mặc áo gi-lê rách, nói chuyện với một bà mang bánh ở cửa dịch vụ. Người ở mới như vậy đã đến. Đó là điều rầy rà vì bà Mendaille chắc sẽ ở lại nhà để giao việc cho người ở và Lupin không thích thú sải bước chân đều trong nhiều giờ như là một thanh tra Cảnh sát thông thường. Ông đi vào một quán cà phê nhỏ mà ở đó lúc tối ông đã đợi Doudeville, tựa cùi tay lên quầy và đặt mua một cái kem. Người chủ hàng đứng trước tủ kính, cuộn một miếng thuốc.

- Đây, ông ta nói với bà vợ mình. Bọn chúng thuê một người ở mới. Tôi tự hỏi họ lấy gì mà trả công cho anh ta !

Ông ta dùng Lupin làm chứng.

- Có tiền, tôi nói với anh ! Cái đó làm hàng đồng điệu bộ. Cái đó tưởng mình là con ông cháu cha và có bảng treo trong khắp khu phố.

- Ừa - Lupin nói bằng một giọng thích thú.

- Ông không đọc báo sao - Người bán cà phê nhắc lại - Mendaille... Ông ấy bị tấn công tại nhà, đêm vừa qua... Không biết được tung tích kẻ trộm cướp.

"A ! Bernardin - Lupin suy nghĩ - tên bán lẻ rượu này đang làm nhục tôi do lỗi của anh. Anh sẽ trả giá cho tôi về điều đó !"

- Đây không phải là vụ trộm đầu tiên trong khu phố, ông nên nhớ điều đó - Bernardin nói tiếp - Từ ngày chiến tranh kết thúc, đầy rẫy người không việc làm... những người đã sống trong bạo lực rất lâu, đừng có ngạc nhiên. Chính phủ...

- Thứ lỗi cho tôi - Lupin nói.

Ông ta vừa mới thấy bà Mendaille đang chuẩn bị đi ra. Ở ngưỡng cửa, bà nhìn trời u ám, bà quay người lại để nói với một ai đó, chắc là với người ở vì người đó trao cho bà một cái ô, và bà xa dần nhà bằng những bước ngắn nhanh mà bây giờ Lupin đã biết rõ. Ông để một đồng bạc lên quầy.

- Tôi ba hoa, tôi ba hoa - Ông nói, nhưng công việc không chờ đợi...

Ông cười rất lịch thiệp với vợ chồng người bán hàng và vượt qua cửa một bước, ngấm nhìn đường - Không, không có ai theo dõi bà Mendaille. Luôn luôn quan sát xung quanh, ông tiến lại gần bà. Ngay sau đó ông có được sự tin chắc là Béatrice cũng như ông không bị rượt theo. Bọn họ đến nhà thờ Trinilé và bà Mendaille vào đó.

- Tất nhiên !- Lupin nói một mình - tiếp sau nhà hát và nghĩa trang, thì lại là đền. Một lúc nữa là mộ Liệt sĩ và Cung chiến thắng... Tại sao lại không ?

Đến lượt, ông ta cũng vào nhà thờ. Bà quỳ gối và đọc kinh. Một cái mạng dày che khuất các nét của bà. Có thể là Lupin không nhận ra bà nếu ông ta chưa thấy bà vào lúc mà bà rời nhà mình. Ông ngồi xuống gần một cái cột, ngắm nhìn đường đi lối lại của các tín đồ. Không có người nào đến gần bà. Sau một lúc suy tư ngẩn, bà đứng dậy, đi tìm một cây nến mà bà cắm vào để một đèn nến, giữa một chực ngọn nến sau khi đã thắp.

Bà đang nghĩ đến ai ? Đến chồng bà ? Đến con trai bà ? Hay là đến Thống chế Davout ? Lupin tự kìm chế mình. Ông ta đã sai lầm khi chế giễu. Người đàn bà này đã quá đau khổ, người ta thương hại bà. Một lễ sinh xuất hiện, tiếp sau là một thầy tu. Một lễ nhà thờ sắp bắt đầu. Nhưng bà Mendaille đã rút lui. Bà không đến để dự lễ. Kỳ lạ thay ! Bà ký tên và đi ra sân trước nhà thờ, sau đó quay vào đường Saint Lazare, luôn vội vàng như sợ đến chậm ở một cuộc hẹn.

Trong một lúc, bà đến nhà ga, vượt qua các bậc lên xuống, hướng đến một chỗ bán vé mà ở đó họ đưa cho bà các vé đi ngoại ô. Lupin nghe bà yêu cầu một vé khứ hồi cho Mantes - Gassicourt và tức thời bắt chước bà. Liệu bà ta có thể làm gì ở Mantes ? Ông ngồi vào một ô bên cạnh, càng lúc càng bị kích động bởi sự săn đuổi lạ lùng. Nếu Mendaille là một nhân vật bí ẩn thì nói về vợ ông ta ra sao đây ? Lupin bị đắm mình trong suy tư và suýt nữa thì đi quá ga dừng. Ông vội vã tiến đến cửa ra, tìm lại được Béatrice với lòng nhẹ nhõm.

Bà hình như biết rõ thành phố nhỏ này, vì rằng bà không do dự đi vào trong con đường dài vô tận có trồng cây và hầu như trống vắng. "Miễn là bà ta không quay người lại", Lupin suy nghĩ. Nhưng Béatrice tiếp tục đường đi của mình mà không nhìn quanh bà. Một số quán hàng cuối cùng cũng xuất hiện. Béatrice vào trong một cửa hàng bánh ngọt, một lát sau thì đi ra, tay cẩn thận cầm một gói buộc bằng dải xanh. "Lần này, Lupin tự nhủ, chắc chắn là đáy bể mò kim - Bà sẽ ăn bánh ga-tô này với ai ?".

Sự rượt đuổi lại tiếp tục. Bà Mendaille rẽ vòng nhiều lần, cuối cùng đi vào một đường nhỏ có tường hai bên mà phía sau tường là các cành cây còn trơ trụi. Bà dừng lại trước một cái lưới sắt, kéo một nắm dăm và tiếng xa xa của một cái chuông vang lên. Lupin cũng dừng lại và nấp vào góc tường, vì Béatrice có thể máy móc nhìn về phía sau. Khi ông mạo hiểm vươn đầu ra thì bà đã đi vào.

Ông tiến đến lưới sắt, hy vọng nhìn thấy vườn và nhà. Nhưng lưới kín mít - Trên cái cột thẳng đứng, tên của một biệt thự được ghi bằng chữ kim loại: "Những con chim sẻ". Ông đi qua cửa vào và sau khi đến góc của tường, phát hiện trên mặt khác của nhà mà đối diện là sông Seine, một cửa thứ hai có ngưỡng bị cỏ che lấp.

Bực tức, ông quay lại. Điều tốt hơn là tìm hiểu ở người bán hàng. Cửa hàng bánh ngọt chắc còn làm việc. Ông ta tìm lại được nó sau khi hơi bị lạc và không ngần ngại ăn một ít bánh xốp. Vì ông là khách hàng duy nhất trong cửa hiệu, ông không gặp khó khăn gì khi bắt chuyện với người ở gái.

- Xin có thứ lỗi - Ông nói - tôi đại diện cho công ty bảo hiểm của Hội. Sau bốn năm chiến tranh, cô biết là: Có hàng đồng người mà cảnh sát không nắm vững nữa, một số đã biến mất, một số khác đã thay đổi địa chỉ... Ông rút từ túi áo ra một quyển sổ tay, gác đầu một cách chán nản.

"Tôi có trên danh sách của mình cái biệt thự "Những con chim sẻ" ...

- A ! Đúng - Người ở gái nói. Đó là sở hữu của cô Isabelle Montcornet... Hay đúng hơn là Verzy Montcornet... Người ta nói gọn. Đó là một tên gọi quá phức tạp... Người đàn bà khốn khổ. Người ta không thấy bà ta nữa.

Cô thủ quỹ xen vào một cách quyết đoán.

- Cô Isabelle không phải là chủ sở hữu mà chỉ là người thuê. Cô ta đến ở "Những con chim sẻ" cách đây một năm, vào lúc mà bà Grosse Bertha rút về Paris. Các bạn có nhớ không ? Có rất nhiều người Paris đến ở ngoại ô.

- A ! Nếu tôi nhớ lại ! - Lupin thì thầm một cách lễ phép.

- Không những người ta ít thấy cô mà cô ấy lại ít bắt chuyện - người ở gái lại nói. Cô ta chắc có nhiều nỗi đau ! Cô sống đúng mực, trong góc của mình như một bà goá. Có rất nhiều đàn bà cô đơn hiện nay.

Cô thủ quỹ sửa lại:

- Không đơn độc, Fernande ạ - Cô ta có bà chị..

Cô ta nói với Lupin.

- Nay, cô ta thực ra vừa đi khỏi đây chưa đến nửa giờ. Đó là một tục lệ: tất cả các ngày thứ hai, trước khi đến ăn sáng ở "Những con chim sẻ", cô ta mua một bánh Saint-honoré. Nếu ông đi đến đó bây giờ, ông sẽ tìm thấy cả hai.

- Thế à, tôi cảm ơn cô. Tôi đi đến đó.

Tình thế phức tạp ra. Bà Mendaille có một người chị, điều đó không ích gì cho Lupin. Nhưng ông ta mong muốn có dịp thuận lợi để gặp Béatrice. Trong đầu, ông không có một kế hoạch nào cụ thể, ông đơn giản chỉ biết là đã đến lúc kết thúc với tất cả các bí mật ấy. Nhưng, ông không thể chặn Béatrice giữa đường hoặc đi đến nhà bà ta. Điện thoại cho bà ? Bà sẽ báo tin cho Weber. Viết thư cho bà ? Càng nguy hiểm hơn. Nếu bà là đơn độc ở "Những con chim sẻ", điều kiện sẽ tốt hơn. Nhưng thế đó. Có Isabelle này !

Vừa suy nghĩ, Lupin lại tiến về phía biệt thự. Chỉ cần một sự may rủi và không ai giỏi hơn ông để đổi sự may rủi thành thời cơ.

Vào lúc ông đi trên đường dẫn đến "Những con chim sẻ", một người đưa thư đi vượt ông. Để không có vẻ rình mò, điều có thể lôi kéo sự chú ý của người phát thư, ông giở quyển sổ tay bỏ túi của mình và dừng lại cách xa một vài mét, để cho người đưa thư đi trước một ít. Ông này lục trong hộp của mình, rút ra một cái thư và đổi lẽ đường theo hướng biệt thự. Lupin làm ra vẻ rất bận rộn, lại tiếp tục đi. Ông thấy người đưa thư luồn phong bì vào trong một khe hở và kéo nắm đấm của một cái chuông để báo tin cho Isabelle Montcornet về việc ông đi qua, rồi sau đó mất hút ở góc đường.

Hầu như cùng lúc, Lupin nghe bước chân của Isabelle trên sỏi của lối đi. Cô ta dừng lại ở phía bên kia lưới sắt. Lupin ở gần đến nỗi ông đoán được tất cả cử động của cô. Cái hộp thư rít lên khi nó được đóng lại... Im lặng... Kêu lên vì kinh ngạc... Isabelle chạy vào nhà.

Quý sứ ! Tin tức gì mà cô ta mới nhận được ? Ngay tại chỗ, Lupin tìm ra nguyên cớ mà ông khổ công tìm kiếm. Không thành vấn đề, lẽ cố nhiên, để tự giới thiệu như là nhân viên bảo hiểm. Điều này không đưa đến cái hại gì dù tức thời có thể bị đuổi khéo. Ngược lại, không có gì dễ hơn tự giới thiệu là thanh tra Cảnh sát. Và có gì thực hơn thế ?

Trong một vài giây đồng hồ, kế hoạch được cụ thể hoá trong ý nghĩ của ông. Ông tự thấy mình đã ở đúng vị thế... "Đó là viên phó Weber gửi tôi đến... Cô ơi, cô có biết là anh rể cô có nhận một lá thư dọa dẫm không ?... Không, bà, bà Mendaille, hãy để cô ta nói... Anh rể cô đã có thể cho cô biết. Một đôi khi, người ta dễ dàng tin vào một người bà con gần gũi hơn là vợ mình...".

Ông bấm chuông một cách bí mật. Đó là biện pháp chắc nhất. Không một ai trong hai chị em nghĩ đến yêu cầu ông một giấy chứng minh. Mặt khác, nếu Weber đã hỏi Isabelle, Doudeville đã không quên báo tin đó cho cô ta. Không, Cảnh sát không mấy may quan tâm đến Isabelle. Chắc là họ quên cả sự hiện hữu của cô.

Không một ai đến mở cửa. Ông bấm chuông mạnh hơn. Từ câu hỏi này đến câu hỏi khác, cuối cùng ông cũng thu được một vài thông tin quan trọng... Nhưng bọn họ có để ông lên mốc lâu nữa không ?... Một cú chuông mới rất mạnh. Ông chờ đợi trước khi tự an ủi mình. Khốn kiếp ! Nếu bọn họ không biểu hiện dấu hiệu của sự sống, là vì bọn họ đã đi khỏi. Đi qua chỗ nào ?... Qua cửa khác. Ông đã quên cái cửa khác, cái cửa mở ra phía sông Seine. Ông chạy đến đó. Từ phía ấy, họ chắc có thể đến thành phố bằng một vài con đường tắt. Trong trường hợp đó, bọn họ phải rất vội vã. Tại sao ? Vì bức thư...

Ông chuyển từ ý nghĩ này qua ý nghĩ khác và đột nhiên trở nên bồn chồn. Một việc gì vừa xảy ra hầu như trước mắt ông, một sự kiện có thể nghiêm trọng và ông không nghi ngờ gì cả ! Bây giờ, ông không thể can thiệp được nữa. Ngay cả khi ông có thể bắt kịp hai chị em, ông sẽ nói gì với họ đây ? Trong nhà, ông có lẽ mạnh dạn hơn. Trên đường phố, ông mất hết khả năng. Cái thư ấy có thể chứa nội dung gì mà gây nên việc ra đi nhanh chóng của hai người đàn bà ? Có thể ông biết được khi lục soát biệt thự. Một đôi khi, trong lúc vội vã hoặc nóng giận, người ta vê thành nút chai một bức thư vừa đưa đến một tin tức xúi quẩy, người ta vứt nó đi...

Thế là ông thử dùng khoá vạn năng mở ổ khoá và đạt hiệu quả ngay tức thời. Cánh cửa mở ra. Ông đi qua một khu vườn ít được chăm sóc và hình như bị bỏ hoang. Nhà chỉ là một cung đơn giản mà ông dễ dàng đi vào. Vật đầu tiên mà ông thấy qua tủ kính của nhà bếp là bánh Saint Honoré; hộp còn nguyên. Từ chỗ ủi quần áo ông đi vào phòng ăn và phòng khách. Đồ đạc đã cũ kỹ và cứng lủng. Có lẽ trong mỗi gian phòng đều phải mua bổ sung. Rõ ràng là biệt thự chỉ là một chỗ trú chân và Lupin nhớ lại lời của người phụ nữ bán bánh ngọt: "Người ta ít thấy cô ta", Isabelle chỉ thỉnh thoảng mới đến đây.

Trên ngăn có một số đồ mỹ nghệ rẻ tiền và rất nhiều ảnh chụp. Ảnh đầu tiên là của một em bé rất trẻ, có thể là con trai của Béatrice. Ảnh thứ hai là chân dung của một ông già có bộ mặt oai nghiêm với râu cằm trắng xoá hình rẽ quạt. Chắc là ông Montcornet. Trên ảnh thứ ba, xuất hiện một cặp còn trẻ cưới trên một chiếc xe đạp: người đàn ông hãnh diện ngồi trước cầm tay lái với một vẻ lơ đãng, còn người đàn bà, đội một cái mũ rơm đáy bằng và mặc một bộ đồ của người đi xe có cái váy phồng. Lupin lật cái ảnh lại. Bức ảnh ghi ngày 20 tháng Sáu năm 1904. Một cái gì đó trong bộ mặt của người đàn ông làm nhớ lại các nét thanh mảnh của Béatrice. Có

lẽ đây là cha của bà. Và người kia là mẹ bà.

Còn lại ba bức ảnh nhỏ của những người trẻ tuổi giữa hai mươi và hai mươi lăm... Tóc ngắn, râu mép và râu cằm. Các con mắt tinh anh; một điệu bộ mơ hồ Montcornet. Anh em họ hàng ? Có thể. Tên họ ghi ở sau lưng ảnh: Félicien, Mathias, Raphael. Có lẽ có ích để hỏi bọn họ, ít nhất cũng tìm biết lợi ích của họ. Bọn Doudeville sẽ có việc để quan tâm.

Lupin nhanh chóng khám xét đầu tiên: hai buồng và một nhà vệ sinh. Có ít quần áo trong tủ. Bếp lò đã không được đốt lửa từ lâu. Nhà lạnh và ẩm. "Cần suy nhược thần kinh thì ở trong đó" ông tự nói.

Ông đi xuống, máy móc đi vào phòng ăn và thốt ra một tiếng reo vui mừng.

Cái thư còn đặt trên bàn, được giấu dưới cái bánh Saint-honoré. Trong khi vội vã, hai chị em đã bỏ quên nó.

Cười mãn nguyện, Lupin ngắm nhìn trước hết phong bì. Thư mang dấu của Mans. Địa chỉ được viết bằng kiểu chữ tách biệt và đậm nét. Ông mở bức thư ra. Dưới ngày tháng, người gửi đã ghi tên của mình:

Thiếu tá Félicien Dorchain

Bệnh viện Saint-André

Le Mans (Sarthe).

Lupin bắt đầu đọc chậm để không quên điều gì.

Bà chị họ thân mến của em.

Em biết là chị sẽ rất bất ngờ khi nhận các dòng chữ này. "Chị sẽ nghĩ gì khi nó dám viết thư cho mình !". Vâng, em dám viết thư cho chị bởi vì em cho rằng, sau các sự kiện khủng khiếp mà chúng ta vừa trải qua, các bất hoà trước đây của chúng ta không còn lý do để tồn tại. Nhất là các bất hoà ấy lại là của bố mẹ chúng ta. Chúng ta đã chịu đựng các hậu quả một cách hơi hèn nhát. Lẽ ra chúng ta không nên chia sẻ nỗi hiềm thù của họ. Nhưng em không muốn quay lại quá khứ. Chúng ta hãy nói là các sai lầm là của cả hai phía và chúng ta không nói nữa.

Em biết qua báo chí, điều đã xảy đến cho Xavier khôn khổ ấy và em viết trong cùng chuyến thư này cho Béatrice để nói cho chị ấy về sự xúc động của em. Nhưng em nhấn mạnh, nhất là với chị vì em biết chị dễ thông cảm hơn. Với chị, em biết là các sự việc đều có thể dàn xếp và chị sẽ là người giải thích thay em với bà chị của chị. Một người đàn bà tốt, em mong thế. Điều càng cấp bách hơn là chúng ta làm lành và chúng ta sẽ tìm đến nhau vào ngày 3 tháng Tư chỗ thầy Bérangeon ở Fonjainebleau để mở di chúc. Em được ông ta cho biết là cái chết của ông chị bây giờ đã được chính thức xác định. Nhưng vì ông cũng là ông chú của chúng ta, sự thừa kế tài sản Verzy Montcomet (chị hãy nhớ lại tính chất đáng sợ của lão) có nguy cơ dấy lên nhiều khó khăn. Nó chỉ có thể được san phẳng nếu như chúng ta cuối cùng có thành tâm trong các bất đồng vô lý của chúng ta. Các anh của em cũng cùng quan điểm với em. Từ phía ấy, chị chẳng có gì phải sợ.

Nhưng chị phải tự hỏi mình, chị Isabelle thân mến của em, chúng ta sẽ ra sao đây ?

Đã bao nhiêu năm chị em mình chưa gặp nhau ? Bảy năm ? Tám năm ? Biết bao sự kiện kinh hoàng đã xảy ra, từ khi em mất khái niệm về thời gian. Với em, giống như trong cuộc sống thời kỳ trước mà chúng ta đang thưởng thức cùng nhau. Vậy là, Mathicis đã ra khỏi cuộc sống đó hầu như nguyên vẹn. Anh ta hơi bị ảnh hưởng và đã tìm lại được nơi làm việc của mình ở Cục thuế

gián thu nhưng người ta tạm thời điều anh đến Mans trong khi chờ đợi điều kiện tốt hơn. Bản thân em, sau khi phiêu bạt ở nhiều đơn vị khác nhau, em cũng được nhận làm việc ở một kíp mổ lưu động trong vùng Troyes. Kết thúc chiến tranh, em hoàn toàn kiệt sức và phát chán vì bao nhiêu máu đã chảy ra. Em cũng không biết khi nào thì em có thể trở về Reims. Trong khi chờ đợi, em đã được chuyển đến Mans. Em sẽ được giải ngũ trong thời gian tới. Tại sao Mathias và em đã phải làm mình làm mẩy để được trở về Mans ? Để được ở gần Raphael khốn khổ ấy. "Gần" là một cách nói bởi vì anh ta còn ở Chartes nhưng chúng em có thể thường xuyên đến thăm anh ta. Anh ta vẫn luôn ở trong trạng thái ấy, than ôi ! Người ta không thể nói là anh ta điên. Người ta cũng không thể nói là anh có đầu óc bình thường nốt. Ông giám đốc của nhà an dưỡng khẳng định là anh ta đã khá lên rất đáng kể. Chứng có: Người ta bây giờ dùng anh vào việc vặt của cơ quan. Anh giúp người gác cửa, người làm vườn... Anh làm cả việc mua hàng ở thành phố vì họ thiếu nhân viên kinh khủng. Người quản lý chi tiêu: một phụ nữ duyên dáng, dọn cho anh một chỗ trong một buồng độc lập, điều đó tránh cho anh phải tiếp xúc với người bệnh. Anh có những lúc hoàn toàn minh mẫn, anh nhớ lại quá khứ, nói năng rất có lý lẽ như một ai đó phải cam chịu. Và sau đấy đột nhiên, ý nghĩ của anh trở nên lung tung; anh chìm đắm vào trong một loại mơ mộng nội tâm. Thật kinh hoàng, nhất là khi anh nhớ lại đứa con trai giỏi giang của chính anh. May mắn thay các khủng hoảng bạo lực đánh dấu bước đầu bệnh của anh đã mất hẳn khi anh được chuyển từ Paris đến Chartes. Anh được yên ổn. Anh chỉ cho chúng em con đường cần theo vì anh đã quên sự xích mích xảy ra giữa chúng em... Anh ta không bao giờ quên hỏi chúng em về tin tức của chị và chúng em đồ rằng về lâu dài, điều đó trở thành không thể tha thứ... Đã đến lúc chúng em lấy lại các quan hệ thân tín trước đây. Em tin chắc nếu anh ta thấy chị - chị biết là anh ta gắn bó với chị biết bao - thì cú "sốc" của cuộc gặp đó sẽ có lợi cho anh. Vì vậy em chờ đợi rất nhiều cuộc gặp của chúng ta nơi ông công chứng.

Như chị thấy, em muốn trong ít tháng nữa, Mathias có thể trở lại Reims mà bản thân em muốn thử trở thành một khách hàng mới. Nếu mọi việc suôn sẻ, lúc đó em sẽ đưa Raphael đến ở cùng em. Nhưng trước hết em cần được giải ngũ. Vì vậy ngày mai em sẽ đến Bộ theo chuyến tàu buổi trưa số 33. Em sẽ đến Montparnasse vào lúc ba giờ bốn mươi. Vì em chưa có thời gian làm một cú nhảy cho đến Mantes, chị sẽ làm em rất vui sướng khi đến đón em ở nhà ga. Sau khi đến Bộ, em dự tính tạt qua chỗ anh em Mendaille mà em đã viết thư báo cho họ như em đã nói với chị trong cùng chuyến thư đó. Em có được địa chỉ của chị là nhờ thầy Berangeon, người đã mất công để có được. Chị Isabelleyêu quý, em cần nói thêm là em rất sung sướng khi nghĩ là sẽ gặp lại chị. Em thường luôn nghĩ đến các buổi nghỉ hè của chúng ta của thời gian trước đây. Chúng ta vô tư làm sao ! Chúng ta hoà hợp với nhau làm sao ! Lâu đài đúng là một chỗ trú ẩn mong ước ! Nó đã trở thành ra sao ! Có khả năng nó bị đánh bom và tàn phá. Quả tim thắt lại trong toàn bộ cuộc chiến tranh, em theo dõi trên bản đồ sự diễn biến của các chiến dịch. Lâu đài Verzy Montcornet đẹp đẽ của chúng ta luôn ở trong vùng khói lửa. Nếu lâu đài suy tàn, chính là tuổi trẻ của chúng ta bị vùi lấp dưới sự đổ nát của nó.

Tạm biệt và mong gặp lại - Chị Isabelle thân mến, em ôm hôn chị thật thiết.

Félicien.

Tái bút: Em suýt quên cho chị địa chỉ của Mathias: 31 Đường Lacobins - Le Mans

Lupin đặt thư lại. Thế là trong đầu ông một dự án được hình thành. Félicien đề ngày tháng gửi thư lúc tối. Như vậy là hôm nay anh ta đi tàu hoả. Tốt . Cả hai chị em bị xúc động dữ dội về

cái điều mà họ vừa mới biết, vội vàng ra ga để trở về Paris và đón tiếp người bà con của họ tại Montparnasse, như là anh ta đề nghị. Rất tốt. Đi sẵn đón người khách, bắt quả tang những vòng tay ôm nhau, nước mắt, tình cảm dạt dào. Rượt đuổi bộ ba chẳng ? Điều đó không để làm gì. Không. Điều cần là ngăn chặn người thầy thuốc trên đường đi, nghĩa là trong tàu hỏa. Félicien sẽ không ít ngạc nhiên khi thấy lơ lửng một thanh tra Cảnh sát đến trước mặt anh ta để hỏi về cuộc sống vợ chồng của Mendaille. Nhưng ngạc nhiên hay không, mặc kệ - Lupin cảm thấy cần phải hành động, can thiệp trước cuộc gặp lại nhau và nhất là trước khi Weber rất vui mừng tách riêng người thầy thuốc ra để thuyết phục, vì ông ta sẽ không chậm trễ để hốt tay trên ta. Một con cáo già, Weber !

Lupin luôn để mình bị chỉ dẫn bởi cái trực giác kỳ diệu ấy, trực giác đã đưa ông đến rất nhiều thành quả. Ông ta biết, trong sâu thẳm của bản thân mình, ông phải bằng mọi giá là người đầu tiên hỏi Félicien Dorchain. Đặc biệt có một điểm cần đưa ra ánh sáng: Nếu Raphael là một bệnh nhân thì người bà con Béatrice của anh có biểu hiện rối loạn tâm thần không ? Có thể có một tật trong gia đình không ? Một tổ tiên chung có thể là một người nghiện rượu ? Không có một mối liên hệ nào ở bề ngoài với tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng hoặc với bức thư đe dọa nhưng nhờ mất công khuấy động các sự việc hình như ít khớp nhau mà Lupin thường thấy được sự thật. Và sau đó ông ta bắt đầu say mê quan tâm đến cái gia đình lạ lùng và tan nát này, đến cô Isabelle sống ẩn dật, đến Raphael nửa điên rồ, đến việc thừa kế báo hiệu rất khó khăn !

Ông nhìn giờ - Trời đất ! Félicien đã lên tàu. Ông quay lại phòng khách, ngắm nghía cẩn thận bức ảnh. Thiếu tá chỉ huy đã không biến đổi nhiều ! Rất dễ dàng nhận ra ông ta. Ông đóng tất cả các cửa và kéo lê cẳng chân, tiến ra phía nhà ga, và không che giấu là ý đồ của ông ít có may mắn đạt kết quả.

Ông ta không lăm lăm điều gì. Tàu nhanh đi Paris đã khởi hành được nửa giờ; điều đó giải thích sự vội vàng của hai chị em. Ông xem bảng xuất phát của tàu. Con tàu hỏa sắp tới sẽ đến rất chậm để ông có thể xuống ga Montparnasse. "Chắc chắn là, ông suy nghĩ, ta lại tự gây khó cho ta. Và để được cái gì ? Chẳng có gì cả. Tuyệt đối chẳng có gì. Thực chất, điều này trở thành một vấn đề tự trọng. Achille đã có lý khi anh ta nói ta bảo thủ !".

Ông từ từ bước đi và đột nhiên lấy lại lòng tin. Một xe tắc xi đậu dọc lề đường. Người lái xe giúp một bà già xuống xe, sau đó giành lấy không khó khăn một chiếc hòm buộc trên giá để hàng. Tất cả có lẽ là chưa hết hy vọng, trong khi người lái xe chuyển cái hòm đến bàn cân của nơi đăng ký, Lupin nghiêng cứu bản chỉ dẫn treo ở tường. Tàu nhanh từ Mans đến Rambouillet lúc hai giờ năm mươi năm. Nhưng, đồng hồ treo chỉ một giờ mười lăm. Nếu ông ta có thể đi tàu nhanh, ông cần khoảng bốn mươi phút để gặp lại người thầy thuốc và buộc ông ta nói. Nhưng có kịp không ? Xe con có nhanh không ? Ông quan sát xe trong khi chờ lái xe quay lại. Đó là xe Panhard và Levassor ra xưởng cách đây mười năm và thùng xe hình như đã quá rệu rã. Lái xe quay lại.

- Anh không bận chứ ?
- Tùy thôi. Ông đi đâu ?
- Đến Rambouillet.
- Ừ ! Đó không phải là cửa bên cạnh.

- Hai mươi phờ-răng tiền boa nếu chúng ta đến đó lúc ba giờ kém mười lăm - Hai mươi phờ-răng cho anh và mười phờ-răng cho "nàng" - Lupin nói thêm khi đưa tay chỉ mũi xe.

- Mời ông lên !

Ô tô khởi động ạch và Lupin có ngay cảm giác là sẽ trật tàu. Lúc hai giờ mười, tắc xi đi qua Versailles.

- Chúng ta sẽ không bao giờ đến đó kịp !

- Thế ư ! Tôi không thể đi nhanh hơn.

- Tôi trả tiền gấp đôi.

Xe tăng tốc một ít, đi qua Trappes sau hai mươi phút. Lupin nhìn đồng hồ đeo tay. Mồ hôi ướt đầm lưng.

- Đường đang sửa ở Essarts - Người lái xe thông báo một cách bình thản - Nhưng nếu không nổ lốp thì còn kịp. Đừng nổi nóng. Tôi, từ sau Verdun...

Lupin không nghe. Ông muốn bóp cổ gã, cướp tay lái và ấn mạnh. Xe xóc trên một đoạn đường vừa mới rải đá. Một xe lăn hơi nước từ từ quay. Hai giờ bốn mươi.

- Đằng kia là Perray - Người lái xe nói - Ông có thấy là chúng ta đã đi nhanh không.

Làng được vượt qua ở tốc độ nhanh và xe tắc xi đi vào Rambouillet. Hai giờ ba mươi lăm ! Lupin dúm tiền vào tay lái xe ngay cả khi xe chưa dừng lại trước ga và vội vàng khập khiễng bước đi.

Hai giờ năm mươi tư. Ông lấy một vé tàu hạng nhất và đi ra ke vào lúc tàu nhanh xuất hiện ở cửa ra của một cái vòm.

"Vì người thiếu tá của chúng ta đi tàu giá được giảm - Lupin nhẩm tính - ông ta chắc không mua vé hạng ba. Tôi phải tìm ông ta trong buồng hạng nhì hoặc hạng nhất".

Tàu thì dài - ông trèo lên toa gần nhất và theo hành lang và mũi xếp giữa hai toa, bắt đầu đi tìm Félicien Dorchain. Có rất ít hành khách và không một ai giống thiếu tá. Ông vừa lọt vào toa hạng nhất ở đầu đoàn tàu, ông đột nhiên dừng lại - Dorchain ở kia - Một mình trong buồng của ông, đang ngủ, cầm dựa vào ngực, áo ca-pốt hé mở. Lupin kéo trượt cửa và ngồi xuống trước mặt ông ta.

- Ông Félicien Dorchain, phải không ?

Ông cúi xuống, nụ cười thân ái nhất ở môi. Một cái đẩy làm đầu người sĩ quan động đưa. Áo ca-pốt mở rộng hơn, áo trong có vết máu - Lupin hiểu ngay là Dorchain đã chết. Một vết đâm ở tim như vết rách mỏng xuyên qua áo ở giữa hai cái cúc của bộ đồng phục.

Lupin, trong những lúc như vậy, biết giữ một loại can đảm kỳ quái. Bình tĩnh ông liếc nhìn trong hành lang. Không có ai. Toa tàu dập dềnh trên đường rẽ của Trappes. Sắp đến Versailles. Không để mất một phút, ông quay lại bên xác chết, lục soát nó với các ngón tay điêu luyện của kẻ móc túi. Trong ví có một bức thư mà các nếp gấp hình học dễ dàng được nhận biết. Kẻ xấu số cũng nhận được một tàu thủy nhỏ bằng giấy. Ông trải phẳng nó ra với một sự hoan hỉ và đọc:

"Lượt may đã đến để qua đó".

Lần này, sự việc xoay sang một tình huống thảm thương. Cũng như Mendaille, người sĩ

quan đã không để ý một chút nào đến tầm quan trọng của sự đe dọa, nếu không, ông ta chắc hẳn đã ám chỉ trong thư của mình gửi cho Isabelle. Và điều không kém kỳ lạ là cách xử sự vô tư đó của hai người đàn ông đã tỏ ra khinh thường một sự cảnh cáo rõ ràng. Có ở đó một cái gì khó hiểu. Bọn họ, cả người này và người kia, đã vứt bỏ các tờ giấy nực cười ấy. .. Mendaille có nói dối không khi tuyên bố là ông ta không coi trọng lời dọa dẫm ? Vì cuối cùng ông ta đã xếp bức thư vào trong kẹp giấy của mình, và Dorchain đã cẩn thận xếp thư dọa mình vào trong ví. Và cả hai anh em họ sẽ phải gặp nhau đúng vào những giờ sau đó. Sự trùng hợp nào ?...

Lupin lại đặt lá thư vào ví ở trong túi áo rồi khép hai tà áo ca-pốt lại. Ông năng động hơn, quan tâm đến những gì xảy ra đằng sau ông. Nhưng không một hành khách nào có mặt. Ông khép cửa ô buồng và chuyển toa khi tàu từ từ giảm tốc độ lúc đến Versailles. Sự khôn ngoan sơ đẳng chỉ dẫn ông xuống ở đây. Tiếc thay ! Điều kiện tốt để thấy ở nhà ga Montparnasse cô gái lạ lùng mà, tất cả các ngày thứ hai, cùng ăn với chị mình một bánh Saint-honoré không thực hiện được.

V

CUỘC ĐIỀU TRA CỦA LUPIN

Đến ga Mans được một lúc, Lupin ăn sáng ở quầy, cùng lúc đọc các tờ báo ngày mà ông mua ở Montparnasse. Sự việc trở nên ồn ào. Một sĩ quan bị giết trong tàu nhanh 412 làm đầu đề cho tờ Journal; tờ Matin thông báo trên ba cột: “Tàu nhanh bị thảm” và tờ Petit Parisien phô bày: “Bí mật đầm máu của các con tàu thủy bằng giấy”... Các hành khách buổi sáng đứng la liệt quanh quán ăn đều cầm một tờ báo mở rộng, nhìn ảnh toa tàu và ảnh của kẻ xấu số Dorchain.

- Tôi đã thấy ông ta như tôi đã thấy ông đây - Một chàng trai giải thích cho một người kiểm tra trước quán rượu - Ông ta ngồi ở kia, tại bàn thứ hai. Tôi đã mang đến cho ông một cái kem. Tôi không nghĩ là một giờ sau đó...

Nhưng, nếu các đầu đề là hấp dẫn thì nội dung các bài lại sơ sài. Cảnh sát tỏ ra kín đáo. Tuy nhiên họ công nhận là có mối liên hệ giữa án mạng ở tàu với sự tấn công mà ông Mendaille là nạn nhân.

Bây giờ, hình như chắc rằng có ai đó đang tìm cách giết ông Mendaille. Trong cả hai trường hợp, đều từ một tên sát nhân. Thế nhưng, đó là điểm kích thích sự tò mò của Lupin hơn cả vì ông rất biết là Mendaille đã ngẫu nhiên bị thương... và bởi ai... Kẻ sát nhân có thể gọi là bị vượt mặt. Nếu hắn ta giết được Dorchain thì hắn còn chưa tấn công được Mendaille. Nhưng từ đó thì rút ra điều gì ? Mendaille có thể luôn luôn bị lâm nguy không ?... Lupin do dự. Ông ta dù sao cũng không thể kể lại sự thật cho Weber. Lão này sẽ rất sung sướng tống ông ta vào tù. Vẫn luôn có một sự tính toán cũ cần dàn xếp giữa bọn họ. Một mặt khác, giữ im lặng, điều đó có lẽ là đưa Mendaille đến cái chết. Hơn nữa, Lupin thấy một nhân vật bí ẩn cùng góp mặt mà Cảnh sát không thấy được sự hiện hữu: gã tóc hung. Ông có quyền giữ cho mình một thông tin quan trọng đến thế không ? Rõ ràng là ông luôn có một phương cách nhờ báo chí đặt vấn đề như trước đây. Sự trở về của ông, sau tất cả các năm chiến tranh ấy, chắc chắn sẽ được chào đón nồng nhiệt. Và vinh quang biết bao nếu ông là người đầu tiên đưa ra dấu hiệu của tên sát nhân ! Nhưng sự khôn ngoan phải đặt lên trên lòng kiêu ngạo. Trước hết, ông chưa tin chắc là gã tóc hung là người có tội. Và sau đó, ông không quên thái độ lạ lùng của bà Mendaille. Ông cảm thấy tò mò, đằng sau điều mà ông gọi cho bản thân mình, "Câu chuyện của các người anh em họ" rắc rối đáng sợ. Nhưng đặc biệt là văn bản của bức thư đầu tiên ám ảnh ông "Mày đến đó đầu tiên", Mendaille là người đầu tiên của danh sách. Dorchain, người thứ hai - Và sau đó ? Mathias ? Raphael ? Béatrice ? Và ngay cả Isabelle ? Phải chăng là toàn gia đình bị đe dọa ? Còn ai nữa đã nhận được con tàu thủy tang tóc bé nhỏ, nhưng còn chưa dám nói về nó ? Có phải là Mathias không ?..

Lupin liếc mắt về phía đồng hồ treo tường. Tám giờ ba mươi phút. Có lẽ còn hơi sớm để đi gọi chuông nhà Mathias, nhưng thời gian thúc ép, nhất là ông không được để một Cảnh sát viên thực thụ phỗng tay trên, điều đó đặt ông vào một thế bất lợi. Ông rời bỏ các tờ báo hàng ngày

và đi ra. Ông chưa bao giờ đến Mans nhưng ông phát hiện ở tại nhà ga, một sơ đồ của thành phố và sớm xác định vị trí đường Jacobins. Ông đi bộ đến đó để hưởng thụ buổi ban mai đẹp để phảng phất hương mùa xuân ấy. Ông kéo lết căng chân một ít, điều đó cũng không ngăn cấm ông ngắm nhìn trên đường đi qua, nhà thờ cổ mà kiến trúc nổi tiếng làm ông chăm chú một lúc, mặc dầu lúc đó ông còn nhiều điều quan tâm khác.

Rồi sau đó ông đi đến chỗ Mathias Dorchain.

- Tôi, thanh tra Frapier.

Mathias còn giữ tờ báo mở ra và bộ mặt của ông ta hiểu hiện các dấu hiệu của một sự xúc động mạnh mẽ.

- Ông vừa mới được biết ?- Lupin hỏi.

- Vâng - Không có ai báo cho tôi... Anh Félicien khổ sở của tôi... chết như vậy... Xin thứ lỗi cho tôi.

Ông ta khóc không ngớt, không nghĩ mời khách vào nhà.

- Ông có thể dành cho tôi vài phút ? - Lupin hỏi.

- Tất nhiên được: Ông biết rõ là tôi không đến phòng làm việc trong tình trạng như hiện nay. Mời ông vào.

Ông ta dẫn Lupin vào trong phòng ăn cũ kỹ, bốc mùi tổ chim và mùi không khí bị ứ, rồi đưa một ghế tựa mời khách.

- Được biết từ báo rằng... rằng...

Ông ta không tìm được chữ và lấy từ túi áo của mình ra một khăn mùi xoa lớn, màu hoa cà và dùng nó thấm thấm lên đôi mắt mà không thể làm cạn nước mắt. Ông ta giống anh của ông ở nét thanh và mảnh hơn. Ông bị còng lưng, tóc hoa râm và tỏ ra bị quấy rầy bởi các cạm bẫy của cuộc sống.

- Ông hãy tin là tôi thông cảm- Lupin thì thầm - Như vậy là Paris còn chưa báo chính thức cho ông...

Đúng vậy và may làm sao là cuộc điều tra của Weber chỉ mới khởi sự. Ông phó còn chưa có thì giờ để huy động bộ máy tư pháp nặng nề. Nhưng Isabelle thì sao ? Và Béatrice nữa ? Tại sao bọn họ lại không đánh điện ngay ? Có thể bọn họ không ưa Dorchain dù có các điều mà Félicien đã viết cho họ ?... Lupin để người đối thoại của mình từ từ lấy lại trí nhớ. Khi ông thấy là Mathias cuối cùng đã sẵn sàng trả lời, ông ta hỏi:

- Ông ở đây một mình ?

- Vâng - Bà vợ nội trợ của tôi chỉ đến lúc mười giờ... Tôi có thể phục vụ ông cái gì đây ?

- Tôi đang làm công vụ - Lupin đáp lại - Thôi được ! Chắc chắn là ông không được giấu tôi điều gì. Chúng tôi cần biết tất cả sự thật, về các điều liên quan đến các ông: bà con họ hàng của ông và ông. Bây giờ ông biết Xavier Mendaille có nhận được một bức thư đe dọa; anh của ông cũng vậy. Và ông thì sao ?

- Không.

- Ông khẳng định điều đó ?

- Vâng.
- Ông có thường xuyên thấy anh của ông không ?
- Hầu như tất cả các ngày.
- Và ông ta đã nói cho ông về cái tàu thuỷ nhỏ ấy ?

- Không... Nhưng anh tôi đã có thể nhận được nó hôm qua, trước khi lên tàu hoả. Cuộc gặp cuối cùng của chúng tôi diễn ngày trước nữa. Chúng tôi đã ăn trưa cùng nhau. Chúng tôi chỉ nói đến cuộc hành trình của anh tôi đến Paris... Tôi không biết câu chuyện cái tàu thuỷ bằng giấy ấy có ý nghĩa gì... Anh tôi không có bí mật với tôi. Với bất cứ ai. Anh Félicien khổ khổ của tôi !

Lại những đợt nước mắt khác.

- Một tàu thuỷ bằng giấy - Ông ta nấc lên...- và cái đó đến với chúng tôi. - Ông ta bị xúc động và hơi buồn cười. Lupin cúi xuống và đặt tay lên vai ông.

- Kìa ! Kìa ! Ông hoãn lại đã. Nước mắt sẽ không khiến ông nhớ được gì đâu.

- Tôi sẽ cố gắng.

- Anh của ông có kẻ thù không ?

- Anh tôi... Đó là một con người tuyệt diệu của trái đất. Của lòng nhân hậu. Của sự tận tâm ! Anh tôi chỉ nghĩ đến bệnh nhân của mình.

- Còn ông thì sao ?

Mathias nhìn Lupin với sự hài lòng.

- Tôi ấy à ! Kẻ thù của tôi ?

Ông ta cười buồn.

- Ông không hình dung rằng một người nộp thuế... Không, đó là điều vô lý.

- Tôi biết - Lupin nói- Nhưng chúng ta không còn phạm một điều gần như vô lý về việc đó nữa. Thôi được, tôi sẽ đặt cho ông một câu hỏi nữa, câu hỏi có thể làm ông rối trí... Ông có quan hệ bà con xa hoặc gần với gia đình của Thống chế Davout không ?

- Cái gì ?... Ông đùa tôi, ông thanh tra ?

- Ồ không ! Ngược lại, tôi rất nghiêm túc. Đơn giản, chúng tôi có được một số thông tin... Nhưng chúng ta bỏ qua ! Vậy là ông đã ăn trưa với anh của ông. Ông ấy đã cho ông biết về sự vận động của ông ta ở Bộ Quốc phòng...

- Cố nhiên.

- Anh ông có nói cho ông về bức thư mà ông ta gửi cho cô bà con Isabelle của các ông không ?

- Anh đọc chính bức thư cho tôi... Thực ra, anh đọc bản nháp của bức thư.

- Và các ông đều nhất trí cả ?

- Nhất trí hết.

- Chúng tôi mong được biết vì sao có chuyện rắc rối mà anh ông ám chỉ.

- Nhưng làm sao ông biết được ?...

- Cái ấy là việc của chúng tôi - Lupin cắt ngang - Tôi nghe ông.

- Tất cả điều đó là rất xưa - Dorchain nói - Bố mẹ chúng tôi và bố mẹ của các cô dì họ hàng không hòa thuận với nhau. Sự ghen tuông của đàn bà. Ông biết đó là cái gì... Cái đó bắt đầu từ các nhận xét thiếu thiện chí và sau đó nặng nề dần thêm. Người ta bắt đầu không nhìn nhau, không viết thư cho nhau. Cuối cùng người ta muốn người khác chết đi, thật là đại dột. Cũng có vấn đề tiền bạc. Bố mẹ của các cô họ hàng của tôi thì sống sung túc. Về phía chúng tôi, sự việc không được trôi chảy - ông chú của chúng tôi, Verzy Montcornet, muốn can thiệp. Tốt hơn, có lẽ là giữ im lặng. Ông am hiểu sành sỏi công việc nhưng đối với việc này cần sự khéo léo !... Ngoài ý muốn, ông làm trầm trọng thêm một tình huống đã rất phức tạp. Và sau đó, chúng tôi mất bố mẹ, phía bên này cũng như phía bên kia.

- Ở vào lúc đó - Lupin ngắt lời - Có điều gì ngăn trở các ông tìm lại cô dì họ hàng của mình không ?

- Không giản đơn đến thế - Dorchain nói - Vào ngày mười bốn tháng giêng, đã có một đám cưới bất hạnh của Béatrice. Tôi đã kể cho ông chưa nhỉ ?

- Ông kể đi... Ông kể đi... Tôi yêu cầu ông.

- Thôi được, thế này.. Ngày mười bốn tháng giêng, Béatrice đã kết hôn với Xavier Mendaille bằng một cái gậy đầu. Không có gì cho biết trước đám cưới đó. Ôi ! Mendaille không là người lạ đối với chúng tôi, còn hơn thế nữa. Vùng đất của ông ta trải dài rất gần vùng đất của Verzy Montcornet. Như vậy là có mối quan hệ láng giềng. Trong thời gian đó, Béatrice thỉnh thoảng đưa ngựa. Cô ta gặp Mendaille ở trường luyện ngựa. Tóm lại, bọn họ gặp nhau khá thường xuyên, nhưng chính xác thì Béatrice chế giễu ông ta. Cô ta nói với chúng tôi là ông ta nặng nề, thô bạo, một người quê mùa. Còn về ông chú của chúng tôi thì từ lâu chỉ có một ý nghĩ trong đầu: mua sở hữu đất đai của Mendaille mà theo ông, là quản lý kém và sản xuất rượu kém phẩm chất, do không được quan tâm. Cần phải nói với ông là lão già chỉ có một tham vọng trong tim là: rượu nho. Ông cho phép tôi ? Mathias lấy từ túi áo ra một gói thuốc và bắt đầu cuốn một điếu.

- Ông thứ lỗi cho tôi, nếu tôi không đi vào các tình tiết. Hơn nữa, tôi biết các tình tiết không rõ. Tất cả điều mà tôi biết, đó là việc ông chú tôi sắp xếp để đẩy nhanh sự xuống dốc của Mendaille và mua lại vườn nho của ông ta với một giá rẻ mạt. Ở tình thế đó Béatrice không tìm được gì hơn là kết hôn với Mendaille - Ông đoán được sự bê bối.

Ông ta liếm nhanh điếu thuốc của mình và châm lửa với một cái bật lửa bụi nhùi.

- Thế là ông chú tôi cắt quan hệ với cháu gái mình. Giữa ông và Béatrice có những cảnh kinh hoàng. Tôi biết được điều đó nhờ anh Félicien khổ sở thỉnh thoảng đến lâu đài để chăm sóc lão già.

- Tại sao anh lại nói: lão già ? - Lupin hỏi.

- Điều đó tôi quên khuấy đi. Nhưng tôi có thể thú nhận với ông: chúng tôi không yêu ông ấy bao giờ. Và ông ta rất tệ với Béatrice. Ông làm mọi việc để ngăn cản đám cưới ấy. Cuối cùng, ông đuổi Béatrice đi, tôi thấy không có từ nào khác. Bà ta đến sống ở Paris cùng với chồng. Cái biệt thự nhỏ mà bà giữ là của mẹ bà.

- Ông hãy dừng lại - Lupin nói - Có một điểm mà tôi chưa nắm được. Vì rằng bà cô họ hàng của ông đã bị đối xử bất công như vậy, vậy điều gì đã ngăn cản ông nối liên lạc với bà ?

Dorchain tỏ ra lúng túng.

- Đúng vậy ! Ông nói ! Chúng tôi đáng lẽ có thể nổi lại. Có thể chúng tôi là những kẻ hèn nhát. Nhưng nếu chúng tôi đứng về phía Béatrice... Ông thấy sự việc ra sao ?

- Các ông đã gây nên sự giận dữ và mối hận thù của ông chú các ông và các ông tìm cách dàn xếp.. có thể là vì vấn đề thừa kế ?

- Không chỉ có thế. Tài sản thừa kế cố nhiên thuộc về Isabelle... Dù là... Người ta biết gì ? Không, lý lẽ thực sự là chúng tôi sợ ông chú. Tôi thề với ông đó là con người đáng ghét. Khi chiến tranh đến, ông ta đã tìm được chỗ trú ẩn, một nơi nào đó ở Paris, thí dụ thế - ồ, không. Ông đã buộc Isabelle đang ở với ông đi khỏi và ở lại một mình tại lâu đài. Tôi nhớ lại... khi tôi đến chào ông, hai ngày trước khi bị động viên... chúng tôi chia tay nhau ở bậc thềm và ông đã nói với tôi: "Ta đã giao du với họ, những người Phổ. Nếu bọn họ đến đây, đó là điều không chắc, họ sẽ tìm thấy người để nói chuyện". Đó là hình ảnh cuối cùng mà tôi còn lưu lại về ông ta. Chiến tranh đã nổ ra. Chúng tôi bị phân tán hết.

- Và Isabelle thì sao ?

- Tôi tin rằng cô ta đã sống một thời gian ở chỗ chị cô. Ít ra, đó là vấn đề của thời đó. Nhưng tôi không biết là cô còn có một chỗ ở tại Mantes. Bức thư của công chứng viên cho tôi biết điều đó.

Một đợt ho làm ông dừng lại.

- Có lẽ tôi không nên hút thuốc nữa - Ông nói. Tôi bị hơi ngạt vào ngày mười bảy. Nhưng bắt cần. Miễn sao cuộc sống đưa đến niềm vui !

- Vậy là trong bốn năm, ông không nghe nói về chú của ông nữa ?

- Rõ ràng là thế. Kể cả những ai còn lại từ phía bên kia. Và chúng tôi tức giận Mendaille và Isabelle biết bao... Rồi ren làm sao, Chúa tôi, rồi ren làm sao !... May mắn thay, Félicien vừa mới đến gặp tôi... không được lâu...

Con mắt ông ta đắm lệ.

- Tôi tạm biệt ông. Tôi không muốn lạm dụng ông... - Lupin nói.

- Không ! - Dorchain kêu lên - Ông chưa nên đi, ông thanh tra. Điều có ích cho tôi là được nói. Tôi sẽ trở nên rất cô đơn.

- Trong trường hợp ấy... ông hãy cho tôi biết tin về người anh khác của ông... Raphael.

- A điều ấy à, đó còn là cả một câu chuyện. Raphael là anh cả chúng tôi - Một chàng trai có năng khiếu tuyệt diệu... Người nghệ sĩ của gia đình - Một họa sĩ có tiếng... Lão già khốn khổ ! Vào mùa xuân 1912, anh ta là nạn nhân của một sự suy sụp nghiêm trọng đến mức cần phải nhốt anh lại. Bây giờ, anh có khá hơn nhiều nhưng khi anh vừa nghe...

- Nguyên nhân của sự suy sụp ấy là gì ? Nó xảy ra không phải là không có lý do.

- Không. Cần để ông biết trước là Raphael đã cưới vợ và có một bé gái... một bé gái rất xinh... Có đúng thế không ? Ông không muốn uống gì sao ?... Tôi, tôi sẽ uống một ít rượu... Điều mà tôi nói với ông là vô cùng thảm thương... Ông còn nhớ vụ đắm tàu Titanic không ? Ôi, chúng tôi nằm trong đó.

Lupin bị tác động mạnh, lẩm bẩm nói:

- Ô ! Tôi thất vọng. Tôi tin là tôi đoán...

- Ông sẽ thấy.

Dorchain lấy từ tủ đựng thức ăn một cái cốc và một chai.

- Khi số phận đập lên một gia đình...

Ông rót cho mình một cốc nước khoáng mà ông nuốt một mạch.

- ...chỉ còn việc còng lưng xuống - Ông hoàn thành câu nói - Và ông hãy ghi chú là mọi cái móc xích nhau. Từ nhiều năm, chính ông chú chúng tôi cung cấp rượu nho mà người ta uống trên các tàu thủy của công ty... Cunard, nếu tôi còn nhớ. Đương nhiên, ông được mời dự cuộc hành trình đầu tiên của Titanic. Nhưng ông bước sang tuổi bảy mươi lăm. Và ông không thích du lịch. Thế là ông nảy ra ý kiến chết người là hiến cho chúng tôi chuyến du lịch, cho tất cả.

- "Tất cả" là ai thế ?

- Ôi, tất cả bà con họ hàng, Raphael, vợ ông, con gái ông và hai chúng tôi, một bên và bên kia là Isabelle và Béatrice. Ông nghĩ là niềm vui được chia sẻ của chuyến vượt đại dương đủ để chúng tôi dàn hoà nhau ! Nhưng Béatrice và Isabelle từ chối với lý do là bọn họ sợ say sóng. Chúng tôi lên tàu cả năm người. Đứa bé gái là bảy tuổi ! Nếu ông thấy, nó vui mừng biết bao !

- Ông đừng kể cho tôi việc đắm tàu- Lupin nói - Chẳng có ích gì để tra tấn các ông.

- Kể cả nếu tôi muốn kể - Dorchain nói - tôi cũng không thể, bởi vì các ký ức của tôi rất mơ hồ. Tôi thấy lại vợ và con gái của Raphael trước một ca-nô cứu nạn quá tải. Tuy nhiên, người ta cũng thành công trong việc nhét bọn họ vào được sao hay vậy. Người sĩ quan phụ trách sà-lúp còn chấp nhận cho cả Raphael lên nữa. Chính chúng tôi là người giữ ông lại do thận trọng. Chúng tôi còn có chỗ ở một ca-nô khác. Thảm cảnh đã xảy ra nhanh đến nỗi... Ông thanh tra, ông hãy suy nghĩ là chỉ có một con tàu cứu nạn khi quay trở về...

- Khi tôi nói với ông là người ta không thoát khỏi số phận ! Raphael nhìn thấy vợ và con gái mình chết chìm trước mắt mình. Ông ta muốn nhảy xuống biển, chết cùng họ. Không ngạc nhiên khi ông ta bị mất trí, người đau khổ ! Buồn biết bao ! Và hối hận biết bao ! Nếu chúng tôi để ông lên chiếc sà-lúp ấy, tôi không biết chuyện gì sẽ xảy ra... Chắc là ông ta cũng sẽ chết, ông ấy cũng chết. Nhưng ông cũng có thể suy nghĩ là ông sẽ cứu được vợ con mình... Trong mọi trường hợp, chúng tôi đều không bị trách nhiệm gì cả... Chúng tôi không phải là nguyên do của sự chia ly kinh hoàng ấy.

- Nhưng không - Lupin nói - Các ông không nên tự trách mình một tý nào cả. Thế thì ông ta muốn gì ở các ông ?

- Không... Cuối cùng, tôi không suy nghĩ. Khi chúng tôi được thu nhận, ông ta đã ở cực điểm của sự điên rồ.

- Và từ đó đến nay ?

- Tôi không biết. Tôi tin là ông ta đã quên. Ông không bao giờ nói về vợ và con mình nữa.

- Ông ta có biết về các sự đảo lộn vừa xảy ra không ?

- Chắc chắn là có. Nhưng một cách tò mò. Tuy nhiên, ông đọc báo hàng ngày... Ông có vẻ như cập nhật.

- Tôi có thể gặp ông ta không ?

- Tại sao lại không ? Ở nơi an dưỡng Saint Antoine, người ta sẽ nói cho ông nơi tìm ông ta. Nhưng tôi yêu cầu ông... đừng ám chỉ về quá khứ. Cũng đừng nói tí gì cho ông ta biết về Félicien; có thể là ông ta còn chưa biết...

- Điều đó còn tùy - Lupin nói khi đứng dậy - ông đừng ngạc nhiên, nếu một trong các đồng nghiệp của tôi còn đến hỏi chuyện ông. Và mong ông kiên nhẫn. Công lý kết thúc bởi lời nói sau cùng, tôi hứa với ông điều đó.

Ông cáo từ và nhìn đồng hồ của mình. Ông còn thừa thời giờ để ăn sáng trước khi lên chuyến tàu đưa ông đến Chartres... Thực ra, đó cũng là chuyến tàu mà Félicien đã đi lúc buổi tối... Ông trở về trung tâm thành phố và đi vào trong một quán ăn yên tĩnh. Ông cần có sự yên lặng và sự đơn độc để thoải mái suy ngẫm ý tưởng đi qua đầu khi Mathias Dorchain nói cho ông về con tàu Titanic. Cái tàu chở khách... các tàu thủy nhỏ bằng giấy... Mỗi liên quan hiện ra rõ ràng. Kẻ sát nhân chỉ có thể là Raphael. Các sự việc tự nó xếp đặt. Trong đầu óc ồm ồm của người xấu số, một ý tưởng phát triển từ từ... Các anh em của ông chịu trách nhiệm về điều đã xảy đến... Nếu ông đã có thể lên ca-nô cứu nạn... nếu ông được ở bên cạnh vợ ông và con gái ông... tai nạn có lẽ đã không xảy ra... hoặc ông có thể cứu được cả hai... Nhưng trả thù thế nào đây ? Trong thời gian lâu, ông bị nhốt trong một vài phòng cách ly như là một tên gian ác. Tiếp đến, người ta giải thích cho ông là chiến tranh vừa nổ ra... Chiến tranh nào ? Điều đó muốn nói cái gì: chiến tranh ?... Và người ta chuyển ông từ đơn vị này đến đơn vị khác. Thế rồi, một cách kiên nhẫn, với khả năng giả vờ khác thường mà một số kẻ điên rồ nào đó có được, Raphael đã áp dụng để chiếm lòng tin của những tên cai tù và sự cố gắng của ông ta đã được đền đáp. Cuối cùng người ta đã trả tự do cho ông, một sự tự do cần thiết để ông ta đạt được mục tiêu của mình. Ông chỉ cần đợi sự trở về của các tên có tội vì bọn chúng nhất định trở về vào một ngày nào đó.

Lupin chẳng gặp khó khăn nào khi khôi phục lại việc lui tới của người bệnh, theo dõi hầu như từng bước các tiến bộ của sự điên rồ của ông. Trời đất ! Các sự việc không thể diễn ra một cách khác. Và cả hai anh em đã trở về, mỉm cười một cách giả tạo nhất, tin chắc về sự không bị trừng phạt. Bọn họ nghĩ rằng quá khứ chắc đã bị quên. Cũng giống như thế đối với Raphael, không có gì khác ngoài sự trống rỗng mênh mông hiện tại, đánh dấu giờ mà những người được ông ta yêu mến nhất trên đời đã mất đi trước mắt ông. Nhưng trong trường hợp ấy...

Đến đây, Lupin đụng vào một trở lực tầm cỡ. Tại sao Raphael đe dọa Mendaille ? Mendaille không ở trên tàu Titanic. Vào năm 1912, Mendaille còn chưa cả kết hôn với Béatrice. Ông ta là một người ngoài cuộc. Raphael có biết là người bà con họ hàng của cô ta đã kết hôn không ? Vâng, chắc thế, ông ta biết điều đó, bởi vì Félicien và Mathias tưởng là ông đã khỏi bệnh và thường xuyên đến thăm ông từ nhiều tháng, chắc đã cho ông biết tin tức của mọi người... Ông đừng quên là ba anh em đều được triệu tập đến chỗ thầy Berangeon, viên công chứng ở Fonfainebleau để mở bản di chúc...

Vậy là Raphael đã biết. Và có thể sự thù hằn của ông phát triển ra, kể từ đó, đến tất cả, anh, cô, dì họ hàng... Sau tất cả, Béatrice và Isabelle được xếp vào vì đã không tham gia cuộc vượt đại dương. Không tồi tệ đến thế ! Ôi thôi, các cô phải trả giá, các cô cũng vậy. Và Mendaille là người đầu tiên bởi vì ông ta đã không sợ khi liên kết với một gia đình đáng nguyên rủa.

Phải chăng tôi lạc đề một chút ? - Lupin suy nghĩ khi đang ăn - Vì cuối cùng, tôi luôn quên rằng Mendaille đã bị thương vì tôi. Trên thực tế, kẻ sát nhân, mặc dầu có thư đe dọa, nhưng còn

chưa tấn công ông ta. Đó cũng là điều kỳ lạ nốt. Félicien, ngược lại, tất cả được giải thích dễ dàng.

Và, rõ ràng là các sự kiện móc nối nhau một cách rất lô-gíc. Raphael biết là anh mình có ý muốn đến Paris, vì Félicien đã chắc chắn cho ông ta biết các dự án ấy. Ông biết là người thầy thuốc phải đi trên tàu hoả nào. Tàu ấy khi dừng ở Chartes, ông chỉ có việc lên tàu, tìm ô buồng mà anh ông đang ở... Làm sao mà Félicien có thể dè chừng ? Ông ta còn cả không thấy cú đâm đến từ đâu. Sau đó, Raphael xuống ở ga dừng đầu tiên và lặng lẽ chờ chuyển tàu đầu tiên đưa ông trở về Chartes. Vì ông được tự do đi lại, ai mà chú ý đến sự vắng mặt của ông ?

Còn lại việc giải thích cách xử sự của Mendaille và của Félicien, sự nhần nhục bề ngoài của họ.

Félicien có thể đã nhận được cái tàu thủy nhỏ đúng vào lúc lên tàu. Không biết ông đã phản ứng ra sao nhưng Mendaille biết được thảm cảnh của Titiinic, ông ta có lẽ phải tức thời làm sự đối chiếu bắt buộc giữa vụ đắm tàu và các bức thư đe dọa được gấp một cách lạ lùng, sự đối chiếu mà Lupin đã làm ngay tại chỗ.

Nhưng chính xác là ông ta đã hiểu. Lúc đầu, tại sao ông lại im lặng ? Ông đáng lẽ phải nói với mình: "Còn thằng Raphael khốn khổ ấy phải làm công việc của mình. Chắc chắn là nó không bao giờ thay đổi" Và ông đã nghĩ đến việc khác. Đó là phản ứng bình thường về phía ai đó chỉ có lòng thương hại với bệnh nhân. Và ai mà biết được đã không có các tàu thủy nhỏ khác ?... Nhưng tại sao, sau cuộc "mưu sát" chống lại ông, Mendaille lại tiếp tục giữ im lặng; tại sao ông không cho Cảnh sát biết các điều ngờ vực của ông ? Và ông còn tiếp tục giữ im lặng sau vụ ám sát Félicien nữa không ?...

Và đó chỉ là một bí mật trong rất nhiều bí mật khác. Vẫn luôn luôn có tờ bạc năm mươi phờ-răng... và thái độ khó giải thích của Béatrice... và sự tấn công ở nghĩa trang Perè Lachaise... và gã tóc hung...

- Thôi được - Lupin thì thầm - Việc nào - thời gian đó.

Ông gọi thanh toán và tiến bước về phía nhà ga, xét chung, ông không bất bình về các suy diễn đầu tiên của mình. Được hỏi một cách khôn khéo, Raphael không thể trụ lại được lâu, nhất là ông ta được thuyết phục đã làm một sự việc vì công lý. Ôi, một phần sự thật đã ở cuối cuộc hành trình.

Lupin xuống tàu ở Chartes và thuê xe đi đến chỗ ẩn trong một xe ngựa có dạng trước chiến tranh. Ông hỏi chuyện người gác cổng.

- Raphael Dorchain à ? - Người nhân viên nói - Ông ta ở ngay bên cạnh - Cái nhà nơi lưới sắt kết thúc. Ông chiếm một phòng ở tầng ba; có tên ông ở trên cửa. Nhưng giờ này, ông đã đi ra ngoài. Nếu ông không tìm thấy ông ta, hãy tin cho tôi. Tôi sẽ cho người đi tìm.

Ông gác cửa nói thêm khi đang mỉm cười:

- Thế là một ít người chúng tôi làm mọi việc - Và trong một cơ sở như cơ sở này, tôi đảm bảo với ông là có công việc để lo toan.

Lupin vào trong phòng được chỉ định. Không có người gác cửa. Rõ ràng là Raphael có thể đi và đến theo ý muốn. Người ta ít dè chừng y. Cửa khoá còn để ở cửa. Ông gõ cửa và vì không có ai trả lời, ông mở cửa.

Sự trang trí căn phòng tức thời làm ông chú ý. Trên tất cả các bức tường, có các tranh ảnh cắt trong các tuần báo kể chuyện chiến tranh như: Tranh ảnh minh họa, Nước Pháp, Cái gương, Trên mặt trận, phụ trương minh họa của tờ Báo Nhỏ... được dính chặt bằng đinh ấn. Chỉ là cảnh tượng hàng hải: Tàu Lusitania đang chìm, sự hấp hối của một nhóm vận tải bị thủy lôi, cái chết của một tàu sân tàu ngầm, các bức ảnh biểu hiện các tàu chiến và các tàu chiến tham gia vào trận đánh Jutland... Không có gì phải nghi ngờ về các sự kiện trên. Chính tại đây mà các tàu thủy nhỏ bằng giấy đã được làm. Mỗi hình ảnh để lộ ý tưởng cố định của Raphael hất hãnh.

Lupin đi từ từ quanh phòng, dừng lại trước một bức ảnh trong một khung có chạm trổ: người đàn bà và một cô gái của khổ chủ. Mathias đã không nói dối: người đàn bà trẻ thì rất đẹp và cô con gái cũng rất xinh với các lọn tóc dài và con mắt xanh, rất hoan hỉ. Trái tim thắt lại, Lupin suy nghĩ: "Tôi sẽ nói gì với ông ta đây ? Còn lợi ích gì để hỏi ông ta ! Để làm vết thương ông rỉ máu..."

Một bước chân nặng vang lên trong hành lang. Lupin ngồi xuống, lấy phong thái của một người khách đến không có ý đồ xấu. Cửa bị đẩy một cách thô bạo.

Người đàn ông đi vào là Weber.

VI

VÀO TÙ

Cái nhìn của hai người đàn ông giao nhau như hai lưỡi kiếm. Weber lùi một bước ra phía sau, ngoảnh đầu về phía hành lang. Hai người Cảnh sát đến gặp ông.

- Tôi giới thiệu với các anh, thanh tra Frapier - Weber nói - Rất vui mừng được gặp ông, ông thanh tra.

Ông ta tiến lên đến mức sờ được Lupin và đột nhiên, dùng mũi giày cao cổ, đá một cú nhanh, khô khốc lên khuỷu chân bong gân của Lupin. Lupin không thể kềm chế một tiếng kêu đau đớn và dựa mình vào mép bàn.

- Mang ông ta đi - Weber ra lệnh - Và không được chống cự, nghe chưa !

Lupin đã nhận thấy mức độ tình thế và hiểu được sự vô ích của mọi bạo lực. Một số Cảnh sát khác đứng ở thềm cửa, sẵn sàng can thiệp nếu có dấu hiệu nhỏ nhất.

- Ông đến từ Mans - Weher nói

- Ông đã hỏi chuyện Mathias Dorchain ?

- Chính xác. Anh ta đã nói cho chúng tôi về cuộc đến thăm của ông, đã kể cho tôi toàn bộ cuộc nói chuyện của các ông... Thú vị thật ! Ông sẽ giải thích cho quan tòa tại sao vụ việc Mendaillie lại làm ông say mê đến thế, và cũng tại sao ông ở trong chuyến tàu mà người ta tìm thấy thiếu tá Dorchain bị ám sát. Và tại sao người ta lại phát hiện ông tại đây, trong buồng của Raphael Dorchain...

- Sự trùng hợp đơn giản !

- Thôi được ! Weber nổi nóng. Ông làm cho ai tin là một người lương thiện lại giả danh một thanh tra để tham gia vào một cuộc điều tra mà tôi không biết là loại nào trong lúc che giấu Cảnh sát về bản thân mình ?... Jussieu! Xích tay lại.

- Ông không có quyền...

- Ông đi khắp khiêng phải không ? - Weber cắt ngang - Và chính xác là chúng tôi đang tìm người khắp khiêng đi xe tắc-xi từ ga Mantes đến ga Rambouillet và đi vội vàng đến thế !

Còng sắt khẹp lại trên cổ tay của Lupin.

- Lên đường !

- Đây là một sai lầm sẽ làm ông trả giá đắt - Lupin đe dọa.

- Nhưng vâng. Ông nói tất cả cùng một loại. Và cuối cùng ông luôn phải thú tội.

Một xe Li-mu-xin lớn đợi trước cửa. Các nhân viên Cảnh sát đẩy Lupin vào cuối xe. Weber lên đằng trước, ngồi bên cạnh lái xe. Một cùi tay để trên lưng ghế, ông quay người lại để nhận diện người tù của mình.

- Bộ mặt của ông nhắc tôi nhớ lại ai đó - Ông ta thì thâm - Tuy nhiên, nếu tôi đã gặp ông, tôi chắc chắn sẽ nhớ lại.

Lupin nâng vai lên, dựa đầu vào lưng ghế và nhắm mắt lại. Ông phải công nhận là mình đã chơi với lửa và đơn giản là đánh giá thấp các phương tiện của Weber. Tất nhiên, người phó đã đến gặp Mathias và ông này cho ông ta một ân huệ còn chưa ai được nhận: sử dụng tùy ý một ô-tô mới tinh cho nhu cầu của công vụ. Từ Mans, ông đến Chartes và trong lúc người khả nghi mất nhiều giờ chờ tàu thì ông ta giăng bẫy. Và bây giờ... nhà tù Santé... Các cuộc hỏi cung... những ngày, có thể là những tuần từ từ trôi qua... Và không có cách gì nói lên sự thật, thú nhận cuộc đi thám sát ban đêm ở biệt thự của Mendaille.... Và trong thời gian ấy, kẻ sát nhân lại được tự do hành động...

Buổi chiều đó, sau các thể thức thường lệ, Lupin ngủ ở nhà tù. Việc bắt ông có gây nên một ít lời đồn đại. Người ta có bắt được người đã tìm cách giết Xavier Mendaille và đâm, trong một tàu nhanh, giữa thanh thiên bạch nhật, với một sự táo bạo hiếm thấy, người thầy thuốc - thiếu tá bất hạnh ?... Nhưng không ai nghĩ đến Arsène Lupin. Đó là một sự kiện vụn vặt trong các sự kiện khác, hơi bí mật, ít nhiều gây bối rối cho vấn đề mà Cảnh sát tỏ ra rất bí mật.

Và vì lý do gì ? Bị cáo từ chối trả lời quan toà khi tìm hiểu sự việc. Tuy nhiên, quan toà Jérôme Berthon nổi tiếng là khéo léo và sáng suốt. Ông thuộc về thế hệ mới của các quan toà không bối rối trước sự quanh co, sự thận trọng lỗi thời, các thủ đoạn nham hiểm một cách khôn ngoan. Ông đi thẳng vào mục đích.

- Thôi được ! - Ông nói - Bề ngoài cho thấy ông là một người thông minh.

- Ông tử tế với tôi quá !

- Ông phải hiểu rằng hệ thống chống đỡ của ông không đứng vững. Rốt cuộc chúng tôi cũng biết ông là ai.

- Và tôi, tôi cho rằng rốt cuộc ông phải thả tôi ra - Lupin phản ứng lại - Nhưng tôi muốn thấy sự độc đoán sẽ đi đến đâu.

- Thế nào, độc đoán ư ! - Quan toà phản ứng lại - Tôi thừa nhận là ông còn chưa có tên trong sổ đen, chưa có tiền sự. Nhưng đó chính là điều làm cho ông đáng ngờ. Chúng tôi không thích những người làm như từ trời rơi xuống. Ông có tham gia chiến tranh không ?

- Cũng như mọi người.

- Trong đơn vị nào ?

- Nếu tôi nói cho ông điều đó, có thể ông không tin tôi.

- Thôi được. Ông ở đâu. Phương tiện sống của ông là gì ?

- Ông tìm hiểu lấy.

- Tôi nói trước cho ông là...

- Ông không thể làm cho tôi xúc cảm, thưa quan toà. Người ta bắt tôi không có chứng cứ. Và người ta muốn tôi cộng tác với thứ luật pháp ấy ! Ôi, không bao giờ. Tôi còn tự do để im lặng.

- Ông không thể chối bỏ là ông quan tâm đến anh em Dorchain ?

- Thì sao nào ? Nếu điều đó làm tôi hài lòng trong nhiệm vụ người Cảnh sát điều tra tư. Có luật lệ nào cấm tôi làm điều đó không ?

- Đồng ý với ông. Thế thì cho tôi biết về các phát hiện của ông.
- Trước hết, trả tự do cho tôi đã.

Quan toà ra hiệu gọi người lính gác và giao Lupin lại. Cuộc chiến nhỏ ấy kéo dài nhiều ngày. Lupin từ chối chỉ định một luật sư. Người ta cho ông một luật sư do trên chỉ định, một người già, toát ra mùi thuốc và rượu trắng và hình như chán ngấy mọi thứ.

- Ông có sai lầm khi xử sự thô bạo với Berthon. Ông ta có thể bỏ tù ông nhiều tháng chỉ để chứng tỏ là ông không phải là người mạnh nhất. Ông được lợi khi thú nhận.

- Nhưng thú nhận cái gì, trời đất !

- Ông đã đi tắc-xi đến Mantes để đuổi kịp tại Rambouillet con tàu đưa ông đến Paris. Đó là một chặng đường hoàn toàn không thể giải thích được. Thật là quá dễ dàng để ông đi thẳng từ Mantes đến Paris ! Ông hãy tự đặt mình một lúc vào vị trí của Berthon. Ông hãy nhìn nhận là ông ta đã không nhầm khi thấy cuộc hành trình đó là kỳ quái. Bây giờ, điều mà tôi nói với ông về chuyện đó, thế nào hả ?...

Lupin nhanh chóng chán ngấy các lời đối đáp ấy, chúng chỉ làm trầm trọng thêm trường hợp của ông. Người lái xe tắc-xi đưa ông từ Mantes đến Rambouillet nhận ra ông ngay từ khi anh đến trước mặt một nửa tá người mà trong đó quan toà để lẫn người tù vào.

- Chính ông ta.

- Anh có chắc thế không ?- Berthon hỏi.

- Tất nhiên ! Ông ta không ngừng thúc giục tôi để tôi đi nhanh hơn. Ông ta sợ chậm tàu Paris đến nỗi chạy qua ga.

- Ông ta chạy ?

- Đó là cách nói. Ông chạy một chân và một chân lết, nếu người ta có thể nói.

Quan toà cho dẫn Lupin vào buồng làm việc.

- Sự việc là thế. Ông lên tàu ở Rambouillet với một sự vội vàng đến mức người ta có quyền nghĩ là ông nhất thiết muốn gặp một ai đó. Ai vậy ? Chắc chắn là Félicien Dorchain, vì rằng, ngay từ hôm trước nữa, ông đến thăm Mendaille Dorchain và được ông này cho địa chỉ của Raphael, nơi mà ông bị bắt, bằng những lý do mà tôi còn chưa biết nhưng ông sẽ trình bày cho tôi là ông ghét anh em Dorchain. Ông đã giết Félicien; ông đang chuẩn bị, có thể là để giết Raphael...

- Nhưng mà..

- Hãy khoan. Chưa phải đã là tất cả. Sự tấn công mà ông Xavier Mendaille là nạn nhân đến lượt nó liên kết với sự sát hại thầy thuốc - thiếu tá - Người đã giết Félicien Dorchain cũng là kẻ đã tấn công Xavier Mendaille. Hơn nữa, tôi cảnh báo ông là khi tình trạng sức khoẻ của ông Mendaille cho phép ông trở về nhà mình, tôi sẽ cho ông đối chất với ông ta và chúng tôi sẽ thấy rõ...

Tất cả điều đó vừa rất lô-gic vừa rất hài hước đến độ Lupin không thể nhin cười được.

- Xin thứ lỗi cho tôi, thưa quan toà, tôi không có điều gì chống lại lập luận của ông. Nó là không thể chê vào đâu được. Nhưng nó không thể buộc tội tôi, ông thấy không ?

- Tại sao ?

- Bởi vì tôi là Arséne Lupin.

- Mặc kệ ! Tên gọi vô nghĩa. Lupin, xét về đại thể, thích đấu tranh trực diện hơn.

- Ông là Arséne Lupin - Quan toà nói - Thật kỳ lạ !

- Và Arséne Lupin không bao giờ có bàn tay vấy máu.

- Ông hãy nghe đây - Quan toà lại nói một cách nghiêm túc - Tôi không có thì giờ để phí. Lupin hay không Lupin, tôi buộc tội về âm mưu ám sát và ám sát.

Và quay người về phía luật sư hình như đang ngơ ngác, ông nói thêm:

- Thầy luật sư, thân chủ của ông sẽ có lợi khi không chế nhạo pháp luật... Lính đầu, dẫn ông ta đi.

Lupin lại chui vào xe xà-lim để trở lại Santé. Ông nằm dài trên ghế nằm của mình với lòng tin chắc đã gieo một sự nghi ngờ trong đầu của quan toà. Ông này không chậm trễ tự nói với mình: "Và nếu điều đó là sự thật thì sao ? Nếu đúng là Arséne Lupin thì sao ?... Sau đó, ông triệu tập Weber đến - Ông thủ trưởng sở Mật thám cũng được tham khảo tiếp sau... Tin tức đó đi từ đầu này đến đầu khác theo hệ thống "Có thể là ông ta ! Hãy cẩn thận ! Không được hờ ! Và nhất là để báo chí ra ngoài cuộc càng lâu theo khả năng có thể".

Gieo rắc sự kinh hoàng trong hàng ngũ của kẻ đối địch, đó là một trong các phương pháp thường dùng của Lupin. Nó còn trả giá một lần nữa, nếu... Nhưng chẳng mấy chốc nó sẽ chốt lại. Và, tuy nhiên, chưa đầy một giờ sau khi ông về, lỗ nhìn của xà-lim bị đẩy ra, một con mắt hiện ra ở đó và chắc là không phải của người lính gác vì một cuộc trao đổi bí mật bắt đầu thì thầm ở sau cánh cửa. Lupin lấy lại lòng tin của mình từ phút này đến phút khác, ngồi trên bậc đá thế nào để phơi bày bộ mặt của mình dưới góc độ tốt nhất cho những người quan sát đang luân phiên nhau nhìn qua lỗ. Quan toà đã có lý khi ông nói là không có một "thẻ" đo người nào liên quan đến người tù bí ẩn của ông ở sổ hồ sơ. Khi Lupin chỉ huy Cảnh sát dưới sự điều khiển của ông Lenormand, ông ta đã cẩn thận làm mất hồ sơ của mình ở nơi lưu trữ. Nhưng, trong những người đã biết ông, chắc chắn hãy còn nhiều người có thể nhận dạng ông. Thí dụ như Ganimard; có thể ông ta đã về hưu rồi; Formerie cũng thế, nếu như ông ta chưa chết. Đó là những con người có trí nhớ không nhầm lẫn. Chắc chắn người ta sẽ đến nhờ họ dán mắt vào lỗ nhìn. Và sau đó còn có Weber mà một sự nghi ngờ đã thoáng qua khi ở trong ô tô - Và còn những người khác nữa, những kẻ đối địch trước đang chờ dịp để chớp lấy... "Đúng, nhìn nghiêng người ta sẽ nói đúng... Và tuy nhiên, nhìn ba phần tư... Cái tai của ông có lớn hơn một ít không ?... Đối với miệng thì không có nghi ngờ gì có thể... Cái nếp hài hước ấy... Nhưng bộ mặt hình như trẻ hơn. Con người ma quái này cũng như tất cả chúng ta. Ông ta cũng phải già đi... Không ! Khó lòng khẳng định một cách dứt khoát !".

Lupin nghe họ nói và ông rất mừng đã gieo sự rối trí trong hàng ngũ của kẻ thù. Người ta sẽ tăng gấp đôi sự cẩn mật chống lại ông và do hăng hái quá đáng, người ta sẽ phạm một cách tai hại sự vụng về mà ông có thể lợi dụng ngay.

Ngày hôm sau, Lupin lại được dẫn đến chỗ quan toà. Lần này người ta cho ông, dưới danh nghĩa hộ vệ, hai người Cảnh sát mà Weber đặt toàn bộ lòng tin vào: các anh em Doudeville. Lupin cười thầm. Cú đánh mạo hiểm của ông bắt đầu tỏ ra có giá.

- Ông đừng trở lại nữa, ông chủ ạ - Jean nhắc lại - Người ta chuẩn bị một điều gì đó.

Quan toà Berthon tiếp đón Lupin với thái độ nhã nhặn và để ông ngồi gần luật sư.

- Thế nào, ông đã trở nên biết điều một chút ? Ông sẽ nói cho tôi biết ông là ai chứ ?

- Sẵn sàng. Tôi là Arsène Lupin.

- Arsène Lupin đã chết từ lâu. Chúng ta hãy chấm dứt đùa cợt đi.

- Tôi không đùa.

- Thôi được - Chúng ta trở lại: ông ở đâu ?

- Khắp mọi nơi. Tôi như là Bá tước Monte Cristo. Tôi có rất nhiều chỗ ở. Ngay lúc này, tôi chiếm nhà trú chân ở nhà tù Santé - Tuy nhiên, không phải ở lâu.

Bị thất vọng, quan toà ra hiệu cho viên lục sự dừng viết gì thêm. Ông dùng đầu ngón tay giụi mắt như là một người nào đó tìm cách làm nhẹ một cái nhức đầu.

- Đó là lời nói cuối cùng của ông ? - Ông ta nói - Thế thì, chúng tôi sẽ thay đổi phương pháp...
Đưa người làm chứng vào.

Mathias Dorchain bước qua ngưỡng cửa phòng làm việc.

- Anh có biết người tự cho mình là thanh tra Frapier này không ?

- Rất đầy đủ.

- Tôi có lời khai của anh ở kia.

- Anh có điều gì để bổ sung không ?

- Không. Tôi đã nói tất cả những gì tôi biết.

- Người bị buộc tội có làm anh e ngại không ?

- Hoàn toàn không. Ngược lại. Ông ta rất lễ phép, rất dễ thông cảm.

- Ông ta chắc hỏi anh có nhận được một lá thư đe dọa phải không ?

- Vâng - Và tôi đã trả lời ông ta là tôi chẳng nhận được gì cả.

- Ông ta có tỏ ra bất ngờ không ?

- Có thể là... có.

- Tôi phản đối - Lupin nói - Ông đang gợi ý cho ông Dorchain rằng tôi là chủ nhân của các bức thư ấy.

- Tôi yêu cầu ông không được cắt ngang tôi. Ông Darchain, ông hãy nghĩ kỹ lại đi... Ông đã gặp người bị buộc tội... thí dụ cải trang thành nhân viên khí đốt hoặc người đưa thư hay là người chào hàng bảo hiểm tại nhà không ?

- Không. Tôi không tin - Mathias nói làm bầm, hoàn toàn bối rối.

- Anh không thấy là người nào đó đã lẻn vào nhà mình trong các ngày trước lúc đến thăm của bị cáo ?

- Không... Tôi không có gì có thể cám dỗ kẻ ăn trộm.

- Thôi được. Tôi cảm ơn anh.

Lupin chờ Mathias Dorchain ra khỏi và nói:

- Nếu tôi hiểu rõ ông, thưa quan toà, thì việc mất trộm có thể là nguyên do của các vụ cho là

án mạng gán cho tôi... Các thư đe dọa ấy, gấp theo hình các tàu thủy nhỏ, điều đó với ông chắc không phải là một chi tiết không quan trọng.

- Tôi biết nghề của tôi - Quan toà đáp lại một cách nhanh chóng - Và nếu ông mà láu cá như ông tự cho, ông phải nhận thấy các thư ấy là các bẫy ngốc nghếch, chỉ nhằm mục đích làm lạc hướng các điều nghi ngờ, Nhưng đó là điều quá đơn giản. Chúng tôi không hoàn toàn ngu dốt, ông hãy tin ở tôi.

"Bị chạm mạch ! - Lupin suy nghĩ - Ông ấy có lý".

Đó là một điều hơi quá đơn giản, tuy nhiên, nếu người ta tin rằng đó là một người thứ ba phạm tội. Với tôi, là trường hợp thường gặp. Nhưng không phải là tôi...

- Ông nói: đó là gì vậy khi tôi có ý đồ trộm ở nhà Mendaille và trên xác chết của Félicien Dorchain ?

- Chúng tôi sẽ biết điều đó. Có thể là các bức thư, các giấy tờ gây liên lụy chẳng ?

Lupin nhìn thấy trong ngăn kéo, tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng đặt rất ngay ngắn. "Chẳng ngu, ông nghĩ, chẳng ngu gì cả. Họ không thể đi xa hơn với các yếu tố họ đang có".

- Ta là vô tội - Ông dần từng tiếng - Trong khi các ông ra sức làm khổ tôi thì các ông đã để kẻ sát nhân tự do hoành hành. Các ông hãy chờ một nạn nhân mới để mở mắt ra ! ... Tôi không muốn ở vị trí các ông, ông quan toà ạ.

Ông nói với bao tin tưởng, một sự chắc chắn toát ra từ ông đến độ quan toà hình như cũng bị lay chuyển. Nhưng quan toà nhanh chóng lấy lại phong thái.

- Ông loè bịp - Quan toà nói: - Tôi đọc một cách rõ ràng trong trò chơi của ông, ông được gọi là Lupin ạ. Ông đã nghiên cứu cẩn thận người mẫu của mình. Cũng như ông ấy, khi bị yếu thế, ông tìm đến việc dọa dẫm. Chỉ tí nữa thôi, ông sẽ xác nhận với tôi rằng ông là người duy nhất có thể đi đến cùng của việc này và tôi sẽ có lợi khi ký một giấy miễn tố cho ông. Đúng thế có phải không ? Ôi, tôi không tiến hơn được.

Lupin xiết chặt nắm tay. Nhiều điều mù quáng làm ông phát khùng: Ông luật sư muốn can thiệp. Quan toà cắt lời nói của ông ta.

- Tôi xin lỗi, luật sư ạ. Chúng ta sẽ tiếp tục công việc vào ngày mai. Và ông hãy cố gắng thuyết phục thân chủ của ông rằng ông ta đã sai lầm chơi trò chơi nhỏ ấy với tôi.

Người lính gác giao Lupin vào tay của anh em Doudeville. Trong khi bọn họ xuống bậc thềm, Jacques Doudeville thì thào mà hầu như không rung môi:

- Mendaille đã ra khỏi bệnh viện... Ngày mai sẽ trình diễn lại tại chỗ ông ta. Hành trình sẽ đi bằng ô-tô... Không có vấn đề đưa theo xe chở tù - Ông ngừng lại để cho một can phạm bị trói đi đến một lính gác và ngay sau đó tiếp tục nói:

- Chúng tôi đứng về phía ông... Tất cả đã được dự tính... Sẽ có một cuộc ùn tắc có tổ chức để chặn chiếc xe hộ tống...

Bọn họ đi đến phía dưới cái "bẫy bắt kẻ gian".

Người cảnh sát thét ra hai chữ ngắn gọn: "Chúng ta chuẩn đi !" và thô bạo đẩy Lupin vào xe thùng.

Lupin vui mừng hơn hở. Như vậy là mưu của ông đang thành công. Người ta không dám

chính thức công nhận ông chính là người ăn trộm hào hoa nổi tiếng, nhưng... nhưng người ta đã chuẩn bị rất giống với một cuộc tổng động viên. Vì cuối cùng thì biệt thự nhà Mendaille đâu phải ở Quảng trường Elysées. Nếu người ta không dùng xe chở tù, đó đơn giản chỉ là để tránh sự tò mò của khu phố. Đó là để đảm bảo tốt hơn sự canh gác tù nhân. Ô-tô chở Lupin chắc chắn sẽ có hai hoặc ba xe con chẹt ních Cảnh sát đi theo.

Lupin huýt sáo khi quay lại phòng giam. Và khi mở lỗ nhòm, ông phát ra tiếng cười, ông đứng thẳng trước con mắt của người đang quan sát ông và kêu lên:

- Coucou. Đây đúng là gã Lupin tốt bụng đang có hân hạnh chào ông đây. Ông có trước mặt bộ mặt thật của Arsène ! Không có phấn trang điểm. Không có râu mép. Đúng như ông ta đang ở thành phố cùng những người thân. Nhưng ông hãy nhìn nhanh ông ta vì tí nữa thì sẽ chậm mất. *Chào ! Hẹn gặp ở buổi sáng cuối cùng của tôi... Các trò giải trí cho tôi... Một con mắt đen nhìn mày...* Xin ông thứ lỗi cho tôi. Dù là kẻ thuê bao ở Opera hài kịch, tôi hơi lẩn lộn tất cả...

Cửa lỗ nhòm đóng lại một cách đột ngột. Lupin quay một vòng. "Người ta không bằng lòng - A ! Không thể được ! Không một tí nào. Người ta tự nói: Nếu nó hát, đó đúng là Arsène Lupin. Và nếu là Arsène Lupin, các mối lo sẽ bắt đầu. Và nếu các mối lo bắt đầu, người ta sẽ chịu áp lực của báo hàng ngày... và nếu các báo hàng ngày... A ! Các ông bạn tốt của tôi, tôi sẽ không đổi vị trí của tôi cho một viên đạn pháo... Raphael, dù anh ở đâu, hãy đợi tôi một lúc trước khi đi giết ai đó. Tôi đang đến. Chúng ta sẽ thỏa thuận cùng nhau. Đừng để Cảnh sát đặt mũi vào công việc của chúng ta. Và anh thấy đấy, với một việc nào đó, tai họa lại là tốt, như là cô Victoire trung thành của tôi đã nói... cái lần nghỉ ngắn này đã chữa lành khuỷu chân tôi. Chỉ một ít từ như thế đã nâng đỡ tôi.

Ông ta ăn trưa ngon miệng dù nước canh rợn người, và ông ngủ một mạch đến sáng. Ông tỉ mỉ tập thể dục. Ông cần có tất cả mọi phương tiện của mình vì rằng cuộc đấu có thể sẽ khó khăn. "Nếu bọn họ không thể đuổi kịp chúng ta, bọn họ có khả năng nấp mà bắn chúng ta !" ông suy nghĩ vậy. Nhưng lời suy nghĩ đó không ảnh hưởng gì đến bộ mặt tươi vui của ông. Người ta đến tìm ông lúc 10 giờ. Bốn xe ô tô đang dừng ở sân.

- Ái chà - Lupin nói với các lính gác - tôi thấy người ta đặt các đĩa ăn nhỏ trong các đĩa lớn - Đó là một đám cưới, lời nói của tôi !

Ông nhìn thấy trong xe con thứ hai hình bóng của Weber và của quan toà dự thẩm, Trong xe thứ ba và thứ tư, các mũ quả dưa chỉ rõ sự có mặt của nửa tá thanh tra. Người ta đẩy ông không thương xót đến xe đầu tiên mà ở đó ông nhận biết luật sư của mình ngồi bên cạnh lái xe. Đã đến lúc, người hùng bị vô hiệu hoá. Nhưng khi Lupin đi vào phía sau ô tô, ông có một cử chỉ lui lại: Hai người Cảnh sát đến để áp giải ông không phải là anh em Doudeville.

Kế hoạch đã bị hỏng, ông ngồi xuống giữa hai người lạ. Tại sao hai anh em nhà Doudeville lại bị thay thế ở thời điểm cuối cùng ? Người ta không tin bọn họ sao ? Hay là, đơn giản hơn, bọn họ được giao một nhiệm vụ khác ? Và khi nào thì một cơ hội mới sẽ xuất hiện ? Dựa vào ai, nếu anh em Doudeville không thể giúp ông ? Ông không còn phương tiện gây sức ép mạnh mẽ ấy mà ông đã dùng ngày xưa để lấy lại sự tự do của mình. Ông đã ngã vào lưới lê địch một cách đại dột khi nói mình là Lupin.

Khi đoàn xe con dừng lại ở đường La Rouchefoucauld, ông đã thất vọng, nhưng ông sẵn sàng làm theo yêu cầu của quan toà. Bà Mendaille không xuất hiện. Việc trình diễn không bao

gồm bà vì bà vắng mặt ở buổi tối của "sự tấn công" và Mendaille đã phải cho người ở đi xa, ông ta chỉ có một mình trong nhà lúc xảy ra thảm cảnh. Quan toà khám xét tầng hầm, nhắm trong đầu sơ đồ của các nơi trước lúc tiến hành cuộc tập dượt. Một ông thanh tra đứng trước cửa ra vào, một người khác canh gác đại sảnh, một người khác nữa đóng kín các cửa con và kéo ri-dô để tạo nên bóng tối trong nhà như khi mà Mendaille chộp được tên trộm. Weber và luật sư ngồi trên ngưỡng cửa của phòng khách, thì thầm nói chuyện nhưng viên phó Cảnh sát hiện theo dõi Lupin. Chắc chắn là ông ta chưa đi đến tự thuyết phục là kẻ thù cũ của mình cuối cùng đã thất bại.

Khi mọi sự chuẩn bị đã xong, quan toà cho Mendaille vào, ông ta còn rất xanh xao và có những nét thâm quầng sâu hoắm.

- Ông có nhận ra người đàn ông mà các ông đã đánh nhau không ?

Mendaille quan sát Lupin rất lâu và lắc đầu.

- Không - Ông nói - Tôi nói điện thoại... Tôi hơi quay lưng về phía cửa... Như thế này... Trời tối... Tôi hơi nhìn thấy một bóng người...

- Tốt. Ông có cảm thấy đủ sức để diễn lại cuộc chiến đấu không ? Ô ! Từ từ, động tác này xong tiếp động tác khác, như thế là để trí nhớ của ông có thì giờ nhớ lại. Đồng ý chứ ?

- Người ta có thể thử ! Mendaille nói không tin tưởng.

Quan toà dẫn Lupin vào đại sảnh.

- Ông hãy đứng vào chỗ đã đứng khi ông nghe ông Mendaille nói điện thoại.

- Tôi không ở bất kỳ nơi nào trong căn nhà này. Lupin nói - Tôi chưa bao giờ thấy cái nhà này.

- Như vậy, ông luôn phủ nhận ?- Quan toà kêu lên.

- Hơn bao giờ hết !

- Ông đã nhầm... Hãy coi trời cho ông ta... Ông sẽ làm như ông nhẩy xổ vào ông Mendaille để ngăn cản ông ta nói điện thoại... Khi từ chối, ông sẽ cung cấp một chứng cứ nóng bỏng chống lại ông.

- Tôi không từ chối - Lupin nói khi nhún vai - Đó là thô bỉ, đơn giản thế thôi.

- Ông hãy làm đi !

Lupin chạy về phía Mendaille và bóp vào cổ.

- Đừng cử động nữa - Quan toà ra lệnh - Ông Mendaille, có phải cuộc xô xát đã bắt đầu như vậy không ?

- Không phải ! Mendaille nói. Hình như...

Những người tham dự xúm lại và bây giờ tất cả đứng trong buồng làm việc.

- Tôi đã phải buông máy ra để tự vệ - Mendaille lại nói... - Tôi tìm cách ôm chặt người đàn ông... Ông ta đánh tôi ở cổ... Chúng tôi đều ngã xuống...

- Các ông hãy làm đi.

Mendaille và Lupin lăn tròn trên nhau. Bỗng nhiên Lupin cảm thấy đối thủ của mình tuôn vào tay ông một vật: một cái chìa khoá. Tuy nhiên, trong khi hì hà hì hục, Mendaille thì thầm

vào tai ông:

- Đóng phòng làm việc lại... Chuồn theo cửa phụ...

Nằm ngửa lên lưng, Lupin đẩy được Mendaille ra.

- Dừng lại ! - Quan toà kêu lên - Hãy nằm im... Bây giờ, ông Mendaille, ông hãy nhớ lại xem phát đạn từ đâu đến... Ông cần phải xác định là nó được bắn bởi tên thủ phạm hãy bởi một tên đồng lõa...

Lupin không do dự. Đứng lên với một sự mềm mại đáng ngạc nhiên, ông lăn xả vào giữa quan toà và viên Cảnh sát, vật ngửa một trong các viên thanh tra bằng cú móc chân, đánh gục một thanh tra khác bằng nắm đấm, đưa một người thứ ba đi dạo chơi bằng một cái húc đầu. Trong một giây đồng hồ, ông khoá phòng làm việc bằng chìa khoá mà Mendaille chuyển cho và chạy vào nhà bếp. Nhanh chóng theo cửa phụ ! Ông rút then cài cửa, ghé mắt nhìn. Không có ai cả. Đường Aumal vẫn giữ bề ngoài yên tĩnh thường ngày: đoàn hộ tống ở trước cửa chính.

"Bọn họ cần ba phút để báo động - Ông nghĩ thế - Ta có đủ thì giờ".

Ông rút lui không vội vã, rẽ vào trong đường Taibout và một lúc sau lẫn vào trong đám đông.

VII

NẠN NHÂN MỚI

Lần này, báo chí xúc động và kêu về vụ bê bối. Cái gì ! Gã khập khiễng bí ẩn đã có thể trốn thoát, khi mà gã ta đang bị Cảnh sát bao vây quanh ! Và mĩ mai tội độ là gã ta đã thành công trong việc đánh cắp chùm chìa khoá của buồng làm việc mà không ai trông thấy và đã nhốt những người lính gác vào buồng đó rồi đi ra một cách lặng lẽ, hai bàn tay đút trong túi áo, bằng cửa phục vụ mà người ta đã lơ là canh giữ ! Một sự mạo hiểm như vậy, một sự bình tĩnh như vậy không để lại ấn tượng. Vậy ai là kẻ đi khập khiễng ấy ? Tại sao chính quyền lại biểu hiện có nhiều bí ẩn đến thế ? Công chúng có quyền được biết sự thật. Và người ta nói đến một người ngang hàng của Arsène Lupin, người ta gọi lên ký ức của một nhân vật phiêu lưu lớn.

"Nếu ông ta còn ở giữa chúng ta, người viết xã luận của một tờ báo tiền phong, vừa mới được sáng lập đã không từ một cơ hội nào để công kích chính quyền, viết là - đã lâu lắm ông ta công nhận quyền lợi của giả thuyết buồn cười của những người đi điều tra. Nhưng cuối cùng, nếu người ta chịu khó phân tích, thay cho bắt người lương thiện một cách bừa bãi, người ta nhận thấy gì ?

Thiếu tá Dorchain rất có thể bị ám sát trước Rambouillet chứ không phải sau. Phẫu thuật xác chết đã không đặt yêu cầu xác định chính xác giờ của án mạng.

Và kể cả nếu Félicien Dorchain đã bị đánh giữa Rambouillet và Paris thì nghi vấn còn tồn tại ở kẻ sát nhân, vì tàu chở khoảng hai trăm hành khách và bất cứ ai trong họ cũng có thể đi qua phần xếp mềm giữa hai toa tàu, vào trong toa bị kịch.

Người ta nói là kẻ phạm tội đã tuần tự đến ở nhà Mathias rồi đến nhà Raphael Dorchain bằng việc cải trang thành ông thanh tra Cảnh sát và ở đây có một sự việc nóng bỏng - Chúng ta nói ở đây có tội phạm (và gì nữa ?) nhưng từ đâu mà sự lừa bịp nhẹ nhàng ấy kéo theo một cách độc đoán một dự án giết người ?

Và bây giờ người ta thú nhận là Xavier Mendaille đã không nhận biết kẻ tấn công mình ở người đi khập khiễng, thế thì họ đùa cợt ai vậy ? Lupin không còn ở đó - Than ôi ! Để đưa ra cho lãnh đạo chúng ta một trong các cách thức mạnh bạo mà ông ta có bí mật nhà nghề. Mong rằng chúng ta được phép phản đối thay cho ông ta và khen ngợi con người đó đã tỏ ra khá khôn khéo để tuột khỏi bàn tay của Cảnh sát thiện cận và vô hiệu. Ông ta xứng đáng nổi nghiệp cho người đã hơn một lần đứng về phía luật pháp".

Bài báo có một tiếng vang to lớn.

- Ông nghĩ gì về điều đó, thưa ổng chủ ? - Bernardin hỏi.

- Tôi xác nhận - Lupin nói - Anh ta không ngu, chàng trai đã viết như vậy. Sau một cuộc vượt ngục bậc thầy, ông ta đã trở về chỗ ở của mình ở đường Hoà Bình mà ông biết rằng ông sẽ được an toàn, cảnh sát không biết sự hiện hữu của chỗ ẩn này. Nhưng ông tránh không đi ra, để

giữ căng chân đau của mình, thỉnh thoảng còn tái phát. Bernardin, được tha lỗi từ lâu, ở bên ông.

- Điều mà chúng tôi sợ, thưa ông chủ, anh nhắc lại. Và chúng ta có thể làm gì ? Chúng tôi đã không thể kể cả việc gửi các bưu phẩm cho ông. Chúng tôi có thể bị họ, ngay lập tức, định vị - A ! Tôi thề với ông là chúng tôi đã trải qua những khoảnh khắc tồi tệ. Còn ông ?

- Tôi ấy à - Lupin trả lời - Tôi đã quên. Bây giờ hãy để tôi tự do. Tôi cần suy nghĩ.

Ông châm một điếu xì gà và sai bước trong buồng làm việc, giẫm cả lên báo hàng ngày mà ông để rải rác trên thảm. Cách xử sự của Mendaille có ý nghĩa gì ? Khi Mendaille cho rằng mình không thể nhận dạng được kẻ tấn công mình, chắc rằng ông ta không nói dối. Nhưng ông đã nhận được một lá thư đe dọa... nhưng suýt nữa ông bị giết... nhưng người bà con họ hàng Félicien, sau khi cũng nhận được một lá thư đe dọa, đã bị ám sát. Sao vậy ? Tại sao ông ta lại cung cấp cho kẻ khả nghi mà Cảnh sát đã đưa đến cho ông, phương tiện để trốn thoát ? Chỉ có một kết luận và chỉ một mà thôi: Mendaille biết kẻ khả nghi là vô tội. Ông biết kẻ tấn công không phải là tác giả của các bức thư và ông ta không giết Félicien.

Vậy thì ông ta biết thủ phạm thực và không muốn tố cáo ông cho Cảnh sát. Chính cũng bởi lý lẽ ấy mà lúc ban đầu ông ta đã giữ kín việc nhận được các tàu thủy nhỏ bằng giấy. Thiếu tá Dorchain cũng giữ im lặng, nhưng hình như ông chấp nhận đến Paris để trao đổi với Mendaille. Và về vấn đề của ai ? Ái chà, vấn đề của Raphael. Người ta thường trở lại vấn đề của tên điên khốn khổ, về sự đắm tàu Titanic, về sự báo thù lâu dài được kiên nhẫn nung nấu...

Lupin nằm vật ra giường, đầu kê lên hai bàn tay. Ở đó có một cái gì không khớp với các thứ còn lại. Mong rằng Félicien Dorchain không muốn tố cáo anh mình, điều đó có thể thông cảm được. Nhưng Mendaille. Raphael chỉ là bà con của vợ ông, một người bà con mà bà ta đã tức giận từ năm này qua năm kia ! Tại sao lại gượng nhẹ bọn họ ? Mendaille không phải là người đàn ông thích vướng víu vào các sự dẫn dắt ấy. Trò chơi ghép hình là chưa được trọn vẹn. Nó còn thiếu các mảnh - Và đặt vào đâu: giấy bạc năm mươi phờ-răng, mộ của Thống chế Davout, gã tóc hung ? Điều đó, tuy vậy, chắc rằng là một bộ phận của toàn khối - Lupin tin chắc là vậy. Nhưng ông ta đã phí công kêu gọi sự tưởng tượng lớn lao của mình, ông chưa thấy một giải pháp nào có thể chấp nhận được.

Jacques Doudeville đến thăm ông và thấy ông cúi kính, khó chịu.

- Ông làm dáng - Lupin nói - Nếu tôi còn chưa vào hầm tối thì đó không phải là lỗi của ông.

- Tôi biết rõ - Người Cảnh sát bào chữa một cách đáng thương hại - Người ta đặt chúng tôi vào lúc cuối cùng ở một cuộc điều tra khó khăn, nhưng nếu ông rút ra khỏi cuộc điều tra, đó là vấn đề khó giải thích. Và như vậy chúng ta không bị phản bội. Chúng tôi có thể giúp ông, một lần khác.

- Không có lần khác nữa - Lupin cắt lời. Môi trường xung quanh Nhà Lớn ra sao ?

- Xấu ! Lão Weber khổ sở ấy có thể phải chịu sự khiển trách nặng. Người ta cho lão tám ngày để tìm ông.

- À ! Bởi vì người ta luôn tưởng rằng tôi là người phạm tội ?

- Hơn bao giờ hết. Weber tin vậy, bây giờ vì ông là Arsène Lupin và điều đó làm lão ta hết mọi phương tiện của mình. Ông ta không thể lý giải một cách đúng đắn. Vì rằng sự việc này là

một vấn đề đau đầu, ông ta đặt nó lên lưng ông và không còn vấn đề tranh cãi nữa. Ông ta hỏi đi và hỏi lại... Về phần mình... một viên thanh tra của Mantes đã hỏi Isabelle Verzy Monteornet rất lâu. Cô ta không biết gì, cố nhiên: tôi có đọc bản báo cáo. Hơn nữa, không ai biết gì.

- Ông Weber có nghĩ đến đảm bảo việc che chở cho Mendaille, Mathias Dorchain... và ngay cả Raphael không ?

- Không. Bởi vì ông ta biết là ông đang bị giam giữ, thì ông ta sợ cái gì mới được chứ ?

- Đồ đểu ! Nhưng bây giờ thì sao ?

- Tôi không biết. Tiếp đến, tất cả mọi người được huy động để bắt ông. Người ta đã bắt một nửa tá người vô tội chỉ có sai lầm là giống ông một cách mơ hồ.

- Anh hãy cho tôi các cập nhật.

Khi nói các chữ ấy, Lupin không hề biết rằng Doudeville sắp tới sẽ mang đến cho ông một tin tức làm sững sốt.

Vào lúc mười giờ, cũng như mỗi buổi sáng, Léonie Laloupe, người đàn bà nội trợ của Mathias Dorchain để cái bị của mình lên ngưỡng cửa, tìm chìa khoá cửa nhà trong ví và mở cửa. Bà ta đi ngay vào nhà bếp mà ở đó bà thay cái măng-tô của mình bằng cái tạp dề rộng. Làm xong việc ấy, bà nhận thấy là ông chủ của mình chưa dùng bữa ăn sáng. Cốc, bánh, bơ, bình cà phê còn ở trên bàn. Hơi lo lắng, bà đi gõ cửa buồng.

- Ông chủ... Có phải ông đang đau không ?

Không có trả lời.

Bà đi vào và nhìn quần áo xếp cẩn thận trên một ghế tựa. Giường thì trống không. Bà bắt đầu lo lắng thực sự. "Ngay lập tức tôi cảm thấy có kẻ gian, sau này bà nói với ông Cảnh sát như vậy. Nhưng tôi tưởng là ông chủ hơi bị mệt". Cửa của phòng tắm không được đóng. Sau khá nhiều do dự, bà ta đẩy cửa và ghé một mắt nhìn. Bà ta xuýt nữa ngất đi vì bị xúc động đột ngột nhưng sự kinh ngạc đưa bà vượt lên sự sợ hãi. Dorchain nổi lên trong bể tắm, chìm lơ lửng trong nước và ông ta còn mặc áo ngủ. Một cái tàu thủy nhỏ bằng giấy, bị nước làm mềm nhũn, trôi nổi giữa đầu gối của ông và sắp chìm.

Léonie trong khi vội vàng, vấp vào các vật dụng, chạy khỏi nhà và trốn vào cửa hàng bánh mì bên cạnh mà ở đó bà kể lại sự khám phá rùng rợn của mình. Có một khoảnh khắc bối rối trước khi bà bán bánh nẩy ra ý kiến điện thoại cho sở Cảnh sát. Nhân viên trực nói là anh ta sẽ làm điều cần thiết và không nên sờ vào cái gì hết. Khi ông cầm đến, có một thầy thuốc và hai nhân viên đi theo, ông thấy một nhóm người tập trung trước nhà và Léonie đang khóc. Ông đuổi những người tò mò đi, để lại một nhân viên ở lề đường và tiến hành một số khám xét đầu tiên.

Dorchain đã chết. Người thầy thuốc tìm thấy ở đáy của sọ não, dấu vết của một cú đánh mạnh. Theo tất cả khả năng có thể, kẻ xấu số đã bị đập chết, trong lúc ông ta vừa tỉnh dậy, chứng cứ được cung cấp bởi chiếc áo mặc trong buồng ngủ choàng trên áo ngủ. Sau đó, kẻ sát nhân đã hất xác chết vào trong bồn tắm - Bồn này đã đầy nước hay người ta đã mở vòi nước ? Cũng giống thế, hẳn ta có mang cái tàu thủy nhỏ hay hẳn đã gửi cái tàu thủy đó cho nạn nhân của mình và đã tìm thấy nó trong căn hộ ? Thật không thể xác định ở thời điểm hiện tại.

Ông Cảnh sát vớt cái thuyền nhỏ tang tóc lên và gỡ nó ra với muôn nghìn cẩn thận vì giấy

dính vào ngón tay, bóc đi từng mảnh - Nó chứa một dòng chữ viết, nhưng mực đã bị nhạt nhoè. Người ta có thể đọc nhưng không tránh khỏi rủi ro sai lầm: Ông... (một vết)... các ông sẽ...

Có thể là "Tất cả các ông sẽ phải qua đây". Từ nay, sự việc ngày càng lộ rõ vô cùng thảm thê: Xavier Mendaille thoát chết... Félicien Dorchain chết... và bây giờ đến Mathias Dorchain... Cùng một tên sát nhân ấy vừa gây án lần thứ ba. Ông Cảnh sát tức thời báo động cho Paris...

Trong buổi chiều hôm đó, Weber có Jacques Doudeville và một ông thanh tra khác đi theo, vào trong nhà xảy ra án mạng. Ông ta khảo sát căn hộ, lục lọi quần áo của người chết. Ví còn chứa một số tiền khá quan trọng. Kẻ sát nhân đến không phải để ăn trộm. Hơn nữa, lời chứng của Léonie Laloupe là rõ ràng: không có gì bị lấy đi.

Ông Cảnh sát đã có bản báo cáo về mổ xác tử thi vì ông ta đã thúc đẩy các việc, cảm thấy phải làm nhanh đến mức nào. Người thầy thuốc pháp y tìm thấy nước trong phổi, điều đó chứng tỏ là Dorchain còn sống khi ông nằm trong bồn tắm. Kẻ sát nhân muốn dìm chết ông, đó là điều hiển nhiên. Từ giờ trở đi, một giả thuyết định hình trong đầu của viên phó cảnh. Ông xem xét rất lâu các tàn dư của tàu thủy bằng giấy mà ông cảnh đã trải ra để làm khô chúng trên đá thạch anh của lò sưởi. Đến lượt mình, ông đọc: "Các ông sẽ đi qua đó tất cả". Không có một sự giải thích nào khác được. Nhưng nếu Dorchain bất hạnh đã nhận được giấy đó thì sao ông ta cũng giữ im lặng như vậy ?... Và làm sao mà kẻ sát nhân vào được ? Hẳn ta có chìa khoá không ? Hay đơn giản hơn là hẳn không bấm chuông ?

- Đây là điều tôi hình dung - Weber nói - Người đó bấm chuông. Dorchain mang vội áo mặc trong buồng và đi mở cửa. Ông ta thấy ở ngưỡng cửa một người mà ông biết rõ và cho hẳn ta vào. Ông ta đi trước hẳn, không nghi ngờ và nhận một cú đánh từ phía sau làm ông chết.

- Ai ? - Ông Cảnh sát hỏi.

Ai ? Weber không dám trả lời cho câu hỏi đó vì lý thuyết mà ông bám vào rất lâu có nguy cơ bị đổ. Không phải Lupin, chắc là thế. Không phải Lupin ! Ông ta chỉ cần đánh chết Dorchain nhân lần đến Mans thứ nhất. Tại sao ông ta lại chuốc lấy mạo hiểm quay trở lại ? Vì ông biết nguy trang chẳng ?

- Các bạn hãy xem đây - Ông nói - chúng tôi đã có một biện pháp để biết thảm kịch đã xảy ra vào giờ nào. Cái tàu đang sắp chìm khi người đàn bà nội trợ phát hiện ra xác chết. Đúng là thế, phải không ?

- Đúng thế.

- Do đó nếu chúng ta thả nổi một tàu thủy giống hệt tàu mẫu thì bây giờ, chúng ta có thể biết bao nhiêu thời gian tàu bị rò nước vào và chìm mất.

- Chính xác - Ông Cảnh sát nói - Tôi đã không nghĩ được điều đó.

Ngay lúc đó, Weber dò tìm một tờ giấy giống tờ giấy mà kẻ sát nhân đã dùng. Ông tìm thấy trong ngăn kéo một "lổc" giấy giao dịch đáp ứng chính xác điều mà ông tìm kiếm. Ông làm nhanh chóng một con tàu thủy nhỏ và thả nó vào bể nước.

- Chỉ còn phải đợi - Ông nói khi đang lấy đồng hồ ra.

... Weber bị quyến rũ, nhìn cái tàu thủy - đồ chơi từ từ nghiêng một bên, đầu chúc xuống, nằm nghiêng trên hông và cuối cùng chìm hẳn.

- Tàu Titanic - Ông lẩm bẩm.

Những lời nói của Mathias Dorchain trở lại trong ký ức của ông. Sau khi bắt giữ tên "khập khiễng", Mathias đã trung thành nhắc lại cho ông tất cả những gì mà anh ta đã nói với tên Cảnh sát dỏm, nhưng lúc đó Weber chỉ lơ đãng nghe câu chuyện ấy, vì ông ta còn tin tưởng đã bắt được thủ phạm. Bây giờ, ông ta nhớ lại tai nạn kinh hoàng đã giết chết vợ và con gái của Raphael Dorchain. Và ông tìm cách nhớ lại các bức ảnh lạ lùng được thấy trong phòng của Raphael nhân việc bắt giữ thủ phạm nghi vấn. Sự thật sáng tỏ trong đầu ông.

Việc đắm tàu đã xảy ra trong mười lăm phút. Vậy thì án mạng đã xảy ra trước chín giờ rưỡi một chút - Ông quay về phía ông Cảnh sát.

- Ông có biết khoảng chín giờ có một đoàn tàu nào từ Paris đến đây không ?
- Vâng có - Đó là tàu tốc hành lúc chín giờ kém mười
- Tàu có dừng ở Charles không ?
- Cố nhiên là có.
- Ông dẫn Léonie đến cho tôi.

Người đàn bà nội trợ xuất hiện, một khăn mùi-xoa vo viên trước lỗ mũi.

- Bà ngồi xuống, tôi chỉ có hai câu hỏi đặt cho bà. Ông Dorchain thỉnh thoảng có tiếp anh Raphael của mình không ?

- Có nhưng không nhiều. Đúng hơn là ông ta đến viếng anh mình, bởi vì, theo như tôi biết, ông Raphael là... có lẽ khác người. Hình như ông ta không thường xuyên có lý trí.
- Và khi nào ông ta đến với anh, ông có báo trước không ?
- Không bao giờ. Một lần, ông ta đến vào giờ ăn trưa. Tôi dọn món trứng cho ông. Tôi đi ra. Ông nghĩ thú vị biết bao !
- Tôi cho rằng không còn gì để do dự ở đây, Weber nói khi Léonie đi khỏi.
- Theo ông- Ông Cảnh sát hỏi - có phải là Raphael...
- Tôi cho là thế. Tôi sẽ gọi điện thoại cho nhà thương điên của cơ quan ông. Bọn họ đi đến Sở Cảnh sát mà từ đó viên phó cấm gọi điện thoại.
- Raphael Dorchain - Ông giám đốc của nhà thương điên giải thích - không thực đúng là một nhân viên. Đúng hơn là một người làm không ăn lương. Chúng tôi giữ ông ấy lại vì chúng tôi rất yêu ông. Ông đã quen chúng tôi và ông giúp chúng tôi nhiều việc vặt.
- Nhưng ông ta có bị hạn chế trong việc tuân thủ kỷ luật của nhà các ông không ?
- Không. Thông thường, ông dùng bữa ở nhà ăn chung với nhân viên, nhưng ông đi lại tự do; ông ta có một buồng riêng...
- Tóm lại ông ta không bị theo dõi.
- Tuyệt đối không.
- Ông có biết sáng nay có ai thấy ông ta không ?
- Xin ông đợi cho một lúc. Tôi đi hỏi người quản gia.
- Ông thấy - Weber nói nhỏ với ông cấm - ông ta có lẽ đủ thì giờ giết em mình và quay trở về.
- Thế là ông ta có lẽ trở về bằng xe khách khởi hành lúc mười giờ hai mươi.
- Chắc thế. Ông ta biết thói quen của em mình, biết vào giờ nào thì Léonie đến...
- Tôi đã có thông tin - Ông giám đốc báo- Người ta không thấy ông ta trong buổi sáng, nhưng ông ta ăn trưa với những người khác.
- Lúc mấy giờ ?
- Lúc mười hai giờ rưỡi. Ông ta có làm điều gì quái gở không ?
- Tôi sẽ nói với ông một lúc sau. Tôi đến Mans. Hãy đợi tôi. Và lần nữa cảm ơn ông giám đốc.

Khi thông qua báo chí, người ta biết là Raphael Dorchain vừa bị bắt, sự xúc động là lớn lao. Đời sống cá nhân của ông được phơi bày không ngượng ngùng. Các bức ảnh trang hoàng buồng ngủ của ông được sao in lại trên trang nhất. Người ta rõ ràng là có vấn đề với một người bị ám ảnh đang tìm cách tự an ủi bằng cách ngắm nhìn các thảm họa mà những người khác là nạn nhân. Và chẳng mấy chốc một cuộc bút chiến được khởi sự: Raphael Dorchain phải chăng là thủ phạm hay đúng hơn là người đi "khập khiễng" mà Cảnh sát hình như không tìm ra dấu vết ? Thầy Jourdieu, luật sư năng động đứng ra bênh vực cho Raphael, chạy vạy như một con quỷ tinh ranh. Ông ta buộc phải thừa nhận là thân chủ của mình không thể cung cấp bất cứ một sự ngoại phạm nào đối với ba án mạng mà người ta quy trách nhiệm cho ông ta. Các chứng cứ của

nhân viên nhà thương điên thì mâu thuẫn nhau. Đối với một số, Raphael vắng mặt vào ngày mà thiếu tá Dorchain bị ám sát trong tàu; đối với một số khác, Raphael lại ở đó. Nhưng không một ai dám khẳng định... Trong buồng của ông, người ta không tìm thấy cả súng ngắn lẫn dao... "Và làm thế nào mà kẻ khốn khổ lại tìm được một súng ngắn ?" Những người tin vào sự vô tội của ông hỏi vậy. Về điểm đó, một số trả lời là nhà thương điên đã được dùng làm bệnh viện trong chiến tranh. Những người bị thương có mang từ mặt trận về các chiến lợi phẩm, mũ, đai đạn, cuốc chim hay súng lục không ? ... Và Raphael lục lợi khắp nơi, có tìm thấy một vũ khí mà sau đó ông đã dùng cho việc trả thù của mình không ?

Luật sư đề cao một luận chứng: luận chứng này cũng đánh vào Lupin. Mendaille đã cưới Béatrice rất lâu sau chuyện lục đục nảy sinh giữa những người bà con, chỉ là một người ngoài đối với Raphael. Vậy thì tại sao ông này lại giết ?...

"Sự loạn thần kinh !" đó là lời phản đối của những người cuồng nhiệt nhất. Luật sư Jourdieu vặn lại:

"Raphnel không đến nỗi điên như người ta tưởng. Đúng ra là không nói với ông ta về tàu Titanic, điều đó gây ra ở ông những sự khủng hoảng thường kéo theo một trạng thái mệt mỏi và sững sờ. Nhưng ông ta rất có khả năng theo dõi một câu chuyện và kể cả tranh luận một cách minh mẫn !

Điều đó cho thấy một cuộc đối đầu lớn của những chuyên gia. Trong thời gian đó, quan toà dự thẩm tiếp tục sự nghiệp cần mẫn của mình: hỏi cung, tìm người làm chứng mới, nhất là trong các nhân viên nhà ga Mans và Chartes v.v... Hồ sơ tích tụ ngày này qua ngày kia nhưng sự thật ngoan cố không đi ra khỏi cái bế tắc của nó.

Raphael được đưa đến trước Mendaille và Mendaille vẫn tỏ ra không dứt khoát. Không, ông ta không thể khẳng định tí gì. Người tấn công ông ta hình như lực lưỡng hơn Raphael nhưng trong một cơn điên hung dữ, một người loạn trí có thể tung ra một năng lượng phi thường, đó là điều đã biết. Tóm lại, như một nhà báo của Figaro đã nhận xét, là sự việc đang nằm ở điểm chết. Một mưu đồ ám sát, hai án mạng, sự đào thoát của một người tình nghi mà người ta cho là Arsène Lupin, ba tàu thủy nhỏ bằng giấy, một kẻ sống sót của Titanic... Và tất cả cái đó, không có một chứng cứ tuyệt đối nào ! Công lý có bị tổn thương lâu nữa không ? Liệu cuối cùng có ai khá thông minh - Cảnh sát hoặc quan toà - đưa lại một ít trật tự trong cái mớ bòng bong ấy không ?...

Lupin ở nơi ẩn nấp, giải trí bằng cách đếm các cú đối đầu. Chắc chắn là phóng viên tờ Figaro đã có lý: có một ai đó khá thông minh để đem đến một giải pháp cho bí ẩn. Và ai đó ấy gọi là Lupin. Điều đó là hiển nhiên. Nhưng Lupin bằng kinh nghiệm biết rằng không nên cường điệu hoá các sự việc, bằng áp lực đẩy nó vào một hệ thống. Tốt hơn là để chúng tự tổ chức lại với nhau và cuối cùng chúng nói ra. Ông ta cũng trải qua những giờ dài thao thức, hồi tưởng lại trong đầu mình các dữ liệu của sự việc. Điều làm say mê công chúng thì ông tỏ ra thờ ơ... Các anh em Dorchain... Tàu Titanic... Còn lâu ông mới xem tất cả cái đó như là một việc thứ yếu. Nhưng tờ bạc năm mươi phờ-răng thì lại xứng đáng để ông suy nghĩ. Bằng cách đi quanh co đó, ông luôn đưa sự việc quay về với Mendaille và như vậy hình thành bài toán sau:

Mendaille đã bị Bernardin đánh bị thương mà không phải là Raphael, Bernardin đã bắt chấp cái tàu thủy bé nhỏ, đặt ông Mendaille riêng ra và như vậy để nói là ngoài cuộc. Tuy vậy ông ta

vẫn ở trung tâm của một bí ẩn vì ông đã giúp tôi thoát ra. Tại sao ? Đây là vấn đề chủ yếu. Và mặt khác, tại sao vợ ông ta lại có thái độ lạ lùng như vậy ? Hình như bản thân bà, từng lúc, mất một ít trí nhớ ?...

Ông chờ đợi, ít bị thúc ép để kết luận. Thời điểm can thiệp còn chưa đến. Nhưng nó sắp đến, vì rằng những người thừa kế của người quá cố Verzy Montcornet đã được triệu tập đến ở thầy Bérangeon, công chứng viên ở Fontainebleau trong hai ngày; và Lupin rất muốn đến đó. Ông ta tự kiểm cho mình các bức ảnh của thầy Jourdieu và không mấy khó khăn cải trang thành cái đầu của luật sư: tóc được rẽ ra bằng một đường rạch giữa trán, một râu mép, một cặp mũi, một số đường nhăn... Sự giống nhau có thể là không hoàn hảo, nhưng nó cũng đủ để lừa một người không theo sát thời sự. Lupin mừng tượng mình như một công chứng viên ôn hoà của tỉnh lẻ mà tờ báo yêu thích chắc chắn là công báo hơn là các tờ báo tranh cãi ồn ào.

Về việc đó thì ông đã không nhầm. Khi ông xuất hiện vào ngày trước nữa, một giờ trước cuộc gặp dự kiến, tại nhà thầy Berangeon, viên lục sự trung hậu đã không hề kiểm tra lý lịch của ông. Ông ta rất phong nhã để nghi ngờ sự trung thực của người khách của mình. Giả sử ông có làm, thì Lupin đã có sẵn các giấy tờ tuyệt giống.

Thầy Berangcon bé nhỏ, hói đầu vì ông ta đội một mũ chóp giống cái mũ nổi tiếng của Anatole France và ông ta mặc một áo vét-tông đen, cắt theo kiểu rất cổ, chỉ để dùng trong các dịp long trọng. Từ bộ dạng rất nghiêm chỉnh, Lupin nhắc cho công chứng viên rằng Raphael Dorchain, thân chủ của ông, hiện tại không là đối tượng của bất cứ một sự xét xử nào, không mất bất cứ một quyền nào của ông ta, và do vậy, có thể được đại diện một cách hợp pháp lúc đọc di chúc.

-... Tôi hiểu... Tôi hiểu.. - Viên công chứng nói.

Ông ta chỉ một cái ghế bành cho Lupin và ngồi vào sau một bàn giấy lớn.

- Tôi thú nhận - Ông lại nói - là tôi hơi bối rối. Trong số những người mà tôi triệu tập tới, hai người vừa mới bị ám sát và người thứ ba đang ngồi tù vì bị buộc tội sát nhân. Có cần để tôi làm cho các vị chú ý là tôi chưa bao giờ ở trong một tình thế như vậy...

- Kỳ cục - Lupin nói.

- Đúng thế. Đúng là chữ đó. Các người có quyền ở số nam: ba anh em Dorchain một bên và bên kia là cô Isabelle Verzy Montcornet và bà Béatrice Mendaille, sinh ra ở Verzy Monlcornet. Ôi, bởi không may cực độ, bà Mendaille xin thứ lỗi... bà ta đang bị đau - A! Thật là rất trái ngược.

- Cuối cùng vậy thì còn cô Isabelle ?

- Đúng thế, từ phía bên kia, tôi không thể hoãn lâu hơn việc đọc bản di chúc... Tôi thực sự rất buồn.

Lupin lại càng buồn hơn, vì, nếu như ông quyết định dàn vở hài kịch nhỏ này, chắc là để muốn biết ý đồ của lão già Verzy Montcornet và cuối cùng là gặp Isabelle, nhưng cũng có thể là để nghiên cứu sát sao Béatrice, rình mò các phản ứng của bà, nghe các câu hỏi mà bà không từ bỏ đặt ra, điều đó có thể chắc chắn là rọi một ánh sáng nào đó lên cái gia đình kỳ lạ này.

Lupin nhìn đồng hồ lắc kiêu cổ dưới quả cầu dùng để trang trí lò sưởi, ông có tất cả thời gian để hỏi thầy Bérangeon, hoặc tốt hơn nữa là để ông ta nói, vì viên công chứng trong sự bối

rối của mình, tỏ ra rất ba hoa.

- Các ông có biết không - Ông ta nói - tôi không biết các người thừa kế, lại càng không biết ông Verzy Montcornet - Ngược lại, cha tôi, trước là công chứng viên ở Reims, lại rất gần bó với ông ta. Tôi, tôi theo học ở Paris. Tôi kết hôn với một cô gái ở Fontainebleau; đó điều giải thích cho các ông là tôi phải định cư ở đây trước chiến tranh rất lâu. Trong tuổi thanh niên của tôi, tôi nghe cha tôi nói về ông bạn già của ông - giữa chúng tôi, người đó được gọi là một người kỳ quặc - và sau đó tôi hoàn toàn thôi đi đến Reims, sau cái chết của cha tôi. Như vậy, các ông hãy tưởng tượng sự kinh ngạc của tôi khi thấy ông Verzy Montcornet ấy đến nhà tôi... Đó là vào tháng hai năm 1914... Và các ông biết là vì sao ông ta đến tìm tôi không?... Để làm cái di chúc của mình. Ông ta đã có thể đặt vấn đề cho một công chứng viên ở Reims. Ôi, không. Thầy Berangeon cha được ông hoàn toàn tin tưởng - Vậy thì thầy Berangeon con cũng phải được sự tin tưởng đó. Việc là thế, đây định kiến. Tôi chỉ cố tỏ ý vừa lòng về việc đó, các ông nhớ cho. Nhưng những người mà ông ta không thích phải được thương xót. Và những người đó có cả trong gia đình riêng của ông. Và để làm ông thay đổi quan điểm, chẳng ăn thua gì! Ông ta cứng đầu như một con cừu đỏ.

Thầy Berangeon dụi mắt và đột nhiên bối rối.

- Tôi không để lộ một bí mật nào - Ông nói - Các đương sự đều biết. Lão già Montcornet không bao giờ có bí mật trong ý đồ của ông, dù với cái ý đồ có thể tranh cãi nhất, như là các bạn sẽ thấy sắp tới. A ! Bướng bỉnh làm sao ! Chúng tôi đã có một cuộc tranh cãi kéo dài suốt cả buổi chiều, tôi cần đọc cho ông ta nghe các điều khoản của bộ Luật để thuyết phục ông.

- Tại sao ? - Lupin nói với sự quan tâm mạnh mẽ - ông ta muốn bỏ quyền thừa kế của ai đó, chống lại luật pháp chẳng ?

- Đúng thế. Các ông đã đoán đúng. Nhưng đó là cả một câu chuyện. Các ông biết, trước hết, ông ta cừ địch với Xavier Mendaille bởi những lý do mà tôi biết không rõ nhưng tôi đoán khá đúng vì, bằng sự việc, đó là điều mà chúng tôi có thể gọi với nhau là một kẻ bất nhân. Chắc chắn là ông ta có dự phần làm suy sụp Mendaille. Ông ta không thể thấy Mendaille như bức tranh. Và rồi cô cháu gái của ông, cô Béatrice, phải lòng cậu con trai ấy và kết hôn với anh ta ngoài ý muốn. A ! Việc ấy không kéo dài - Ông ta không do dự ! Ông ta nhảy vào trong tàu hoả và tôi đã thấy ông nhảy xuống ở đây, dử dằn và rất quyết định trong việc tước hoàn toàn quyền thừa kế của kẻ chống đối. Độc nhất chỉ có pháp luật không cho phép ông làm điều đó. Trong lúc giận dữ, quả vậy, ông đã quên việc đó. Cuối cùng, ông ta buộc phải tuân theo thực tế và bỏ lại cho Béatrice phần tối thiểu hợp pháp, phần đó, dù sao, cũng còn là một mẩu ngon. Ông có biết các vùng ngoại ô của Reims không ?

- Biết không chắc - Lupin nói.

- Thật đáng tiếc vì ông sẽ nắm chắc hơn tình hình. Ông ta đã chuyển cho Béatrice Mendaille cái nhà và những vườn nho mà ông có xung quanh Rethel. Đó là một sở hữu đất đai nhỏ, hiện nay không đáng giá bao nhiêu. Và ông ta đã để lại cho Isabelle cái lâu đài Verzy và các nhà cửa phụ. Lâu đài là một ngôi nhà rất đẹp của thế kỷ XVIII, rất rộng với một công viên đẹp, các hầm rượu menh mông: các ông biết đấy: các hầm rượu ấy là nơi người ta ủ rượu nho và lẽ cố nhiên, bao quanh hầm là hàng mẩu, hàng mẩu cây nho.

- Và các cháu của ông ta ?

- Các chắt của ông- Viên công chứng chữa lại- Bọn chúng cũng không bị bỏ quên, vì Montcornet có những cổ phần, những vật có giá, nhưng than ôi, không ít tài sản đất đai hiện nay chỉ còn là tờ giấy. Nhưng nếu thân chủ của ông, Raphael Dorchain, được xác nhận vô tội, ông ta, dù sao cũng là một trở ngại cho lão, vì chắc chắn ông ta sẽ thừa kế cái phần của những người anh khốn khổ của mình.

- Tóm lại - Lupin nói - Isabelle thừa kế phần lớn của cải, Xavier Mendaille, phần mà lão Monticornet buộc phải chuyển cho, và Dorchain thu dọn các thứ rơi vãi.

- Chú ý - Viên công chứng chấn chỉnh lại - Xavier Mendaille về tư cách cá nhân không nhận gì cả vì ông ta kết hôn dưới chế độ phân chia tài sản. Và trong chiến tranh, Montcornet đã không thay đổi tình cảm sao ? Ông ta nên làm một di chúc mới công bằng hơn. Montcornet không phải là con người xét lại một quyết định cùng loại ấy. Hơn nữa, ông ta không có một tin tức nào của bà con mình. Các sự việc như vậy là ở trạng thái như cũ và tại trạng thái đó, ông bị chết, một ít thời gian sau đình chiến... Nhưng tôi chỉ có, ở thời gian mới đây, sự xác nhận về cái chết của ông - Giấy báo tử khó lòng đến được trong vùng bị tạm chiếm, các ông không nghi ngờ điều đó.

Người ta gõ cửa và người thầy tu ghé đầu qua chỗ hé mở.

- Cô Isabelle Verzy Montcornet vừa đến- Ông nói thầm.

- Cho cô ta vào.

Lupin nhanh chóng đứng dậy. Cuối cùng, ông ta phát hiện bà chị của Béatrice, người thuê Biệt thự "Những con chim sẻ" ! Ông ta thấy ở ngưỡng cửa một bóng hình mặc đồ đen. Người khách nữ tiến về phía viên công chứng và giơ bàn tay cho ông ta. Cô ta xuất hiện ngập trong ánh sáng và Lupin xiết chặt, đến mức xoắn nát gối tựa ghế bành của ông.

Đó là Béatrice Mendaille.

VIII

ISABELLE VÀ BÉATRICE

Lupin đã cố gắng để giữ im lúc giới thiệu.

- Thầy Jourdieu... luật sư của người bà con của... cô Verzy Montcornet...

- Rất hân hạnh, thưa cô.

Sự giả trang này có ý nghĩa gì ? Lupin có một giác quan rất sắc nhọn của hài kịch để không dấy lên một cái cười thầm dù tính trang nghiêm của bầu không khí. Một luật sư dỏm ! Một Isabelle dỏm ! Và tại sao lại không có một công chứng dỏm ?

Nhưng thầy Berangeon về chỗ ngồi với sự trịnh trọng, các ngón tay đan nhau, bắt đầu tỏ rõ uy quyền.

- Vậy là chúng ta hội họp ở đây để tiến hành mở bản di chúc của người ông quá cố, thưa cô. Tôi rất tiếc về sự vắng mặt của bà Mendaille, bà chị của cô.

- Tôi cũng lấy làm tiếc về điều đó - Béatrice nói - Các sự kiện của các ngày cuối cùng ấy buộc chị tôi có mặt và chị tôi phải ở lại nhà của mình. Tôi nhận được tin chị sáng hôm nay.

"Đồ nói láo- Lupin suy nghĩ - Ngay cả không có một cái rung trong giọng nói - Một bộ mặt thánh, khốn khổ thay chỉ là một cái mặt nạ !".

Thầy Berangeon mở cặp giấy của mình, giở từng trang, lấy ra một phong bì có đóng dấu.

- Tôi đã có thể lùi lại việc mở bản di chúc này - Ông nhận xét - nhưng vì chị cô và cô đã biết các nét lớn, vậy thì chậm lại có ích gì ? Đã là thời cơ để các ông bà sở hữu những gì mà các ông bà có toàn quyền.

Ông đeo kính và bắt đầu đọc:

"Tôi tên là Michel, André, Fabien, Verzy Montcornet, đầu óc thanh thản trước mặt thầy Berangeon, công chứng viên..."

Lupin không nghe nữa. Thời gian cười thầm ban đầu qua đi, bây giờ, ông tự đặt cho mình một loạt câu hỏi nghiêm túc. Tại sao Béatrice lại cải trang thành Isabelle ? Isabelle có biết và đồng ý không ? Hay là người ta cấm cô ta đến ? Nhưng nếu có sự thay thế... Cái chữ ấy chợt làm sáng mắt Lupin... Trời đất ! Và nếu sự thay thế không phải chỉ là ngày hôm nay ?... Các hình ảnh lộn nhào trong đầu ông. Ông thấy lại mình vào trong hàng bánh ngọt ở Mantes. Ông nhớ lời người ở gái: "Nàng ở Biệt thự "Những con chim sẻ" đã từ hai năm... Người đàn bà khốn khổ... Người ta ít thấy nàng... Nàng đã có những nỗi đau..."

Những suy nghĩ của Lupin thay đổi theo nước đại

"Tất nhiên ! Đó là Béatrice giữ vai trò Isabelle. Ở Mantes bà đã xử sự khá đúng mực để các người bán hàng tin vào sự hiện hữu của Isabelle. Và ngày thứ hai, bà xuất hiện dưới các nét của Béatrice Mendaille, đến ăn sáng cùng chị mình. Chỉ cần là nàng sửa đổi mũ đội đầu, mang một bó hoa tím, mặc trang phục khác, thay đổi hoàn toàn dáng đi. Nàng khác Isabelle nhưng bọn họ

có chung một nét chung của gia đình. Làm sao người ta lại nghi ngờ sự gian lận được ? Người phụ nữ trẻ ấy đều đặn mua một bánh Saint-honoré ! Rõ ràng đó là Béatrice Mendaille. Và người đáp ứng cho tiếng chuông của nàng ở Biệt thự "Những con chim sẻ", chính là Isabelle. Duy nhất, chỉ có một người phụ nữ độc nhất. Không có người nào, vì những lẽ đã rõ, thấy Isabelle mở cửa cho Béatrice bởi vì chị Béatrice có chìa khoá. Bà bấm chuông để người bên cạnh biết có sự thay đổi và bà mở cửa, sau khi được bảo đảm là không ai nhìn thấy. Không có gì ngạc nhiên nếu vi-la có vẻ bị bỏ không, có bụi bám trên các đồ vật. Béatrice, khi nàng là Isabelle chị đi qua. Và Béatrice vào ngày thứ hai, khi nàng thực sự là Béatrice thì lại đi ra trong buổi chiều. Thật là biết chơi !

"Và tôi đã tiến bước - Lupin tự nhắc lại - Tôi đã tiến bước như một người mới vào nghề. Nói rằng tôi đã tiếp tục quan sát bà khi bà bấm chuông... Như vậy, các bước đi sau lưới sắt, tiếng than bị nghẹn lại khi đọc bức thư của Mathias... Đó là Béatrice, chỉ có bà, luôn luôn là bà... Vậy thì Isabelle, Isabelle thực, cô ta ra sao ?... Cô tồn tại vì một ông thanh tra đã hỏi cô !... Ô, đúng thế ! Doudeville đã chỉ rõ cho tôi, đó là một thanh tra của Mantes, đã đi đến Biệt thự "Những con chim sẻ". Vậy là ông ta không biết Béatrice. Và chính bà ta đã giữ vai trò của Isabelle. Ông ta đã định ngày của cuộc đến thăm..."

Lupin đi từ phát hiện này đến phát hiện khác, má nóng bừng, không chú ý gì đến việc đọc bản di chúc. Thầy Bérangeon nói về phần thừa kế bắt buộc, về định suất có khả năng... Đầu cúi xuống phía trước, Béatrice nghe hoặc ít ra cũng làm như đang nghe. Mặt của bà ta xanh xao cực điểm và bà hình như đang chịu đựng. Rất bảnh bao trong bộ quân áo tang, bà hiện ra trong mắt Lupin bí ẩn hơn và xa lạ hơn bao giờ hết. Và ông ta nhìn bà chăm chú trong lúc tìm cách giải quyết một khó khăn mới.

Nếu hai người bà con không chết đi và người thứ ba không bị bắt; bọn họ tất cả ba người đều có mặt thì sự thay thế trở nên không thể được. Điều chắc chắn là anh em Dorchain đã không thấy Béatrice từ rất lâu, nhưng dù thế nào, bọn họ cũng tức thời nhận biết. Vậy thì điều bắt buộc là cả ba anh em phải vắng mặt và điều đó là dứt khoát để cho Béatrice có thể cải trang thành Isabelle trước con mắt của viên công chứng, người chưa từng thấy bọn họ bao giờ, cả người này lẫn người kia. Nhưng trong trường hợp đó, thì nhất thiết cần một kế hoạch, được vạch ra từ lâu dài. Một kế hoạch nhằm vào cái gì ?...

"Lần này, tôi biết - Lupin suy nghĩ - Thêm một bước tiến và tôi nắm được sự thật. Và sự thật ấy đã làm tôi kinh ngạc. Tuy nhiên tôi phải tuân theo sự thật: Béatrice muốn chiếm đoạt của thừa kế của em mình.. Và cũng có thể bọn Dorchain khi bị loại trừ thì toàn bộ gia tài Montcornet... Nhưng không, điều đó không thể được: người đàn bà đó không thể là kẻ sát nhân... Hay thế thì, tôi là một người nhân hậu !... Không, bà ta không giết... Điều đó thì tôi hoàn toàn tin chắc... Nếu như bà ở đây, tự nhận là Isabelle, thế là... thế là... Ôi, Lupin người bạn tốt của tôi, anh thường ngày không nhút nhát đến thế... Kết luận... Thế bà là đồng lõa của ai đó. Và của ai ?... Của Mendaille, chắc thế... của Mendaille, chồng bà... của Mendaille nợ như chúa Chổm và rất cần tiền..."

Lupin cất kính đi và dụi mắt. Sự thật làm ông khó chịu như một nguồn sáng quá mạnh. Vì bây giờ ông có cảm giác là hiểu rõ tất cả. Tất cả trở nên rõ ràng, nếu như Mendaille là thủ phạm. Ông ta đã phải chuẩn bị từ lâu miếng đòn của mình nhưng chừng nào mà anh em Dorchain chưa biểu lộ thì ông ta không thể làm gì. Ông ta đợi giờ của mình, biết chắc là thời

điểm sẽ đến khi mà việc thừa kế của lão Montcornet mở ra, cả ba anh em sẽ xuất hiện lại. Làm thế nào để thủ tiêu cả ba ? Ông ta có thể còn chưa nghĩ ra hoặc ông ta đã có một kế hoạch quỷ quái nào đó. Nhưng đây rồi, sự may rủi đã trợ giúp ông. Bản thân ông cũng là nạn nhân của một tên trộm khi nó làm ông bị thương bằng một phát súng lục và suýt nữa giết chết ông. Nếu như ông vượt qua được sự tấn công lần đầu của một loạt và nếu, sau đó, những người bà con của ông đều bị giết khi đến lượt họ, thì ai còn nghi ngờ ông, ông Mendaille ? Nhưng làm sao sáng tạo ra ý tưởng của một loạt ?... Tất nhiên, ý tưởng đến với ông ở bệnh viện, nơi mà ông chơi vai trò của người lả đi, người bị thương không còn nhớ gì cả... Và ông phát minh ra con tàu thủy, thư đe dọa biến thành con tàu thủy nhỏ... Ông nhớ lại là người bà con Raphael của mình đã bị nhốt sau vụ đắm tàu Titanic. Cái mảnh khoé của con tàu thủy nhỏ, đúng là của kẻ rồ. Mong những người điều tra xem xét các bức thư đe dọa gấp thành hình các con tàu thủy nhỏ và bọn họ hoàn toàn kín đáo để không hướng về phía Raphael ngày này hoặc ngày khác. Nhưng để cách diễn xuất ấy có hiệu lực thì Cảnh sát phải phát hiện trong các giấy tờ của ông một cái thư đe dọa, đó là con tàu thủy đầu tiên. Ai đã viết cái thư ấy ? Nhất là ai đã đến đặt nó vào trong kẹp giấy trên bàn làm việc của ông ? ... Béatrice chẳng ? ... Béatrice, người đàn bà có bộ mặt đau khổ mà Mendaille đã biến thành nô lệ chẳng ?... Nhưng như vậy thì ông ta cần tiết lộ cho bà toàn bộ kế hoạch của mình ? ... Không, không phải là cho bà ! Nhưng cho người khác, tất nhiên, gã tóc hung !

- Phải thế không, thưa luật sư.

Viên công chứng nói với ông ta. Ông không nghe câu hỏi. Ông lắp bắp.

- Vâng, chắc thế. Tôi hoàn toàn đồng ý.

Và ông tức thời trở lại dòng lập luận của mình, một dòng hết sức vững chắc. Gã tóc hung cuối cùng tìm được chỗ đứng của mình trong trò chơi ghép hình. Gã chắc chắn đã đến bệnh viện, một trong các khách đã đến thăm vào giờ đầu tiên. Và không một ai chú ý đến gã. Mendaille giao cả hành động và tin tưởng giao chìa khoá nhà mình cho gã.

"Trời đất !- Lupin tự nói - lần này thì không còn bí mật từ phía ấy. Tôi đang ở trong một ngày tốt đẹp, rõ ràng là thế. Có thể tôi còn chưa đọc được trong tương lai, nhưng đã gỡ rối quá khứ một cách khó nhọc. Gã tóc hung đã lên vào nhà Mendaille ngay buổi tối mà tôi khám xét. Tôi đã tưởng gã đến để ăn trộm. Ngược lại thế. Gã đến để đặt bức thư vào kẹp giấy. Nếu tôi không nấp quá vội vàng, nếu tôi quan sát cả từ lúc gã vào trong phòng làm việc, tôi đã thấy gã hành động. Rủi thay, khi tôi nhòm qua lỗ nhìn thì sự việc đã xong. Bức thư đã đặt vào chỗ mà Weber đi đến tìm nó. Tôi chỉ tham dự đồng vào sự cất lên tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng..."

Ở tại điểm suy nghĩ này của ông, Lupin dừng lại, trong lòng bất mãn. Tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng giữ vai trò gì ở đây ? Nó không có chỗ đứng. Giữ im lặng - Lupin thở dài - vì bị nhốt ở nhà mình, cửa ra vào bị bịt kín. Thay cho sự lý giải hấp dẫn, viên công chứng không ngớt đọc lời cầu kinh nhỏ nhẻ của ông và người đàn bà câm như một cái mồi, tỏ ra kiệt sức. Về vấn đề cái mồi thì có cái mồi của Thống chế Davout... Và có khúc nhạc trung gian của Opera Comique... Xin đừng quên. Nhưng cần sự yên tĩnh, Arsene thân mến của tôi. Mỗi sự việc có thời điểm của nó. Ở lúc này, chúng ta hãy theo dõi con tàu thủy nhỏ. Nó đưa ta đến Félicien Dorchain, đích xác là bị ám sát bởi gã tóc hung, người đã đặt một bức thư vào trong túi áo ca-pốt của ông ta. Không lấy làm lạ nếu các nạn nhân không nói một chữ của những lời đe dọa ấy ! Những lời ấy đến chỗ bọn họ... nếu tôi dám nói... khi bọn họ đã chết. Hãy hượm đã ! Làm sao gã tóc hung biết được

Félicien ở trong con tàu đi Paris ? ... Trò trẻ con, các bạn thấy không. Vì Félicien đã viết thư cho người bà con Mendaille của ông ta là ông đến thăm họ và báo cho họ biết ngày giờ lúc đến".

- Tất cả điều đó hình như rõ ràng đối với cô, thưa cô ? - Viên công chứng hỏi.

Béatrice từ từ nghiêng đầu.

- Với ông cũng vậy, thưa luật sư ?

- Hoàn toàn rõ ràng - Lupin nói trong khi chỉ nghĩ đến cuộc điều tra của mình đang ở trong tình trạng càng lúc càng tốt hơn. Ông cũng không cần cả tìm kiếm: các sự việc tự chúng sắp xếp lại, gần như ào đến trước ông. Thí dụ như, miếng đòn chìa khoá, cái chìa khoá mà Mendaille đã luồn vào tay ông lúc diễn lại trò tấn công và đã cho phép ông thoát khỏi... Không có gì đơn giản hơn, trên thực tế, Mendaille không có sự lựa chọn, thế thôi. Ông ta không được phép để một kẻ tình nghi lọt vào tay cảnh sát trong khi ông ta nghĩ ra một loạt các mưu mẹo ấy. Để một loạt vụ án ấy tiếp tục, để cho đồng bọn của ông hành quyết Mathias, thì người tình nghi phải được tự do. Thực ra, nếu Mathias đã chết và lúc đó toà án bắt được "kẻ khắp khiêng", sẽ có hai tên sát nhân và trong trường hợp ấy thì đó là mớ bòng bong, là sự rối mù: lý thuyết của "loạt" được đặt thành vấn đề, cuộc điều tra có thể không rơi vào Raphael, đó là nhu cầu phải thủ tiêu cả người này... Mendaille đã trang bị rất vội vã, có thể là ông ta đã nhận ra kẻ tấn công mình, nhưng đối với ông ta, đó là một chi tiết phụ. Điều chủ yếu là loại trừ khỏi trận địa một người thứ ba vướng víu, điều mà ông đã làm với một sự bình tĩnh đáng kinh ngạc. Gã tóc hung, từ nay có thể giết Mathias. Màn diễn là dễ dàng hình dung. Gã ta tự nhận là được Memiaille gửi đến: Mathias không hề nghi ngại mở cửa rộng ra cho người đến từ phía bà con họ hàng. Tức thời, gã đánh chết Mathias, dìm ông ta vào bồn tắm... và nảy ý kiến hay là để con tàu thủy nhỏ nổi trên nước.

Lần này, dù Weber có là một tên ngốc, ông cũng sẽ thấy mối liên hệ với Titanic. Lupin ngấm nhìn. Đúng là ông ta ngấm nhìn. Hành động được thực thi với một sự chủ động mà bản thân ông cũng bị lừa suốt thời gian rất lâu. Tuy nhiên, ông đã làm thất bại các mưu đồ ! Và bây giờ, dưới con mắt ông, sự cướp phá gia tài của Montcornet đang hoàn thành. Viên công chứng đưa bút cho một Isabelle rỏm.

- Cô làm ơn ký cho... chỗ này... và chỗ này.

Và cô ta ký. Cô trở thành chủ nhân của lâu đài, vườn nho, hầm trữ rượu, rượu vang Verzy Montcornet. "Isabelle thực" đã bị lột sạch trước pháp luật. Nhưng cô ta ở đâu ? Cô có bị ám sát không ? Cô ấy ?... Cặp vợ chồng Mendaille có phải quái vật không ? Tất cả hai người ?.. Trong vài ngày nữa, Béatrice, đến lượt mình, xuất hiện dưới một bề ngoài hơi khác với một hoa tím dày hơn và màn hài kịch đã rất thành công ở Mantes sẽ lặp lại ở đây. Thầy Berangeon không thấy gì hết. Và Béatrice đến lượt lại ký tên, lần này là tên của bà. Và chắc chắn hơn, chính Lupin làm chứng cho tội giả dối. Nhưng làm gì đây ? Ông ta không thể lột mặt nạ người đàn bà trẻ mà không tự lột mặt nạ bản thân mình. Phải chăng còn quá sớm để can thiệp ? Cần phải đợi nữa. Viên công chứng cẩn thận làm khô mực bằng một đệm thấm.

- Tôi chúc mừng cô - Ông nói - Nhưng đồng thời tôi khuyên cô cảnh giác. Cô thừa kế các tài sản đang ở trong trạng thái xấu. Cô đừng mong được thấy, ngày một ngày hai, đứng đầu một tài sản quan trọng...

Lupin vênh tai lên.

- Tôi tiếp tục lời chỉ dẫn của tôi - Viên công chúng tiếp tục - Cái lâu đài hay đúng hơn cái lâu đài của cô đang ở trong tình trạng thảm thương. Nó đã chịu nhiều trận bom. Chúng ta không nói đến các vườn nho. Đất bị các đạn pháo cày bới. Còn về hầm rượu, chúng chống chọi tốt hơn nhưng chúng đã được dùng vào việc tập trung các đơn vị nối tiếp nhau trong khu này. Và người ta biết được các sự tàn phá mà quân đội có thể gây nên ! Phải thế không, thưa luật sư ?

- Đó là chính xác - Lupin nói - Nhưng còn lại đất đai có thể được bán với giá rẻ mạt.

- Cố nhiên là thế. Nhưng ai, ở thời điểm hiện nay, muốn mua một sở hữu đất đai mà trong vài năm tới không đưa lại lợi ích gì ?

- Nếu tôi hiểu đúng - Lupin nhấn mạnh - thì tài sản thừa kế này có tạo thành một sự việc rắc rối không ?

- Tôi có thể không đi đến đó. Berangeon kêu lên trong khi phản đối bằng bàn tay - nhưng nếu cô có mặt ở đây muốn phát huy cái vốn của mình, ngay tức thời, cô không lấy từ đây ra được gì đáng kể. Và điều đúng với cô cũng đúng với bà Mendaille.

- Chị em họ ít nhất cũng thu được tiền bồi thường để sửa chữa chẳng ?

- Ô ! Việc sửa chữa ! - Viên công chúng nói khi nhún vai.

"Vậy thì, tại sao các án mạng ấy ? - Lupin suy nghĩ - Tại sao sự cuồng nhiệt như vậy để chiếm đoạt một tài sản không giá trị lúc này ? Bọn nhà Mendaille, dù phá sản, đấu tranh với nhau để sở hữu các đồ nát ? Điều đó không đúng vững, ở trong đó có một cái gì đó sống còn đang tuột khỏi tôi".

Béatrice đứng dậy. Viên công chúng xiết chặt tay bà và tiến bà đến cửa. Bà quay mặt lại và gật đầu chào Lupin. Lupin chào. "Một sự đi ra đẹp đẽ - Ông tự nói. Không có sai sót. Không có một chút sơ suất nhỏ nào. Một mẫu mực về danh dự, bất chấp các mạch máu đang sắp nổ tung... Nhưng điều đó không diễn ra như vậy. Cho hai chúng ta, bà Bí Ẩn !".

- Cô khốn khổ ấy - Berangeon nhận xét - Tôi tự hỏi cô ta sẽ làm gì với cái lâu đài của mình... Về điều liên quan đến thân chủ của ông, thưa luật sư, tất cả còn bỏ ngỏ, cố nhiên là vậy... Ông có vui lòng ký cho tôi bản chứng nhận này không ?

- Rất vui lòng.

Lupin vội vàng cáo lui; ông cương quyết phải có cuộc nói chuyện quyết định với Béatrice càng nhanh càng tốt. Ông thấy bà ta đi về phía nhà ga và ông khập khiễng bước theo bà. Rất nhiều lần, ông có cảm giác là bà chao đảo và trong hai lần, bà phải dừng lại và tựa vào một bức tường.

Bà có một vé khứ hồi vì bà đi thẳng ra "ke". Lupin mua một vé hạng nhất và đợi tàu ở cách xa bà, đi hàng trăm bước như một hành khách đang đắm mình trong suy tư. Nhưng ông quan sát bà từ đuôi mắt. Bà vừa ngồi xuống một cái ghế dài. Dễ thấy là bà đã kiệt sức và ông hài lòng về điều đó. Đi thôi ! Bà có thể ít phạm tội hơn vẻ bề ngoài cho thấy. Đó là Mendaille, lão Mendaille khủng khiếp đã thúc đẩy bà, ép buộc bà giữ vai trò bỉ ổi. Ông ta lợi thế hơn bà, làm sao vậy ?..

Tàu đến và Béatrice bước vào trong một buồng hạng nhất. Lupin trèo lên ở phía cuối cùng toa và theo hành lang đến gặp bà. Ông biểu thị một sự ngạc nhiên lễ phép.

- Tôi thấy không có ai trong buồng này - Ông nói- Nếu bà muốn ở một mình, tôi sẽ đi chỗ

khác. Nếu không, tôi ở lại đây. Bà cho phép chứ ?

- Xin mời ông.

Ông ta ngồi đối diện bà.

- Thử thách rất căng thẳng, thưa bà. Bà đã đương đầu với rất nhiều can đảm. Đơn độc mình bà ! Có thể bà còn bị bao vây bởi nhiều nguy hiểm...

- Bởi nhiều nguy hiểm ? Tại sao ?- Bà ta hỏi với một sự lo âu trong ánh mắt.

- Thế này ? Lupin giải thích một cách dễ thương - Nếu người bà con Raphael là vô tội, điều mà tôi tin chắc, kẻ sát nhân luôn chạy đi... Ai mà biết là hắn ta không dự kiến những án mạng mới ?... Và bà thì cô đơn đến thế ở Biệt thự "Những con chim sẻ" !.. Bà không sợ sao ?... Ở địa vị bà, tôi sẽ đến ở chỗ chị tôi. Hoặc là chị tôi đến ở cùng tôi... Kẻ sát nhân sẽ không hiểu tí gì về việc đó, tôi đảm bảo với bà. Hắn không biết ai là Isabelie, ai là Béatrice nữa. Và không phải chỉ có mình hắn. Xem đây, tôi chẳng hạn. Ôi, tôi cũng không biết bà là cô Verzy Monteornet hay bà Mendaille. Lần cuối cùng mà tôi thấy bà Mendaille, lúc đầu là ở Opera Hải kịch, sau đó là ở Nghĩa trang Perè Lachaise và bà hãy hình dung là...

Bà ta thu mình vào trong góc và bộ mặt bà đột nhiên biểu hiện một sự lo âu khó tả.

- Ông là ai ? - Bà nói thì thầm.

Ông ta cúi xuống, nắm lấy bàn tay bà và hăng hái nói:

- Tôi là người có thể cứu bà... Bà Béatrice Mendaille ạ. Không, bà đừng sợ. Tôi hứa với bà tôi là bạn của bà và tôi chỉ tìm cách bảo vệ bà và bảo vệ quyền lợi của bà.

Bà ta còn do dự nhưng ông ta có uy quyền đến thế, sự dịu dàng và sức trẻ đến thế và trong con mắt nhìn bà, bà cảm thấy sự thiếu lòng tin của ông dần dần tan đi. Lupin hiểu rằng ván bài đã thắng.

- Bà hãy tin ở tôi - Ông lại nói- Tôi đã biết nhiều điều về gia đình bà. Nhưng điều tôi còn chưa rõ, điều mà tôi phải biết với mọi giá, đó là lý do vì sao bà nghe lời chồng bà để làm điều trái với lương tâm của mình ? Tôi không nhằm phải không ? Bà nghe lời ông ta không thoải mái và bị ép buộc phải không ?

- Vâng.

- Tại sao ?

Bà ta suy nghĩ, đấu tranh với bản thân nhưng rồi quyết định đột ngột.

- Ở điểm mà tôi đang là... Ông nói là ông biết rất nhiều điều vậy, ông có được biết về ông của tôi không ?

- Vâng. Đó là một ông già khó tính.

- Từ đó còn nhẹ. Tất cả mọi người đều gập mình trước ông. Đó là một chủ gia đình theo kiểu cũ... của một tính cố chấp tuyệt đối. Sau cái chết của bố mẹ chúng tôi, ông tiếp nhận chúng tôi: chị tôi và tôi, và ông nuôi dạy chúng tôi như đã nuôi dạy cha chúng tôi theo sự nghiêm ngặt. Một cô gái già đến dạy chúng tôi những bài học đặc biệt vì ông sợ chúng tôi tiếm nhiệm sự hỗn tạp của trường học. Các cuộc dạo chơi là hiếm hoi. Cuộc sống của chúng tôi không lạ lẫm.

May mắn thay, có những người họ hàng đến nghỉ hè với chúng tôi. Đó là thời gian được ban phúc lành của cả năm...

Giọng nói của bà bắt đầu run rẩy và bà quay đầu về phía các cảnh vật đang lướt qua cửa sổ của con tàu.

- Tôi hiểu - Lupin dịu dàng nói - nhưng Xavier Mendaille... chồng bà...

- Anh ta có vấn đề với ông tôi - Bà tiếp tục - Ông tôi muốn mua các vườn nho của chồng tôi. Anh ấy thường hay đến lâu đài và có ý định kết hôn với tôi. Anh ta đã xin cưới, ông thử nghĩ xem anh ta được tiếp nhận ra sao ? Trước hết, anh nhiều tuổi hơn tôi và anh không làm tôi ưa thích chút nào. Sau nữa, anh đã phá sản đến một nửa. Đã có một màn kịch khủng khiếp. Ông tôi gần như ném anh ra cửa và lén lút mua lại sở hữu đất đai "Ba cái giếng" của anh ta. Xavier,.. tôi ái ngại cho anh, rồi thì... Xavier rời bỏ xứ sở và đến định cư ở Paris.

- Thôi được - Lupin nói - Tất cả điều đó tôi gần như đã biết hết... Nhưng còn nhiều việc khác..

Béatriee đỏ mặt.

- Vâng, còn có việc khác. Nếu luật sư là con người giữ lời hứa, thừa luật sư, thì chỉ nửa lời luật sư đã đoán ra...

Bà ta hạ thấp giọng xuống và Lupin ngồi lại bên bà để không bỏ sót điều gì vì sự thú nhận của bà mà tiếng ồn của tàu càng lúc càng át đi.

- Ông tôi đối xử với chúng tôi như với con trai, đánh giá là con gái được nuôi dạy tốt, phải biết cưỡi ngựa. Ông đã tham gia chiến tranh của những năm 70 trong đoàn kỵ binh và có một chuồng ngựa ở lâu đài. Chúng tôi đến Reiras để học trong một chuồng luyện ngựa của một trong các bạn của ông. Thầy giáo dạy cưỡi ngựa là một người đàn ông trẻ hai mươi hai tuổi... Lucien Debruyne... người... cuối cùng anh ấy và tôi... Tôi không dám nói, thừa luật sư...

- Tất cả cái đó là rất minh bạch và chỉ là rất tự nhiên - Lupin nói - Hãy tin ở tôi, chiến tranh đã quét đi nhiều định kiến.. Và rồi sao nữa ?

- Một ngày, tôi nhận ra rằng tôi đã...

Bà ta úp mặt vào bàn tay mình.

- Thế rồi, bà đã nói điều đó cho chàng trai ?- Lupin hỏi.

- Không. Tôi không muốn ép buộc anh ta. Tôi chỉ đơn giản hỏi anh là có muốn kết hôn với tôi không.

- Và anh đã lảng tránh ? Anh cho rằng anh còn quá trẻ để gấn bó cả cuộc đời anh... Cuối cùng lý lẽ của anh đã phát huy tác dụng trong trường hợp như vậy.

- Đúng thế.

- Và bà thì tuyệt vọng, không dám thú nhận lỗi lầm của mình với người ông ghê gớm, bà nhớ lại là ai đó đã xin cầu hôn với bà và quay về với Xavier Mendaille phải không ?

- Vâng.

- Đúng như tôi phát hiện ra bà và bà đã kể lại hết cho ông ta. Và ông đã chấp nhận làm cha của đứa bé.

- Vâng.

- Vậy là ông ta đã có khả năng, một lần trong đời mình, xử sự như một người quân tử. Đó là rất lạ lùng. Nhưng... bà hãy đợi ! Tôi nói lòng vòng. Ngược lại, ông ta bập bênh trên cơ hội như kẻ vô lại của chính ông. Tôi không làm bà bức mình chứ ?

-Ồ không !

- Anh ta nghĩ là ông của bà sẽ không sống mãi được ! Rồi thì, anh ta sẽ là chủ đồng thời của khu đất mà anh buộc phải bán và của Verzy Montcornet. Anh sẽ trở thành chủ lâu đài được trọng vọng, rất có tiếng ở trong nước. Cuộc trả thù đích đáng ! Tôi không nói quá chứ ?

- Không !

- Tên vô lại ! Và ông của bà khi biết tin lễ kết hôn ấy thì sao ?

- Ông viết thư cho tôi: "Đừng bao giờ vác mặt về nhà tao !". Rồi chúng tôi đến ở biệt thự tại đường La Rochefoucauld mà chị tôi và tôi được mẹ của chúng tôi chia cho. Khi cháu bé Syvestre của tôi được sinh ra, tôi buộc phải xa cháu và gửi cháu cho vú nuôi, Xavier ghét nó.

- Chắc chắn là thế. Và lão Xavier có trái tim lớn thì làm gì ?

- Anh ta sống dựa vào cửa hồi môn của tôi vì chúng tôi, Isabelle và tôi, được thừa kế của cha mẹ chúng tôi một số của cải nào đó.

- Anh ta sẽ phải trả lại !... Hãy thứ lỗi cho tôi, vì sự nhiệt tình này. Nhưng đó là sự thật. Anh ta cần trả giá cho hành vi hèn hạ của mình một ngày nào đó. Anh ta có biết là ông của bà muốn tước bỏ quyền thừa kế của chị em bà không ?

- Ôi ! Ông tôi không che giấu ý đồ đó. Ngược lại. Chúng tôi đã nhanh chóng biết được các sự sắp xếp mà ông đã bàn bạc với ông Berangeoru. Xavier rất giận dữ. Đó là một con người cực kỳ hung hãn. Ngày hôm đó, anh ta đã đánh tôi...

Bà ta rút từ túi xách tay của mình ra một mùi xoa và lau mắt.

- Anh đổ hết lỗi cho tôi - Bà bập bẹ nói. Cuộc sống của tôi trở thành địa ngục. Và sau đó chiến tranh đến. Tôi tự nói với mình: "Anh ta sẽ bị động viên.. Anh ta có thể bị giết...". Vâng, tôi rất khổ sở khi mong mỗi cái chết của anh ta. Nhưng anh ta đã thu xếp để ở xa chiến trường. Anh ta được bố trí làm việc khác vào năm 1915. Tôi thở phào nhẹ nhõm. Tôi không phải chịu đựng sự có mặt của anh. Chị tôi ở cùng tôi từ khi nổ ra chiến tranh. Cuối cùng chúng tôi được yên tĩnh, cả hai người. Cố nhiên, chúng tôi không có một tin tức gì của người ông, người đã không muốn rời bỏ lâu đài của mình và tôi gần như được an ủi về điều đó. Rất nhiều chuyện bất hoà làm tôi kiệt sức. Rủi ro thay, Xavier bị thương, rất nhẹ và tìm được cách phục viên, và tất cả lại trở lại như ban đầu... Có thể còn tồi tệ hơn. Xavier lẫn mình vào những vụ đầu cơ các trang bị chiến tranh. Tôi không bao giờ biết chính xác việc mua bán của anh là gì, nhưng điều chắc chắn, là anh lỗ hơn là lãi. Và tôi không thể nói gì.

- Tại sao vậy ?

- Bởi vì anh ta cho con trai tôi một cái tên gọi.

Lupin ngồi im và bị xúc động mạnh. Ông hối hận đã có lúc nghi ngờ bà về các điều nhỏ mọn tệ hại. Ông ngẩng nhìn hình bóng nên thơ của bà nhờ bông hoa tím, dáng vẻ của đầu, luôn luôn tự hào dù đã trải qua các thử thách.

- Tôi xin lỗi bà - Cuối cùng ông nói - Tôi tưởng rằng... nhưng không, tôi thích giữ lại cho tôi điều mà tôi tưởng.

Đoàn tàu chao đảo trên đường bẻ ghi. Lupin nhận ra các kho hàng, các kho tạm mà tàu đã để lại, phía sau.

- Nhanh thật - Chúng ta sắp đến nơi - Chị của bà ra sao ?

- Chị tôi đã chết. Chị đã bị giết trong năm vừa rồi, vào ngày thứ Sáu Thánh, trong Nhà thờ Saint Gervais nơi chị đến thường xuyên, ông có nhớ là người Đức bắn vào Paris với các pháo lớn...

- La Bertha.

- Đúng. Ngày hôm ấy, có rất nhiều nạn nhân mà khá đông không thể nhận dạng được.

- Và bà chị của bà cũng ở trong số ấy ?

- Vâng. Chính Xavier đã cấm tôi công bố cái chết của Isabelle. Ông coi như chị tôi còn đi du ngoạn. Hơn nữa, chúng tôi cũng có rất ít mối liên hệ...

- Tôi hiểu. Tài sản thừa kế phải không ? Khi ông của bà chết, bà chỉ đóng vai chị bà và phần thừa kế quan trọng thuộc về bà.

- Ôi ! Kế hoạch của Xavier chưa dừng lại ở đó. Anh ta muốn một mình làm chủ lâu đài và vườn nho. Thế rồi, bây giờ anh buộc tôi phải làm giấy hiến anh tài sản của tôi.

- Cú đánh đẹp ! - Lupin kêu lên - Rõ ràng với tư cách là Isabelle, bà hoàn toàn có quyền từ bỏ tất cả thứ gì bà có để cho anh rể của mình. Nhưng ông Berangeon sẽ ngạc nhiên...

- Chính vì thế mà tôi không phải ký biên bản ở ông ta, mà tại một viên công chứng khác ở Mantes, ông Noblin ở Quảng trường Chợ Lúa Mỳ.

- Và ông ta sẽ nói gì với bà để hợp pháp hoá một quyết định dù sao cũng bất thường ?

Ông ta sẽ hình dung là Isabelle Montcornet là bà Mendaille ?

- Xavier đã dự kiến hết. Tôi phải giải thích cho viên công chứng là tôi sẽ rút lui khỏi cõi đời. Tôi sẽ trùm mạng vào mặt và đi ẩn dật ở nước ngoài trong một hội cứu đói.

- Con người ấy là một con quỷ - Lupin thì thầm - Và bà vâng lời hắn ta ?

- Vâng.

- Ông ta buộc bà thế ?

- Vâng. Vì con trai của tôi.

- Bà muốn nói là ông ta cấm bà gặp con mình và ông ta cách ly bà và con bà ?

- Tôi không dám hình dung điều mà anh ấy có thể làm. Ông đừng quên rằng anh ấy là cha hợp pháp của Sylvestre. Và anh ấy đang chuẩn bị để trở thành ông chủ của Verzy Montcornet. Hiện nay, anh ấy có những tham vọng chính trị.

- A ! Thế đấy ! Ông ta chắc nhắm hội đồng chung, một ghế nghị sĩ... Ông ta cản trở thành chúa đất nhỏ địa phương. Tuy nhiên, theo tôi hình như bà có thể chống lại ông ta. Và tôi, tôi có thể giúp bà...

- Ôi không !

Bà ta kêu lên và lùi rất xa Lupin.

- Thế nào ? - Ông nói - Tôi làm bà sợ sao ?

- Không. Không phải điều đó. Thứ lỗi cho tôi.

- Còn có việc khác nữa ?

Bà ta gật đầu.

- Bà hãy nói đi... Nhất là nếu bà phải báo cho tôi một tai hoạ mới. Điều đó sẽ an ủi bà. Nhưng hình như bà đang tuyệt vọng.

- Còn chưa... Cách đây hai tháng, tôi thấy trong túi áo măng tô của tôi một bức thư mà một người nào đó đã khéo léo luồn vào mà tôi không thấy. Nó là từ tay của Lucien.

- Lycien Debruyne! Chàng trai đã...

- Vâng. Đó là một lá thư dài. Không dễ gì tóm tắt nó.

- Bà hãy thử xem. Đại thể thư nói cái gì ?

- Ôi thôi, Lucien bị ở tù ngay từ đầu cuộc chiến tranh. Và đằng sau dây thép gai, anh ta có tất cả thời gian để suy nghĩ. Anh hiểu ra là anh đã đối xử với tôi một cách bỉ ổi. Anh ta chín chắn ra khi bị tù. Anh trở nên vững vàng hơn về tình cảm của mình. Anh xin lỗi tôi.

- Rõ ràng là anh ta luôn yêu bà.

- Đúng.

- Và bà cũng yêu anh ta ?

- Vâng.

- Và anh ta biết bà đã kết hôn ?

- Vâng. Anh ấy đã tìm tôi khá lâu. Anh được biết tin tức. Anh cho tôi địa chỉ của anh. Tôi đã viết thư trả lời. Tôi đã đau khổ đến thế ! Tôi giải thích cho anh tại sao tôi kết hôn với Xavier...

Bà ta nắm lấy cổ tay Lupin.

- Nhưng ông không thể tin được... Ngược lại, tôi đã nói với anh là chúng tôi xa cách nhau mãi mãi và anh không được gì ở tôi khi chờ đợi. Tuy nhiên, anh tiếp tục viết thư cho tôi theo hòm thư kín. Các thư của anh an ủi tôi nhiều ! Và thật là dễ chịu khi trả lời thư anh. Anh Lucien khổ khổ của tôi...

Bà lại đưa khăn mùi-xoa lên lau mắt.

- Suyt ! - Lupin thì thầm - Phần tiếp thì dễ dàng đoán được. Chồng bà đã chộp được thư của Lucien. Bà đã không thể giải quyết bằng việc đốt chúng và bà không thể giấu chúng...

- Còn tệ hơn nữa ! Ông ta còn thấy một lá thư mà tôi mới bắt đầu viết cho Lucien... Không có gì kinh khủng hơn thế đến với tôi. Ông ta đưa ra cho tôi những lời đe dọa khủng khiếp. Ông nói với tôi là nếu tôi không cắt đứt với Lucien và nếu tôi không phục tùng theo ý muốn của ông, thì ông sẽ ly dị...

- Nhưng đó là điều mà bà không mong gì hơn kia mà ?

- Ông hãy chờ ! Vì, nhờ vào lá thư, sự ly dị sẽ được tuyên bố có lợi cho ông ta, ông ta sẽ đuổi tôi đi và giữ con trai của tôi lại... Tôi bị xoá sổ. Tôi đang bị đe dọa nghiêm trọng.

- Bà đã báo tin cho Lucien, chắc thế.

- Vâng. Tôi đã thành công trong việc cho anh ta biết là chúng tôi sẽ không được liên lạc với nhau và càng được ít gặp nhau vì tôi sẽ bị canh giữ.

- Bà đã có cảm giác là có người do thám bà ?

- Rất nhiều lần. Xavier có khả năng tìm cho mình một thám tử tư.

- Bà có bao giờ chú ý đến một người tóc hung không ?

- Không.

- Bà tiếp tục đi.

- Lucien đã từ chối nghe lời tôi. Anh ta đã sáng tạo ra một mẹo. Xavier biết rằng tôi rất yêu âm nhạc và tôi thường hay đến Opera Hà kịch. Thế là, Lucien thu xếp để choán trước tôi chỗ ngồi mà tôi có thói quen thuê trong một lô và anh luồn xuống dưới đai của ghế tựa một vé mà tôi có thể lấy ra dễ dàng mà không ai biết cả.

Lupin mỉm cười.

- Chơi đẹp. Đến lượt tôi tiết lộ là bà đã trả lời anh ta ra sao. Bà mua bó hoa mà bà mang đến mộ của Thống chế Davout và bà đã giấu một cái thư trong những bông hoa ấy.

- Làm thế nào mà ông biết được ?

- Tôi sẽ cho bà biết sau.

- Vâng. Sự việc diễn ra tốt đẹp như vậy. Tôi bỏ thư của tôi vào trong một ống kim loại để tránh mưa. Nếu chồng tôi cho người theo dõi tôi thì làm sao người thám tử của ông có thể đoán được sự thật ?

- Tại sao lại Davout ?

- Và tại sao không là anh ta ? Nơi đó thì hoang vắng và đó là điều chủ yếu.

- Tôi rất muốn gặp anh Lucien ấy - Lupin nói - đó là một người tài xoay sở... Và bà nghĩ gì về cái chết của những người bà con của bà ?

- Tôi không biết họ chết. Chồng tôi đã khôn ngoan chấm dứt sự liên lạc.

- Và bà, bà nghĩ gì về chuyện đó ?

- Tôi ấy à ?

- Vâng. Bà không nghi ngờ chồng bà để ý gì về chuyện này sao ?

- Ông ấy ? Ôi không ! Ông ta mất sự chu đáo, nhưng từ đó đến...

- Tuy nhiên, nếu các người bà con của bà còn sống, bà đã không thể giữ vai trò Isabelle trong văn phòng của công chứng viên Berangeon.

Bà ta ngược mắt hướng về ông đầy lo âu nhưng bộ mặt của bà trở nên bình thản.

- Không thể được - Bà nói - Ông quên rằng Xavier đã bị thương đầu tiên... Hơn nữa ông ta còn ở bệnh viện khi mà người xấu số Félicien... Không, ông ta thô bạo, hay nổi khùng nhưng không thể làm một hành động như thế.

Các nhà nhỏ ở ngoại ô lướt nhanh. Paris không còn xa nữa.

- Chúng ta hãy tóm tắt lại - Lupin nói - Hoặc là bà chỉ nêu lên những điều mà bà đã nói dối và chị của bà đã chết từ lâu; trong trường hợp đó, chồng bà đã thua cuộc nhưng đối với bà, là sự ô nhục vì bà đã là đồng lõa của ông ta và xấu hổ cho người con trai bà biết bao khi cháu mang tên Mendaille ? Hoặc là bà nói sự thật, bà tố cáo chồng bà, bà đưa ra công khai sự tống tiền bà mà ông ta thực hiện và lúc đó lỗi trước kia của bà được làm mờ ngon cho những kẻ tò mò, cháu bé Sylvestre trở thành đứa bé của tội lỗi... đứa con hoang...

- Không dùng chữ đó - Bà van nài - Ông thấy rõ là tôi không có phương tiện để chống lại - Ngược lại, nếu tôi nhượng bộ, Xavier trả lại cho tôi các bức thư, chấp nhận chia tay nhau và để Sylvestre lại cho tôi và rất sung sướng để giải phóng cho nhau.

Lupin suy nghĩ trong lúc con tàu bắt đầu giảm tốc độ.

- Trong bao lâu nữa bà phải đến công chứng viên Noblin để làm việc hiến ấy ?

- Chính xác là trong một tuần lễ. Xavier sẽ đi theo tôi. Ông ta chọn Mantes bởi vì tôi ở đó được biết dưới tên là Isabelle. Chúng tôi dễ dàng tìm hai người làm chứng cần thiết.

- Một tuần - Lupin nói.

- Một tuần - Béatrice nhắc lại - Ông thấy rõ là ở đó không có gì để làm.

- Ôi có chứ ! Ông ta có bao nhiêu thư ?

- Bốn.

- Tôi hình dung là ông không mang thư theo mình. Ông có một cái hộp thư ở nhà bằng không ?

- Không. Ông ta giấu chúng ở trong nhà, tôi chắc thế. Tôi đã tìm chúng nhiều tuần lễ.

- Tôi chỉ cần một giờ - Lupin khẳng định với một sự tin chắc mà một nụ cười nhếch nhếch rạng rỡ sáng một cách lén lút bộ mặt của Béatrice.

- Vậy thì tôi có thể dựa vào ông được không ?- Bà nói - Biết cảm ơn ra sao đây ?

- Bằng cách thực hiện trung thành các chỉ dẫn của tôi.

Tàu vào ga. Phanh tàu rít lên. Đã có hành khách chen nhau trong hành lang. Bọn họ đứng đây. Lupin hỏi:

- Con trai bà đang ở ký túc xá nào ?

- Ở Valmondois, tại nhà bà Mélie Aulaire.

- Bà có đến thăm cháu không ?

- Trên nguyên tắc thì hai lần cho mỗi tuần lễ.

- Tuyệt lắm. Thôi thì bà đến qua buổi chiều và đêm ở Mélie Aulaire và chỉ trở về nhà trong ngày mai.

- Nhưng... chồng tôi thì sao ?

- Tôi chịu trách nhiệm về ông ta. Chúng tôi sẽ có một cuộc trao đổi nhỏ rất riêng tư và chúng tôi vô cùng thoải mái nếu bà không ở đó.

- Ông hy vọng lấy lại các bức thư ?

- Tôi sẽ lấy lại chúng.

- Và ông sẽ trả chúng lại cho tôi ?

- Tôi sẽ trả chúng lại cho bà.

Lúc đó, bà ta có một cử chỉ duyên dáng và tự nhiên. Bà đứng nhón chân và đặt một nụ hôn nhẹ lên má của Lupin...

- Cảm ơn... từ tận đáy tim.

"Tôi không chỉ làm vì bà - Lupin suy nghĩ - A ! Anh Lucien này may mắn biết bao !"

- Cẩn thận - Ông nhắc lại - Dù bị tước mất các thư ấy, một vũ khí tuyệt vời, nhưng chồng bà vẫn rất nguy hiểm khi con trai bà còn là con tin của ông. Vậy là còn một vốn bài thứ hai để đánh. Nhưng chúng ta sẽ thắng, bà đừng sợ.

Ông ta giúp người phụ nữ trẻ xuống toa tàu.

- Hãy đi trong yên bình - Ông lẩm bẩm khi nhìn bà đi xa. Lupin để tâm đến bà.

Một giờ sau, Lupin đến gọi nhà Xavier Mendaille. Người ở dẫn ông vào phòng khách.

- Tôi là luật sư Jourdieu của đoàn luật sư Paris. Ông đừng quên.

- Tốt, thưa luật sư. Ông chủ đang bận nhưng tôi nghĩ là ông ta vẫn có thể tiếp ông.

Lupin chấn chỉnh lại việc nguy trang của mình trước gương. Không bao giờ Mendaille nhận ra người đã đưa ông đến sở Cảnh sát một số ngày trước đây. Ông giống hơn cả luật sư bản chất. Cũng như bao giờ, trước một sự chạm trán nguy hiểm, ông cảm thấy đầy hăng say, tin chắc vào

phương tiện và sức mạnh của mình. Tiếng động của một cuộc tranh luận mạnh mẽ trong phòng làm việc, báo động ông. Ông ta lặng lẽ đến ngưỡng cửa phòng khách và vểnh tai nghe. Ông nhận ra ngay giọng nói của Mendaille đang kêu:

- Tôi nói với các ông là các ông sẽ được trả công.

Một giọng nói khác, cũng nổi nóng, trả lời ông ta:

- Trả bằng gì ? Ông chẳng còn gì để mà bán.

- Các ông biết gì về chuyện đó ? Tôi yêu cầu các ông một tháng.

- Không được thêm một ngày, nếu không, ông sẽ bị tịch biên.

"Quý quái ! - Lupin nói - Đã đến lúc ông ta lạm tiêu gia tài mình. Ông ta luôn có thể vay bằng thể chấp... mặc dù tôi tin điều mà viên công chứng đã nói..".

Nhưng ông thu người lại ở cuối phòng khách khi nghe các bước chân đến gần. Cửa của phòng làm việc mở toang. Người khách đi ra nhanh đến nỗi Lupin chỉ kịp thấy ông lơ mờ. Người ở già tiễn ông ta đến tận cửa bên đường. Mendaille không dùng thời gian để tạo bộ mặt nhã nhặn, vào trong phòng khách.

- Thừa luật sư, tôi theo yêu cầu của ông. Nếu ông đồng ý, xin mời ông qua phòng làm việc của tôi... Và bây giờ, xin mời ông ngồi. Tôi được hân hạnh làm việc gì với ông...

Lupin đã có thì giờ vạch một kế hoạch và chuẩn bị cuộc tấn công của ông.

- Tôi đại diện cho quyền lợi của bà Mendaille, vợ của ông. Chính trên cơ sở lời khuyên của tôi, bà nhà đã đi đến Valmondois, chỗ gần con trai bà. Bà ở đấy chờ kết quả của việc vận động của tôi.

- Tôi không hiểu ông.

- Tuy nhiên, rất đơn giản. Bà nhà có ý muốn ly dị.

- Cái gì ?

Mendaille xiết chặt nắm tay và một đường gân vằn vèo xuất hiện trên trán của ông ta. Nhưng ông mau chóng lấy lại sự bình tĩnh.

- Tôi tưởng, thừa luật sư, ông ta nói, ông là luật sư đại hình.

- Ông có lý. Nhưng cũng có lúc tôi bào chữa cho bên dân sự và tôi còn chưa từ chối việc giúp đỡ bà Mendaille, một người phụ nữ duyên dáng...

Có một sự im lặng. Mendaille quan sát Lupin trong khi ve vẩy cái thước. Lupin tôn thờ những lúc căng thẳng ấy mà ông có nguy cơ mất sạch. "Ông ta có nhận ra ta không ? Ông ta có ném ta ra ngoài không ? Ông ta cực kỳ khoẻ như một con vật. Nhưng ta sẽ trụ lại - Ông ta không ngờ đến cái giày cao cổ bí mật của ta !".

- Tôi hơi bối rối - Ông lại nói - Một phần, như ông biết, tôi đảm trách nhiệm bào chữa cho Raphael Dorchain, người bà con của ông và gánh ấy rất nặng. Nó đòi hỏi tất cả mọi sự quan tâm của tôi. Mặt khác, tôi sẽ rất sung sướng quan tâm đến việc của bà Mendaille. Nhưng hình như tôi không thể đương đầu với hai công việc ấy. Tôi phải hy sinh một và tôi thành thực thú nhận với ông là tôi do dự.

- Đúng hơn là ông không sợ thất bại ở hai công việc ấy sao ?

Lupin nhướng lông mày lên với một vẻ kinh ngạc.

- Không ! Không bao giờ. Ngược lại thế.

- Chúng ta thử xem - Mendaille nói - Các chứng cứ tập trung chống lại người bà con Mendaille của tôi là nóng bỏng. Anh ta đã chết, đó là điều hiển nhiên.

Tôi không bị khuất phục về điều đó. Và chính tôi có ý nghĩ hời là Raphael Dorchain có chạm trán với cô Isabelle Verzy Montcornet, bà chị dâu của ông không... Thực sự, một sự chạm trán như vậy có thể làm sáng tỏ vấn đề trong một ngày gần đây.

Lupin ngồi im. Mendaille giữ một sự im lặng hoàn toàn.

- Rõ ràng là thế - Lupin nói lại - Nếu nhường lại vụ kiện vì lợi ích của một đồng nghiệp, tôi không biết điều mà ông ta quyết định về vấn đề của một sự chạm trán như vậy. Chắc chắn, ông ta sẽ không thấy cần thiết xem lại; trong mọi trường hợp, điều đó không liên quan đến tôi nữa. Lúc đó tôi sẽ chú tâm vào việc bảo vệ các quyền lợi của bà Mendaille. Nhưng cả về mặt này nữa, tôi mong muốn có thể thu được một thành quả thích thú.

- Và thành quả đó hình như mơ hồ đối với ông chẳng ?

- Để được yên tâm về điều đó mà tôi đang ở đây.

Hai địch thủ lờm nhau. Mendaille, khoẻ mạnh, cổ rút vào vai, bàn tay hộ pháp như bàn tay của đô vật, hình như có khả năng bóp nát lão luật sư mảnh khảnh ấy mà ông bắt đầu đoán là có ý đồ che giấu.

- Nay, tôi bảo cho ông biết là tôi không có một ý muốn nào ly dị - Ông ta nói.

Lupin nghiêng mình:

- Điều đó là việc của ông. Như vậy tôi từ bỏ các quyền lợi của bà Mendaille. Và tôi đến quan dự thẩm để làm việc đó.

- Ông hãy chờ đã - Chúng ta nói chuyện.

- Thôi được - Lupin nói - Chúng ta luôn có thể nói chuyện.

- Nếu ông tin chắc thắng tôi trong vấn đề ly dị, thì ông có từ bỏ việc bảo vệ Raphael Dorchain không ?

- Tôi đã nói với ông điều đó.

- Và ai đã có thể mang đến cho ông sự tin chắc đó ?

- Việc có được bốn bức thư mà hiện giờ đang ở trong tay ông và nếu không có chúng thì ông không thể dồn ép vợ ông nữa, lúc đó bà ta có thể làm rùm beng chống lại ông bằng những lời trách móc nặng nề.

Lupin thăm dò Mendaille - Ông ta có đi đến suy sụp không ? Mendaille trở nên vô cảm. Ông ta lại ve vẩy cái thước và Lupin khâm phục sự bình tĩnh của ông ta.

- Nếu tôi hiểu rõ - Mendaille nói - Ông đưa ra cho tôi một giao ước ?

- Thôi được, chúng ta có thể xem sự việc theo cách đó.

- Các bức thư đối lấy...

- Chúa tôi, thôi được.

- Ông hãy để tôi có thời gian suy nghĩ. Hơn nữa, tôi chưa có thư.
- Ông đã có thư - Thư còn ở đây. Nếu tôi trở về tay không, tôi sẽ đi thẳng đến toà.
- Vào giờ này ?
- Toà án làm việc rất chậm vào lúc này.

Mendaille để một thời gian dài để suy nghĩ.

Lupin cảm thấy một làn sóng vui chạy khắp người. Ông đã thắng mà không cần vũ lực, chỉ độc nhất bởi sức mạnh của lý lẽ, ở thời điểm mà ông đã chọn. Và ông bị bất ngờ về sự dễ dàng mà nhờ nó ông đã thu được thắng lợi. Làm sao một người như Mendaille lại có thể bị đánh lừa...?

Chồng bà Béatrice đứng dậy; ông ta mỉm cười, bộ mặt rất khả ái:

- Mong ông liếc qua báo trong khi chờ đợi. Đây là ấn phẩm cuối cùng. Tôi quay lại ngay.
- Ông giơ tờ La Presse cho Lupin, châm một điếu xì gà.
- Hãy đọc đi - Ông nhấn mạnh - Vào giờ cuối cùng... Trang chín.

Lupin cảm thấy một cảm giác lo âu đột ngột và tìm trang số chín. Đầu đề lộ ra trước mắt:

- Việc tự tử của Raphael Dorchain, kẻ sát nhân được coi như là kẻ giết hai anh em bọn họ.

Mendaille đi vòng quanh phòng làm việc của ông ta và đứng thẳng trước người khách của mình.

- Nhưng ông hãy đọc... Thật ra về thực tế, người ta chưa biết gì nhiều... Sáng ấy, người ta tìm thấy gã Raphael khốn khổ ấy treo cổ trong phòng riêng. Anh ta đã tháo đệm ra để làm một sợi dây... Thật rất buồn.

Ông trở lại ngồi xuống, gõ đầu ngón tay một hành khúc lên cái đệm kê tay của mình.

- Buồn cho anh ta - Ông lại nói - Nhưng cũng cho ông, ông luật sư thân mến của tôi. Ông mất hai thân chủ... Ôi thế đấy. Raphael, chúng ta đừng nói nữa. Và bà vợ của tôi... Tôi ngờ rằng khi không có thư ấy, bà ta cho ra tiếp các dự án của mình.

Lupin đã biết nhiều thất bại, nhưng thất bại này xúc phạm ông sâu sắc. Ông ta tìm cách chịu đựng cú đánh mà không biểu hiện sự tức giận điên cuồng đang rung chuyển nội tâm của ông như là một cơn bão. Thật khiếp ! Tên vô lại ! Hẳn ta biết, ngay từ giây đầu tiên, là người vào trong phòng làm việc của mình là một tên bịp, vì luật sư Jourdieu thực đã phải tức thờn báo về cái chết của thân chủ mình. Và Mendaille đã có sự táo bạo để đối thủ của mình đến, để nhìn hẳn ta hạ con bài của mình xuống...

- Ông hãy tin là tôi bị cô độc - Ông ta nói - Ông hình như vô cùng thất vọng ! Thôi được, ông thân mến, không nghiêm trọng đến thế. Ông còn trẻ, ông tranh cãi cho nhiều vụ việc khác. Và kinh nghiệm dạy cho ông sự khôn ngoan. Vì vậy, ở thời điểm này, tôi hình dung ông hơi bối rối, xin phép ông cho tôi nói nhận xét đó, nhận xét thực ra không có gì là làm méch lòng.

Mỗi chữ đánh vào Lupin như một cái tát. Ông ta có thể sẵn lòng tha thứ những lời chửi bới, những lời thách thức, nhưng thái độ ban ơn thì không bao giờ ! Ông có ý muốn nháy chồm lên Mendaille, ấn vào cổ họng ông ta những lời hỗn xược của bản thân ông ta và cùng lúc ấy, ông cũng nổi cáu với chính mình bởi vì ông không tìm được một sự chống đỡ đích đáng, một sự đe dọa thốt ra có thể buộc Mendaille im tiếng. Buộc ông ta là kẻ sát nhân chăng ? Không thể được.

Việc đó làm nguy hại không cứu chữa cho Béatrice và con trai của bà. Sự thất bại là hoàn toàn, là quyết định. Lupin hiểu điều đó và làm như đi vào trong trò chơi của kẻ thù mình.

- Tôi đang đi du lịch - Ông nói - Và tôi vừa về đến Paris. Điều đó giải thích cho ông...

- A ! Chính đúng là vậy... Thế thì hãy nói cho vợ tôi biết về việc tiến hành của ông và việc tôi còn chưa quyết định nhượng bộ các yêu cầu của bà ấy.

Mendaille cúi nhẹ chào Lupin để tỏ cho ông này biết là cuộc nói chuyện đã xong và tiễn ông đi vào đại sảnh.

- Tôi mong rằng ông sẽ đến với tôi - Ông nói thêm - Tôi sẽ rất sung sướng gặp lại ông. Và sau đó, ông bắt đầu có thói quen của gia đình tôi.

- Thói quen ư ?...

- Chúng ta hãy xem ! Đừng làm mình bị ngạc nhiên, bạn thân mến của tôi. Bạn hãy nhớ lại đêm mà tôi đã bị thương một cách bất ngờ bằng một viên đạn súng lục... Ôi ! đó là chuyện cũ, tôi thừa nhận với ông thế... và sau đó, buổi chiều mà người Cảnh sát dừng cảm... tên ông ta trượt khỏi trí nhớ của tôi... Wedel... Weber đã hội họp chúng ta một cách dễ thương đến thế cho một buổi thể dục trên thảm... A ! A ! Trí nhớ đã trở lại...

“Tốt. Ông ta đã nhận ra ta - Lupin suy nghĩ - Rõ ràng là không có gì đã miễn trừ cho ta !”.

- Nhưng tôi còn đến một lần khác - Ông nói khi sử dụng một giọng đùa cợt - Đúng là ông không ở đó... Trong phòng làm việc của ông chỉ có một người bạn của ông... Một chàng trai tóc hung... bề ngoài có vẻ tướng cướp, ông nhớ hẳn chứ ? Hẳn đã để vào kẹp giấy của ông một cái thư, thư đó đã làm nổ ra bao tiếng đồn... Ông biết rõ chứ... cái tàu thủy nhỏ... Người ngoan đạo, ông Mendaille.

Lupin mở cửa ở lễ đường và cảm thấy một sự hài lòng mỏng manh khi thấy bộ mặt của Mendaille đờ ra trước khi cửa đóng lại.

IX

MỘT ĐƯỜNG MÒN

Lupin xuống tàu hoả ở Reims, lấy xe đạp có giá đèo hàng và đi qua thành phố đổ nát đã được dọn đi nhưng việc xây dựng lại chỉ mới bắt đầu. Hãy còn trên đường phố các bức tường đen ngòm, các gốc cây bị thảm mà hoả hoạn không thể phá trụi. Nơi này nơi kia, các giàn giáo dựng lên; ở chỗ khác, các hàng giậu bao quanh những đám đất không rõ ràng; gần như khắp nơi, binh lính đi lại, lẫn trong dân; không một ai để ý đến người đi xe đạp ấy, mặc một áo mưa cũ vì trận mưa trút xuống trong đêm. Lupin đã nghiên cứu, lúc hoàng hôn, một sơ đồ của Reims lập từ 1913, nhưng ông nhiều lần bị lạc, vì thành phố bị đảo lộn bởi bom, không còn giống cũ nữa. Cuối cùng ông đi đến khu phố đông nam mà lẽ đường, nằm giữa các hồ đầy nước, dẫn đến một con đường, bị hằn sâu bởi các xe quân sự. Theo bản đồ mà ông dò tìm lần cuối cùng, đường Châlons. Đường chạy dài dưới một bầu trời xám xịt, đi qua các bãi đất hoang có các con quạ bay lượn.

Các ý nghĩ của Lupin cũng sầu não như quang cảnh hoang tàn này. Ông ta một lần nữa thử làm điều không thể vì ông không có sự lựa chọn. Mendaille là không thể tấn công. Việc tự tử của Raphael Dorchain đủ biến ông ta thành người có tội mà Cảnh sát đã quá vui mừng để tự bằng lòng. Hoạt động của công lý đã bị dập tắt. Để đánh bại Mendaille, thì nhất thiết phải khám phá ra bí mật của ông ta. Nếu ông ta chịu khó bày ra một âm mưu quanh co đến thế và dắm máu đến thế, đó chắc chắn không phải là để chiếm lấy lâu đài mà ông không thể thế chấp. Có một cái gì khác. Nhưng là cái gì vậy ? Lupin chưa có một ý gì về cái đó. Ngược lại, điều mà ông biết là mình chỉ còn lại sáu ngày. Trong sáu ngày đó, Beatrice dưới danh nghĩa Isabelle, sẽ ký việc hiến tài sản của bà và Mendaille sẽ chiếm lấy những gì mà ông ta thêm muốn.

Là tiền của chẳng ? Người ta có thể cho rằng người già, khi thấy sự xâm lăng tiến triển, đã giấu một phần trong lâu đài, vàng, đồ trang sức, các vật quý hiếm chẳng ? Giả thiết là sát thực. Nhưng làm sao Mendaille lại biết được ? Lupin đã hỏi Beatrice rất lâu trước khi đi. Ông ta đi đến Valmondois để báo tin sự thất bại của mình và để làm an lòng người đàn bà trẻ bên bờ tuyệt vọng.

- Hãy tin vào tôi - Ông nói với bà ta - Tôi sẽ thành công trong việc giải giáp chồng bà. Bà hãy đến chỗ chúng tôi. Tôi biết ông ta sẽ không oán trách bà tí nào. Ông ta đang đến rất gần mục tiêu để có thể đưa mình đến một sự bùng nổ. Và sau đó, bà cũng không được ông ta coi trọng. Chỉ còn lại một người mà ông ta quan tâm: đó là tôi. Vậy thì bà đừng sợ gì hết.

Và Lupin hỏi bà về người ông của bà. Ông có phải là một người sưu tập không ?... Không. Ông có hà tiện không ? Không. Ông chỉ là người giấu tiền bạc. Ở lâu đài có một phòng bí mật không ? Không. Lâu đài không có bí ẩn.

- Ông muốn đi đến đâu ? Béatrice hỏi.

- Tôi tìm hiểu. Tôi cảm thấy là chồng bà nuôi một dự án có tham vọng nhiều hơn điều mà bà có thể hình dung. Ông ta muốn, với một sự bền bỉ điên cuồng, trở thành chủ của một tài sản

bởi một lý do mà tôi còn chưa rõ nhưng tôi phát hiện ra.

Béatrice nhìn ông một cách lạ lùng. Con người này quan tâm đến quyền lợi của bà đến thế làm bà phải suy nghĩ. Và dù sao, bà cũng không ngại ông ta. Ngược lại thế ! Bà muốn giúp ông ta. Khi ở bên cạnh ông, bà cảm thấy một cảm giác an toàn. Rủi thay, bà không biết tí gì có thể có lợi cho ông.

Cháu bé Sylvestre chơi ở ngoài sân. Lupin ôm cháu vào lòng trước khi đi, cháu rất kháu, đứa nhóc này. Cháu giống mẹ cháu và đồng thời, cháu nhắc lại cho Lupin một bộ mặt khác quen quen, chắc là bộ mặt của một trong những người bà con họ hàng đã khuất. Lupin ấn vào tay cháu một đồng bạc và trở về Paris.

... Và bây giờ ông lặn bánh từ đường mòn này đến đường mòn khác qua những nơi trước đây là rừng của Reims và nay chỉ là một cánh đồng lởm chởm thân cây đen thui và tàn dư của cây đốt thành than. Ông đến Cormentreuil, rồi Taissy. Từng quãng đường, ông lại gặp các đoàn xe và tránh mình về phía thấp để cho các xe tải chở đầy dụng cụ đi qua. Quân đội dọn rác rưởi của chiến tranh, những cuộn dây thép gai, các trang bị đủ mọi loại. Ở Sillery, ông gặp một người nông dân đang đẩy một xe có càng.

- Ôi, ông về nhà sao ? - Người đàn ông kêu lên.
- Tôi đến xem - Lupin nói.
- Ông đi đâu ?
- Đến Verzy.
- Đàng ấy chẳng còn gì nhiều.
- Còn xa nữa không ?
- Không. Năm đến sáu cây số. Ông ở từ phía ấy ?
- Tôi có gia đình ở Trépail.
- Ôi, chúc ông may mắn.

Lupin lại tiếp tục đạp xe và ngay sau đó phát hiện ra, về phía bên trái của mình, những đường hào và các ụ được bố trí theo chữ chi qua cánh đồng. Ở đây, hình ảnh chiến tranh còn ám ảnh hơn là tiếng đại bác. Trái tim thắt lại, Lupin guồng xe một lúc và thấy ba hoặc bốn ngôi nhà gần như nguyên vẹn. Một con chó sủa. Ông ta tiến đến gần và thấy một người đàn bà đang kéo nước từ giếng lên.

- Thưa bà, bà làm ơn chỉ cho tôi trang trại Verzy Montcornet.

Bà nông dân lấy cánh tay quét ngang mặt và ngắm nhìn người lạ mặt:

- Ông đây là, ông...
- Chỗ ấy là đâu ?
- Nhưng... chỗ kia... quanh người ông.

Lupin đảo mắt nhìn toàn bãi chiến trường trải dài hút tầm con mắt.

- Đúng đó là trang trại - Bà già nói - Nó trải dài tới tận đây.
- Nhưng có một lâu đài mà ?
- Đúng vậy. Ông sẽ thấy nó ở xa hơn một tí trong chỗ hẻm.

- Trang trại có bị hỏng nhiều không ?
- Trời đất ! Chiến tranh cũng không loại trừ nó.
- Xin cảm ơn.

Lupin lại cầm tay lái xe đạp của mình. "Điều đó không vượt quá điều mà ta đã hình dung - Ông nghĩ thế - Không còn lại gì, chỉ còn là những hố đạn đại bác. Chính với trang trại thế đó mà Mendaille tính trả nợ của mình."

Con đường nhỏ dốc dần xuống phía một thung nhỏ, một nơi đẹp đẽ - một số cây đã trụ lại qua bão táp và làm cho sự cô tịch ở xung quanh thêm phần nặng nề. Lupin để cho xe tự do lăn bánh cho đến một chiếc cầu thô sơ vắt qua một con suối, nước dâng lên nhờ các cơn mưa và sau một vòng tay lái cuối cùng, ông phát hiện ra lâu đài. Một bức tường, trước đây bao quanh một công viên. Tường chỉ còn lại các dấu vết. Nhưng bản thân lâu đài thì bề ngoài chưa đến nỗi xấu. Mặt chính hình như còn nguyên vẹn, ngoại trừ cái tháp ở góc đã mất mái. Trước bậc thềm, những người lính đang xếp các thùng lên xe tải. Một lính canh, súng đeo vai, uể oải đi lại hàng trăm bước.

- Tôi có thể vào được không ? - Lupin hỏi - Tôi thuộc về sở phục hồi xây dựng.
- Ông đến phòng làm việc.

Lupin leo lên bậc thềm và đụng phải một trung úy trẻ đang bận rộn.

- Xin lỗi, thưa ông trung úy. Tôi thuộc về sở phục hồi xây dựng.
- Ông cũng thế ? - Người sĩ quan cắt lời - Bạn đồng nghiệp của ông vừa đến đây hôm qua. Mendaille, trời đất ! ông ta đã không để mất một phút. Viên thiếu úy gọi một ông đội:

- Dubois ! Anh làm ơn đi theo ông này.

- Tôi xin lỗi - Lupin nói - Không có sự thống nhất hoàn toàn giữa các phòng làm việc của chúng tôi.

- Điều đó không thể tồi tệ hơn ở đây ! - Người sĩ quan nói.

Ông ta chào và vượt qua đại sảnh theo hướng đến một buồng mà từ đó có những dây điện thoại gần như bò trên mặt đất theo mọi hướng đi ra.

- Ông muốn thăm gì ? - Người đội hỏi.
- Vâng. Xin lỗi ông, có phải ông đã hướng dẫn người đồng nghiệp của tôi ?
- Vâng.
- Ông ở luôn bên ông ấy suốt thời gian ?

- Đúng thế. Cách đây bốn hoặc năm ngày chỗ này còn là một đám đất nhà binh. Những người dân sự không có quyền đi lại theo ý muốn. Một khi việc chuyển nơi ở xong, bọn họ có thể làm điều họ muốn.

- Ông ta bắt đầu tại đâu ?
- Tại các tầng.
- Chúng ta đến đó.

Bọn họ leo một cầu thang tuyệt đẹp, ít bị hư hỏng và đi đến tầng hai. Trong các buồng hãy

còn có các khung giường.

- Tất cả thứ này sẽ biến mất - Người đội giải thích - Chỗ này, trước đây là khu hậu cần. Lâu đài được dùng cho ban chỉ huy của bộ tham mưu.

- Tôi tưởng rằng lâu đài đã bị huỷ hoại mất một nửa.

- Ôi ! Không. Nó chỉ hơi bị ném bom, điều không tránh khỏi. Nhưng nó luôn ở khá xa vùng chiến đấu, từ ngày mười bốn nó bị người Đức chiếm nhưng không lâu.

Ông ta dẫn Lupin đến trước một cửa sổ và giơ cánh tay ra:

- Mặt trận ở cách xa phía sau đỉnh núi nhiều cây số, ở đó gay go, cả bên trái và phải. Nhưng ở đây thì không và không bị hư hại mấy. Để kết thúc, đây là nơi chỉ huy của thiếu tướng Mesurier.

Lupin cúi xuống và thấy, ở cuối vườn cây, một dãy xe con.

- Và chỗ kia, bọn họ sản xuất gì vậy ?

- Bọn chúng nó lau chùi các căn hầm. Các hầm ấy đã làm chỗ trú ẩn cho nhiều đơn vị đến đó an dưỡng trong bốn năm. Ở đó, đầy những sự dơ dáy, ông hãy nghĩ xem !

Ông ta cười và nói thêm:

- Đó từng là một thế giới, các dãy hầm đựng rượu nho đấy. Đó là xe điện ngầm. Các góc ngách đi sâu xuống theo tiếng súng của Chúa ! Có cả một đường sắt khổ hẹp. Những gã thanh niên đứng đó thì bình thản. Bạn đồng nghiệp của ông muốn đảo con mắt đến đó nhưng hãy còn bị cấm.

- Chắc đó là Maureuil - Lupin nói - Anh ấy là một con người chu đáo. Một gã tóc màu nâu thẫm, khoẻ mạnh, vai rộng...

- Không phải thế. Đó là một gã tóc hung với mái tóc bần chải...

- A ! Tôi biết. Ông ta còn báo trước cả cho tôi.

Bọn họ đi xuống tầng một. Các tin tức mà người đội cung cấp đưa Lupin đắm mình vào trong một vực thẳm suy nghĩ. Tên tóc hung là đồng lõa của Mendaille, đó là điều hiển nhiên. Nhưng để đồng lõa biết tất cả các điều bí mật của người "sử dụng" nó và đưa đi thám sát, điều đó hình như không tin được, không phù hợp với điều mà Lupin có thể hình dung về tính cách của Mendaille.

- Anh ta ở lại lâu không ?

- Không. Anh ta quan sát mọi cái rất nhanh. Tôi đã muốn chỉ cho anh mặt tiền khác của lâu đài, mặt đã bị hư hỏng nhiều bởi tên lửa máy bay nhưng anh viện cớ sẽ quay lại sau. Anh vội vã chủ yếu để đi ăn trưa.

- Ông tiếp tục đi - Lupin nói - Không còn một quán nào trong vùng lân cận ? Cần phải quay về Reims chẳng ?

- Không, đúng vậy. Đó là điều tôi giải thích cho anh ta. Chỉ cần đi đến Verzenay cách đây ba cây số. Ông chủ quán sẽ cho ăn... Chủ quán đã trở về cách đây mười lăm ngày. Một người tháo vát. Anh ta hiểu có thể thu tiền ở cả các lính trơn còn ở trong góc này.

Lupin lơ đãng thăm tầng một và các căn buồng của tầng trệt mà trước đây không bị quân

đội chiếm. Ông không để mình chậm lại vì gã tóc hung chỉ lướt qua. "Có thể - Ông suy nghĩ - phải chăng gã đến đây chỉ để đánh giá những hư hỏng và thiết lập một dự án đầu tiên. Ta bị nhồi nhét vào trong đầu là Mendaillle có một bí mật. Thật ra, không có gì là chắc chắn. Nhưng dù gì đi nữa, tại sao Mendaillle không tự mình đến ?

Ông đội dẫn ông trở lại thêm cửa và kết luận:

- Tôi ấy à, nếu người ta hiến cho tôi miếng thịt ôi này thì tôi cũng xin kiếu !

Lupin đi vòng qua một cái xe tải mà trên đó chất đồng các thiết bị văn phòng và đi tìm xe đạp của mình.. Ông rất thất vọng và có cảm giác là Mendaillle đã tuột khỏi tay ông. Ông lên đường để đến Verzenay.

Nếu ông thất bại, Beatrice sẽ xem ông như một tên nói khoác, một người không có uy tín. Cảm giác thất bại làm chùn chân ông và khi ông xuống xe trước quán ăn, ông hoàn toàn thất vọng.

Verzenay cũng như bao làng ở gần sát trận tuyến, không bị hư hỏng nhiều. Nhà thờ đã mất gác chuông, nhưng các ngôi nhà xung quanh quảng trường còn nguyên vẹn. Dưới bóng cây là cày bừa và rơm rạ. Người dân trở về, binh lính rút đi và điều đó tạo ra một cảnh nhộn nhịp kỳ lạ, như là sự nhộn nhịp của một hội chợ không trò vui. Lupin vào trong quán, có khoảng nửa tá người ăn trước một cái quầy làm bằng ván được đặt trên những thùng rượu.

- Tôi có thể ăn trưa ?

- Nếu ông không quá khó tính - Người chủ quán trả lời, một người to lớn, có râu mép rậm và hình như đã uống một ít - Một món trứng trắng, được không ?

- Tuyệt vời.

Lupin ngồi lên một cái hòm trước một cái bàn khập khiễng.

- Bọn chúng đã đốt đồ dụng cụ của tôi - Người chủ quán giải thích - Khi người ta không ở đó... Một tí rượu Bóoc-đô được chứ ?

Lupin nín tay áo lão:

- Tôi tìm một trong số những người bạn của tôi. Anh ta đã đến chỗ ông hôm vừa rồi. Một người tóc hung.

- A ! Courcel ! Victor Courcel !... Tôi thích thú được thấy lại anh ta.

Lupin cảm thấy vận may quay lại có lợi cho mình và giấu cái bàn tay xuống dưới bàn để lão chủ quán không nhìn thấy bàn tay đang run.

- Vậy ông biết anh ta ?

- Tất nhiên ! Anh ta ở Chamery và tôi ở Ludes. Bọn tôi đến câu cá ở Aisne khi chúng tôi còn là nhóc con. Ông hãy xem tôi biết anh ta đến đâu ! Tên khốn khổ ! Mọi người tưởng nó đã chết.

- Anh ta có nghĩ quay trở lại xứ này không ?

Người chủ quán chống hai nắm tay lên bàn:

- Anh ta còn chưa quyết định. Anh ta do dự. Ở Paris, anh sống đàng hoàng với nghề nghiệp của mình, còn tại đây, làm gì đây ?... Chừng nào công nghiệp chưa hoạt động trở lại, xưởng in ở thời điểm này còn hư hỏng. Anh ta trước đây làm nhãn hiệu của chai rượu vang, ông có biết

không ? Vườn nho chưa hoạt động trở lại trong nhiều năm nữa.

- Điều đó liệu mang lại gì cho anh ta ?

- Nhiều lắm. Moet và Chandon, Dom Piregnon, Verzy Montcornet.. tất cả các nhãn lớn đều đặt vấn đề với anh ta.

- Tôi cần được thổ lộ với anh ta vài điều - Lupin nói - Chúng tôi gặp nhau thỉnh thoảng và tình cờ... Anh ta có cho ông địa chỉ của anh ở Pari không ?

- Điều đó thì tôi không biết. Chúng tôi rất bất ngờ, người này cũng như người kia, khi được gặp lại nhau, thực sự, tôi quên hỏi anh ta.

- Ô, ông chủ ! - Một khách hàng kêu lên.

- Có đây... Có đây...

Lupin kết thúc nhanh bữa ăn. Ông vội vàng đến Reims để đi tàu trở về. Cuối cùng, ông đi theo một đường mòn. Courcel sẽ nói. Và dù phải tra tấn anh ta. Nhưng anh ta sẽ nói. Bằng bất cứ giá nào !...

Vào lúc sáu giờ, Lupin đến ga phía Đông và triệu tập Bernardin bằng thư chuyển bằng ống hơi. Vào tám giờ, ông giải thích cho anh ta điều ông chờ đợi ở anh. Bernardin trở nên rạng rỡ.

- Tôi tưởng rằng ông không cần tôi nữa.

- Chúng ta sẽ xem... Chúng ta sẽ xem... Anh hãy tìm trong "giày cao cổ nhà nghề"... Còn tôi, tôi sẽ lướt qua danh sách các tên Courcel. Nhưng, nếu chúng ta không tìm được gì, điều đó là có thể, chúng ta sẽ bắt đầu, từ ngày mai, cuộc kinh lý các nhà in, vì rằng nhà cửa không thể mang tên ông ta: Courcel có thể chỉ là một người làm công ở đó.

- Có lẽ đơn giản hơn là điện thoại cho anh ta ?

- Để làm anh ta cảnh giác ? Anh không nghĩ ra điều đó, Bernardin.

Lupin có lý do để sợ. Bọn họ không tìm ra một Victor Courcel nào, một nhà in Courcel nào. Bernardin chép lại danh sách các nhà in và bọn họ định ra kế hoạch. Trong khi Bernardin phụ trách mười quận thì Lupin đi thăm mười quận khác.

Ngày hôm sau, ngay từ chín giờ, bọn họ lên đường đuổi theo con mồi, sau khi đã thoả thuận cuộc gặp nhau trong một nhà máy bia ở phố bờ sông bên trái để ăn sáng cùng nhau và điểm lại tình hình. Khắp nơi, Lupin thu được cùng một câu trả lời.

- Courcel ? ... Không. Không có Courcel ở đây.

Bernardin, về phần mình, cũng không có gì vui vẻ hơn.

- Chúng ta không thể thắng cuộc từ cú đánh đầu tiên - Lupin nói.

Nhưng khi ngày đã hết, bọn họ đều vẫn ở tại tình hình như cũ. Trong hai ngày nữa, bọn họ khăng khăng giữ ý kiến, đi từ tầng hầm bắn thủ tránh các xưởng công nghiệp rung động bởi tiếng rền vang của máy.

- Courcel ? ... Chưa bao giờ nghe tên ấy.

Khi họ đã soát hết bản danh sách, Lupin hiểu ra rằng ván cờ sẽ trở nên khó khăn hơn nhiều điều mà ông ta tưởng. Thực tế, bọn họ bây giờ phát hiện các nhà máy in không có tên trong niên biểu và họ không thể nhật nhạch các địa chỉ theo may rủi. Và đầu óc nhạy bén của Lupin

gọi cho ông ta một ý mới.

- Chúng ta sẽ thử tìm các nhà máy giấy. Mọi đôi khi, các nhà máy giấy làm công việc vặt cho các nhà máy in như danh thiếp, nhãn vở v.v... và vì vậy không có tên trong danh mục Nhà máy in.

- Chúng ta cứ thử xem. Bernardin nói.

Bọn họ lại lên đường vào cuộc điều tra kéo dài một ngày, rồi hai ngày và sau đó là buổi sáng ngày thứ ba. Thời hạn mà Lupin xác định sắp kết thúc. Trong một vài giờ tới, Béatrice có chồng hộ tống, đi đến công chứng viên của Mantes và lâu đài Verzy Montcornet sẽ thuộc về Mendaille toàn bộ, Lupin không còn dói nữa. Ông nhìn kỹ món ăn mà người hầu bàn nam đưa cho mình và không thể tập trung sự chú ý. Ván cờ đã thất bại hẳn. Vì không biết được lý do vì sao Mendaille buộc việc hiến ấy, nên không còn một cách nào ngăn cản ông ta.

- Tôi khuyên ông dùng món xương hầm - Người hầu bàn nói.

Thôi đi ! Chẳng xương hầm, chẳng bí-tếch, chẳng gà gô xay, còn bắp cải thì ít thôi. Lupin muốn có một món xúp. Tuy nhiên ông đặt chiếu lệ một lát thịt và bắt đầu ăn khi Bernardin xô vào như cơn gió.

- Xong rồi, thưa ông chủ. Tôi đã có nguồn. Anh ta làm việc trong nhà máy in nhỏ ở đường Nil. Nhà máy ở quận hai, nơi đầu đường Petit Carreau... Nhà máy in Lambert... Nhà máy đóng cửa từ giữa trưa đến hai giờ chiều.

Bernardin thở dốc vì chạy và đổ người xuống ghế dài, bên cạnh Lupin.

- Một người làm giấy đã báo tin cho tôi. Đó là một nhà máy in tí tẹo.

- Hầu bàn - Lupin gọi - Đổi món: Chúng tôi lấy cà phê hảo hạng và một miếng thăn bò còn máu tươi.. Về rượu: Một chai Saint - émilion.

Ông cảm thấy khác hẳn. Ông vồ lấy cổ tay Bernardin:

- Thẳng rồi, bạn nhỏ của tôi. Sau này, ta sẽ kể cho anh tất cả. Nhưng nếu anh không bắn vào Mendaille, chúng ta đã bỏ qua một công việc dị thường và điều đó là rất đáng tiếc ! Anh ăn đi ! Và sau đây chúng ta đi lượm gã Courcel ấy.

- Lượm ! Điều làm tôi ngạc nhiên là thân chủ của ông cho phép ông làm.

- Chúng ta sẽ bắt anh ta như chúng ta còn là những người Cảnh sát. Với lương tâm, anh ta sẽ không làm ầm lên. Chúng ta sẽ dẫn anh ta đến chỗ tôi.. và ở đó, tốt, anh sẽ thấy rõ.

Lúc hai giờ năm, bọn họ đến đường Nil; đó là một đường hẹp, rất ngắn, giống đường làng. Nhà máy in Lambert không có mặt tiền: Một loại kho nhỏ có kính bị đen bởi cấu bẩn. Cửa thì mở. Một con chó ngủ ở ngưỡng cửa. Bọn họ phải bước qua con chó và tìm thấy, trong một cái buồng làm việc nhỏ nhắn, một ông già đội mũ bê-rê và mặc một áo bờ-lu dài bản thủ đang cuộn một cuộn thuốc.

- Ông là Lambert ?

- Chính tôi.

- Chúng tôi có thể gặp ông Courcel ?

Ông ta nhún vai, thè lưỡi liếm cuộn thuốc của mình.

- Ông ta không ở đây - Ông nói - Khi người ta cần ông ta thì ông ta không bao giờ có mặt. Ông ta uống hơi quá theo sở thích. Từ đây tôi đuổi ông ta ra cửa, không xa.

- Chúng tôi có những giấy tờ để ông ta ký - Lupin nói lại.

- Vậy thì các ông đi đến đường Beauregard... Ông ta ở 32 bis. Nếu ông ta không ở nhà mình, thì chắc chắn các ông sẽ tìm thấy ông ta ở quán rượu, bên cạnh... và nhờ các ông nói với ông ta là tôi đã chán ngấy đội ông ta. Loại thợ như ông ta, xin kiếu !

Đường Beauregard không xa, Lupin đảo mắt vào tiệm cà phê, bên cạnh số nhà 32 bis, không thấy gã tóc hung.

- Courcel à ? Nhà số ba bên trái - Người gác cửa cho bọn họ biết.

Cầu thang toả ra mùi bắp cải và mùi mốc. Bọn họ dừng lại trước cửa được chỉ cho và Bernardin bấm chuông. Không có ai trả lời.

- Thử thêm - Lupin nói.

Bọn họ nghe từ xa, tiếng động yếu ớt của cái chuông nhỏ và im lặng trở lại, hơi bị náo động bởi các tiếng khóc của một đứa bé ở một nơi nào trong các tầng nhà.

- Làm thế nào bây giờ ? - Bernardin hỏi.

- Chúng ta đi vào, thế thôi !

Lupin đã móc từ túi áo ra chiếc chìa khoá vạn năng. Cửa mở ngay từ cái nẩy đầu tiên và cả hai đi dọc theo hành lang đến một phòng ăn. Lupin đột nhiên dừng lại ở ngưỡng cửa của phòng.

- Chậm quá rồi !

Và ông ta đã bị lộ.

X

FÉLICIEN... MATHIAS... RAPHAEL...

- Anh ta đã chết phải không ? - Bernardin hỏi.

- Theo ta thì hình như thế.

Lupin quỳ xuống đất và vạch mép áo mặc ngoài; từ một vết rách mỏng của áo sơ mi máu còn chảy một ít. Courcel bị đâm một nhát dao vào giữa ngực. Anh ta không động đậy nữa và mặt của anh đã có màu xám.

- Hãy nhìn xem - Lupin nói.

Ông chỉ một vết sẹo khác, cũ; vết sẹo này ở đáy cổ.

- A chính nó, nhưng...

Ông mở toang áo sơ mi ra. Hai vết sẹo khác lộ rõ, một ở chiều cao ngang vai trái, một vết khác ở ngang một xương sườn.

- Các vết đạn - Bernardin nói.

Lupin nhớ lại các lời nói của chủ quán: "Mọi người tưởng anh đã chết".

- Ông hiểu một điều gì ấy, thưa ông chủ ?

-Ồ ! Không đến nỗi khó lắm - Lupin nói - Anh ta có hẹn với một đồng lõa của mình.

- Đồng lõa nào ?

- Mendaille... Nhưng anh không thể hiểu được...

Bị bức bối, ông ta không giải thích nhiều, nhưng tình hình trở nên sáng sủa với ông. Gã tóc hung đã mang từ Verzy về các tin tức mà Mendaille cần có. Mặt khác, Mendaille gần đạt đến đích, vì trong vài giờ nữa, ông ta sẽ là chủ nhân của lâu đài, ông ta không cần kẻ tay sai của mình nữa. Vì vậy ông ta giết anh ta một cách lạnh lùng và bây giờ ông ta tin chắc mình sẽ không bị trừng phạt. Không có sự doạ dẫm để sợ. Không có sự tố giác, không có sự vụng về đáng sợ.

Một ý nghĩ bất ngờ nảy ra, ông ta lục soát túi áo của người chết, lấy ra một ví đã sờn có chứa một số tờ bạc. Trong số đó có một giấy năm mươi phờ - răng gấp đôi. Lupin tiến về phía cửa sổ, ngắm nghía nó chăm chú. Ông chưa quên số của giấy bạc cũ. Chính là tờ bạc mà gã tóc hung đã lấy trong phòng làm việc của Mendaille. Nhưng, nếu tờ bạc đó quý giá đến thế thì tại sao Mendaille không thu hồi lại ? Lại một bí ẩn nữa. Lupin luồn tờ bạc vào trong túi con của mình để phòng xa.

- Ông chủ !

Giọng của Bernardin nghẹn lại. Lupin quay người lại.

- Cái gì thế ?

- Ông chủ... Anh ta chưa chết.

- Thế nào ? Cái gì ?

Lupin nhanh chóng ngồi nhôm gần xác chết. Courcel vừa mở con mắt, anh ta hé mở con mắt khác và thối ra một tiếng rên. Một bọt máu vỡ ra trên môi anh ta.

"Cú bưng lên cuối cùng - Lupin thì thầm- Đưa đến cho ta một khăn mặt ướt".

Ông ta sờ nắn các bàn tay của người bị thương. Chúng đều lạnh ngắt, rõ ràng Courcel sẽ chết.

- Courcel - Lupin nói chậm chậm - Anh có nghe tôi nói không ? Nếu anh nghe tôi nói thì anh hãy nhắm mắt lại.

Các mi mắt hạ xuống và nâng lên một cách khó khăn. Nhưng cái nhìn của gã tóc hung đã lấy lại một ít tia sáng. Bernadin quay trở lại với một khăn ướt mà Lupin dùng để lau trán cho kẻ hấp hối.

- Mendaille đã đánh anh ! Ông ta không cần đến anh nữa.

Nhấp nháy mi mắt - và sau đó miệng thở một cách vô vọng hình thành một chữ và cuối cùng nói ra trong hơi thở.

- Kế hoạch.

- Kế hoạch nào ? - Lupin nói một cách nôn nóng - Kế hoạch của cái gì ?

Ngay tức thời ông hiểu câu hỏi khó quá và vội sửa chữa.

- Mendaille đã đến đây lấy trộm kế hoạch ?

Các mi mắt đứng im.

- Không ? Không phải thế ?... Chúng ở đâu, cái kế hoạch ấy ? Ở chỗ Mendaille phải không ?

Mi mắt nhấp nháy.

- Cái kế hoạch được giấu ở ông ta... cố lên, Courcel gắng lên tí nữa... Để trả thù ! Các kế hoạch ấy được giấu ở đâu ? Trong buồng làm việc của ông ta ?

Bộ mặt của kẻ hấp hối chỉ còn biểu hiện một kiểu đau đớn khủng khiếp.

- Đó là vô nhân đạo, thưa ông chủ - Bernardin nói.

Nhưng Lupin trừng mắt nhìn Bernardin làm anh phải quay đầu.

- Trong phòng khách ? - Lupin lại nói - Không ? Thế thì ở đâu ?

Một tiếng rên thốt ra từ họng của Courcel. Lupin ghé tai của ông lại gần miệng của kẻ hấp hối, trong một sự gắng sức cuối cùng, tìm cách nói lên một điều gì đó.

- Anh định nói gì thế ? - F... Phải thế không ? ... Chữ F, như... như Félicien phải không ? ... Và gì tiếp theo ?... M... như Mathias ?... và R... như Raphael ?...

Và sau đó ? ... Trời đất ! Courcel, Anh không dừng lại ở đó... Chưa phải đã là tất cả.

Đầu của người bị thương lăn sang bên cạnh, Lupin đứng lên.

- Thế là hết - Ông nói.

Bàn tay chống vào hông, ông ngắm nhìn xác chết.

- F, như là Félicien... M, như Mathias... R.. như Raphael... Chưa phải rõ ràng.

- Anh ta nói bất cứ gì.

- Ôi ! Không. Anh ta còn lâu mới mê sảng.

Lupin kéo đồng hồ của mình ra và nháy cẳng lên.

- Chúng ta chuồn đi, chết chửa ! Hai giờ năm mươi năm rồi... Cuộc hẹn ở viên công chứng là lúc năm giờ.

- Viên công chứng nào ?

- Anh im đi... Điều đó để ta... Bỏ ra chừng ba mươi phút để tìm chỗ cất giấu. Ta sẽ trở lại đây.

Ông ta đẩy Bernardin về phía cửa.

- Nhưng còn cái xác... - Bernardin phản kháng - Cần phải báo tin...

- Anh để đấy. Những người gác cửa có trách nhiệm đó.

Bọn họ chỉ tìm được một tắc-xi sau khi đi bộ một đoạn khá dài. Lupin sùi bọt miếng.

- Trước chiến tranh, mày không thể đi bộ hai trăm mét mà không rơi vào một xe con hay một xe bò. Còn bây giờ !... A ! nghèo khổ... Lái xe, đến đường La Rouchefoucauld.

Ông chán nản đi lên đệm và quàng cánh tay mình vào dưới cánh tay của Bernardin.

- Cần yên tĩnh, cậu trai của tôi, cần yên tĩnh !

- Nhưng, chính ông, thưa ông chủ, người...

- Tao ư ? Tao chưa bao giờ thanh thản đến vậy. Và mày biết tại sao không ? Bởi vì chúng ta sẽ tìm ra các chữ ấy ! Tao không biết rõ là Courcel muốn nói đến kế hoạch gì. Tao cóc cần, hơn nữa... Nhưng điều chắc chắn là Mendaille có một cái hòm ở đâu đó, một chỗ cất giấu chắc chắn mà ông ta cất các giấy tờ quan trọng... với ông ta các bức thư cũng quý giá như các kế hoạch, cố nhiên là ông ta đã cất ở cùng một chỗ.

- Thư nào ?

- Tao sẽ giải thích cho mày... Mày luôn muốn biết mọi việc... Trước hết, lấy lại các bức thư ở Mendaille. Sau đó, chúng ta sẽ xem đến các kế hoạch... Các kế hoạch của cái gì ?... Để cho gã Courcel khốn khổ chỉ có ý kiến ấy trong đầu lúc chết, thì đó là một điều gì khác thường... Và chìa khoá của bí ẩn là ba chữ đầu tiên ấy... Có thể đây là mã của một ổ khoá phức hợp... Ê, ê ! Lão Mendaille này, tên vô lại kỳ thật, thôi kệ ! Tìm chữ đầu của ba nạn nhân của ông ta... Đừng sợ, Courcel ạ. Anh cũng vậy, anh chỉ là một kẻ bất lương ô nhục, nhưng Mendaille sẽ trả giá cho mọi người ! Ông kéo trượt cái kính ngăn ông ta và người tài xế.

- Anh có thể đưa chúng tôi đến Mantes sau chuyến xe này... Anh sẽ có món tiền boa rất lớn. Ông đưa kính ra phía sau và lại cầm lấy cánh tay của Bernardin.

"Mày thấy, mọi việc lại đầu vào đấy. Con người dũng cảm này biết rõ Mantes. Chúng ta đã được cứu thoát. Anh đừng lo âu nữa... Félicien, Mathias, Raphael... Một trò chơi trẻ con... và khi tao có được thư, Mendaille sẽ không lọt tay tao... thôi, chúng ta đến nơi rồi. Đây là nhà thờ Trinité.

Ông nhìn giờ.

- Ba giờ mười. Không cần vội nữa.

Xe tắc xi dừng lại trước nhà của Mendaille và Lupin nhảy xuống đất.

- Anh chờ chúng tôi ở kia. Chúng tôi không ở lâu.

Ông bấm chuông. Cửa được người ở già mở ra.

- Chào - Lupin vui vẻ nói.

Ông ấy người ở già và khép cửa phía sau Bernardin.

- Cần gì... Thưa các ông - Người ở lẩm bẩm.

- Chúng ta đừng hốt hoảng - Lupin khuyên ông ta - Các chủ của ông đã đi. Ông còn một mình. Ông không muốn người ta làm hại chứ. Thế thì hãy tỏ ra khôn ngoan. Nếu không, chúng tôi sẽ nhét giẻ vào miệng và trói ông lại. Ông hiểu chứ ?

- Nhưng không có gì để lấy trộm.

- Ông nói trộm cái gì ? Chúng tôi đơn giản chỉ đến thăm. Ông đi trước đi.

Người đàn ông khốn khổ bị khiếp sợ đến nỗi Bernardin phải nắm vai ông ta để giữ ông đứng vững.

- Vào phòng khách trước đã - Lupin quyết định.

Bọn họ đi vào trong phòng. Lupin, tập trung, quan sát lâu các vật dụng, các tranh ảnh.

- Các ông định lục soát, ông chủ ?

- Đúng, chính xác. Tôi lục soát !

"Tôi là Mendaille, ông suy nghĩ. Vậy thì tôi biết là Beatrice tìm khắp nơi, ngay từ khi tôi quay lưng đi. Vậy là không có một đồ vật nào ở đây, đã không bị mân mê và nghiên cứu dưới kính lúp. Các ô bàn đều bị vết sạch, các tranh ảnh bị sờ mó; các bức tường bị thăm dò... Thế thì làm gì bây giờ ?

Bọn họ vào buồng làm việc. Để khỏi áy náy, Lupin khám xét ô bàn bí mật hiện trống rỗng, sau đó bọn họ vào phòng ăn, vào nhà bếp.

- Chúng ta đi lên các buồng.

- Nhưng buồng còn chưa được dọn dẹp - Người ở phản đối, sợ bị tai tiếng.

- Thế lại càng nên. Lupin nói.

Ông ta dạo quanh buồng của Mendaille mà ở đó tủ gương còn để mở toang - Có một cái áo ngủ vắt ngang giường; Các dụng cụ trang điểm để lủng chổng trên ngăn của nhà tắm. Lupin không sờ vào cái gì. Ông vui lòng với việc đi qua, bàn tay bỏ vào túi áo.

"Bốn bức thư, ông ngẫm nghĩ. Nó không choán thể tích. Thật dễ dàng để cất giấu. Nhưng các kế hoạch thì sao ? Các kế hoạch không thể gấp nhỏ. Cần có ít nhất một chỗ để cất".

Ông dừng lại một lúc trước tủ quần áo có treo một áo đàn ông mặc buổi tối, một số áo com-lê, các cà-vạt, mấy đôi giày... "Félicien... Mathias... Raphael... Kiên trì ! Tôi sẽ tìm. Tôi không thể không tìm thấy".

Ông ta đi về phía buồng Beatrice.

- Đừng đến đó, thưa ông chủ ! - Bernardin nói.

- Cái gì ? Vì anh cho là buồng của vợ ông ta chẳng ?... Anh có sự tế nhị ấy à ? Đó có thể là nơi độc nhất cất một vật gì đó mà bà Mendaille không có ý muốn lục soát.

Ở đây giường đã dọn. Không có quần áo nào vương vãi. Trên bàn đầu giường, có bức ảnh của bé Sylvestre. Félicien, Mathias, Raphael... không có gì nhắc nhở đến sự hiện hữu của các người bà con họ hàng.

- Đừng ở đây mà nhìn ta, đồ ngốc ! - Lupin vui vẻ kêu lên - Đi xuống đợi ta ở dưới.

Anh ta đi ra khỏi buồng, do dự đi lên tầng trên và cuối cùng ngồi lên bậc cầu thang cao nhất. Anh cho đầu vào hai bàn tay và nhắm mắt lại.

"Ta đã vào cuộc không tồi, đó là điều dĩ nhiên. Ta hối hả. Ta chạy từ buồng này sang buồng khác như con ong bầu tù nhân. Ta quên là Courcel sắp chết, hẳn ta không còn sức để nói. Nhưng, tất cả là ở đó. Courcel không đi tìm những sự rắc rối, các điều tế nhị. Khi hẳn ta chỉ còn một tí tẹo ánh sáng của lương tâm, hẳn không chơi trò câu đố. Từ đó ta kết luận rằng... Mẹ kiếp, ta phải kết luận cái gì... Ta có các sự thật trước mắt và ta không đọc được nó... Félicien... Mathias.... Raphael... Đó, ta thế đấy. Không một mối liên hệ với anh em họ hàng. Chính bản thân ta đã tạo ra đường mòn giả tạo. Điều rõ ràng là nó rất hấp dẫn... Trời ơi ! Không phải các chữ đầu tiên mà Courcel đã nói mà là các âm tiết, từ khởi đầu của một chữ mà anh ta thử sức đọc toàn bộ..."

Ông đứng dậy đột ngột và chạy xuống cầu thang.

- Ông đã tìm thấy, thưa ông chủ - Bernardin nói.

- Cố nhiên. Mấy giờ rồi ?

- Ba giờ ba mươi lăm.

- Đồ quý ! Thế là tôi đã mất gần nửa giờ. Tôi già đi, Bernardin ạ. Anh theo tôi.

Ông ta đi vào bếp và mỉm cười. Sau đó ông đi về phía bức tường trên đó có treo quyển lịch. Nhưng thay cho việc bóc một tờ lịch như ông đã làm nhân cuộc khám xét đêm trước, ông lại nâng quyển lịch lên, lấy nó ra khỏi cái đinh treo và sờ bức tường, phía sau chỗ treo lịch. Cái tường của nhà ăn được ốp một loại đá vuông màu trắng. Một viên đá quay vòng và để lộ ra một lỗ. Lupin thọc tay vào trong và kéo ra các tờ giấy được gấp cẩn thận. Ông ta đếm chúng. Bốn ! Có bốn tờ giấy ! Ông phe phẩy chúng trên đầu mình.

- Các bức thư, Bernardin này ! Đừng quay đầu thế. Thời điểm là long trọng, đúng vậy. Phí sức guồng xe cũng đáng giá. Thật rất đơn giản !...F...M...R... Tôi chuyển đổi các chữ đầu bằng âm tiết và tôi được.. .Nào, một ít cố gắng nữa... Tôi có: Phù du... Khi nào người ta nói một sự việc là phù du... Anh thấy, thật đáng ghét. Chỉ có, phù du, điều đó không có một ý nghĩa gì, nó không chỉ ra cái gì, bởi vì Courcel không có sức để đi đến cùng của từ... Và từ ấy, bây giờ đã có.... Lịch bóc hàng ngày, đúng... Lịch ngày chỉ ra chỗ cất giấu mà Mendaille đã bố trí trong tường, cái viên gạch vuông cơ động được lịch che lại... Không có gì thực tế hơn, đơn giản hơn, đồng thời cũng khó xâm phạm hơn... Lời chúc mừng !

Ông khám soát cái hòm.

- Các kế hoạch không còn đó nữa. Anh nhớ kỹ điều này, Bernardin ạ: Con người ấy không cần các bức thư. Vì vậy ông ta đã bỏ chúng lại. Nhưng các kế hoạch, ông ta rất muốn dùng chúng trong nay mai, tôi hình dung thế.

Ông để viên gạch vuông và quyển lịch vào chỗ cũ, nhét thư vào túi áo mình.

- Bernardin, anh sẽ đi theo ông già cho đến khi tôi quay lại. Tôi giao ông ta cho anh. Chỉ một

mình, ông ta có thể báo động. Trời mà biết được. Đừng rời con mắt khỏi ông ta. Đừng đại dốt. Tôi không đi lâu đâu.

Ông bất thần đi nhanh ra khỏi nhà và nhảy lên xe tắc-xi,

- Đi đến Mantes ! Quảng trường Chợ Lúa Mỳ.

Chưa đến một giờ sau, xe tắc-xi dừng bánh trên một đám đất nhỏ hình tam giác, bao quanh là các nhà cũ, thấp so với các tháp nhô cao, tàn tích của một nhà thờ đã biến mất. Lupin trả công hậu hĩnh cho lái xe.

- Nhưng anh đừng đi. Tôi còn cần đến anh để quay về Paris.

Cái biển hiệu của viên công chứng lấp lánh gần đó. Ông nhìn đồng hồ của mình.

- Tốt. Ta đến đúng lúc. Ta biết ai đó mà mũi sẽ thuôn ra và đã sao !

Ông đẩy cửa đi vào. Đó là một loại hành lang được treo kín các áp-phích, nhưng ngay tức thời, con mắt ông nhìn thấy Béatrice. Bà ta ở đó, ngồi trên một ghế dài độc nhất, bộ mặt đau khổ hơn bao giờ hết.

- Viên công chứng còn chưa tiếp bà sao ? - Ông hỏi bà và đột nhiên bị hồi hộp.

- Đã... Chồng tôi bị thúc ép đến nỗi chúng tôi đã đến trước. Thế là, đã xong... Tôi đã ký tên.

- Cái gì ?

- Đã xong... Tôi đã ký tên.

Lupin ngồi xuống bên bà, hoàn toàn bối rối.

- Nhưng... Chồng bà ... các người làm chứng của ông bà... đã đi khỏi ?

- Vâng... Tôi không biết nữa. Tôi cảm thấy kiệt sức...

- Tôi mang đến cho bà các bức thư của bà. Chúng đây này... Tôi đã hứa với bà...

Bà ta có một biểu hiện vui mừng. Bàn tay đeo găng rung lên khi bà cầm thư.

- Bà hãy bình tâm lại - Lupin nói thêm - Tôi còn chưa đọc chúng.

- Cảm ơn ! Ôi ! Cảm ơn, bà thì thầm.

- Ông không nên ở lại đó. Người ta có thể ngạc nhiên. Ông lại đây. Tôi có một xe con. Tôi sẽ đưa ông về nhà.

Ông ta giơ tay cho bà và bọn họ lên xe tắc-xi.

- Đến Paris. Đường La Rouchefoucauld.

Bọn họ ngồi im suốt chặng đường. Lupin thấy không lịch sự để nói với bà ta về Courcel, về cái chết của anh ta, về cuộc khám xét đã đưa đến việc tìm ra các bức thư, về Bernardin canh chừng người ở già. Bà biết chắc chắn ông ta không phải là ông Jourdieu, nhưng chẳng ích lợi gì mà bà hỏi thêm nữa về công việc của mình. Và trong lúc bà đắm mình trong suy tư buồn bã, ông ta tự hỏi, ông phải làm thế nào để buộc Mendaille nhả vật cường đoạt ra. Vì Mendaille đã chiến thắng. Bây giờ, những bức thư đã mất giá trị đối với ông ta và chắc rằng ông ta sẽ thu hồi lại từ vợ mình. Ông ta cuối cùng đã đạt được mục đích, đã giành được của thừa kế và Lupin luôn đứng phải cùng loại khó khăn đó: không thể tố cáo ông ta, chứng tỏ ông ta là kẻ xúi giục gây ra ba án mạng và ông ta đã giết chết tên đồng loã của mình mà không làm ô danh Beatrice. Có thể chỉ còn một cách... Lupin lật qua lại cách đó trong đầu và rất ngạc nhiên khi xe tắc xi

dừng lại. Beatrice mở cửa xe.

- Không - Bà nói - Ông đừng xuống. Hiện tại, tôi chưa thể biểu thị lòng biết ơn của tôi với ông. Cho tôi một ít thời gian...

Bà vượt qua lề đường. Lupin giơ tờ giấy bạc cho lái xe.

Bà đã mở cửa với chìa khoá của mình.

- Bà chờ tôi một lát ! - Lupin kêu lên.

Ông chạy vội sau bà, gặp bà ở ngưỡng cửa của phòng khách.

- Tôi cần giải thích cho bà... có một người nào đó...

Bà ta phát hiện ra người ở cũ của mình và Bernardin ngồi bên nhau trên một tràng kỷ.

- Lucien ! - Bà ngập ngừng nói.

Lupin đỡ bà vào cánh tay mình trong tình trạng bất tỉnh.

Tôi thấy lại bạn của tôi, đứng gần lò sưởi, một khuỷu tay kê trên đá hoa cương, trong tác phong quen thuộc của ông khi ông kể cho tôi một câu chuyện. Ông thường dẫn dắt tôi đi từ ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác gần như một diễn biến bất ngờ của kịch. Nhưng lần này, một sự ngạc nhiên hoài nghi đọc được trên gương mặt của tôi vì ông nổ ra tiếng cười. Tiếng cười tinh nghịch, tự phát đến thế, hóm hỉnh đến thế ! Ai mà không nghe tiếng cười đó thì không thể biết về sự tươi trẻ, óc tưởng tượng và khả năng vô tư của Arsène Lupin.

- Đúng thế ! - Ông nói - Người tình cũ của Beatrice, bố của bé Sylvestre, người đàn ông đã đặt các vé ở Opera hài kịch và đi tìm chúng ở Nghĩa trang Pere Lachaise, tóm lại, Lucien Debruyne, đó là Bernardin - và tôi, như là một đứa ngu xuẩn, tôi đã không một lúc nào nghi ngờ sự thật... Nhưng bạn hãy để tôi trở lại các sự việc ở lúc ban đầu; vì bạn nghĩ là tôi đã thổ lộ cho anh ta, anh Bernardin của chúng ta. Anh ta bị bỏ tù ngày 17 và bị đưa đến một trại giam mà ở đó anh có tất cả thời giờ để nhận thức lại là mình đã đối xử với Beatrice như tên đểu cáng. Hồi hận - Thất vọng. Các bạn hình dung không mấy khó khăn thời gian bị giam dài đằng đặc ấy được trôi qua trong sự gặm nhấm hổ thẹn, nuối tiếc, bức mình và cả cơn điên nữa. Trong cùng trại giam ấy còn có một chàng trai rất đáng yêu mà tôi đã nói với các bạn: Sébastien, người bạn chiến đấu của tôi trong một cuộc phiêu lưu kỳ lạ. Và Sébastien đã trở thành bạn tôi. Lucien cau có, bị rối hơi, cho rằng anh có một mối thù cần trả; anh oán giận mọi người. Anh ta, như người ta nói, là ở điểm "khó xoay sở". Sébastien có sở thích mạo hiểm, thuyết phục được Lucien cuối cùng tin tưởng giao cho anh biện pháp để gặp tôi... Và điều đó giải thích tại sao tôi lại làm quen với Lucien Debruyne, người đã thích đổi tên mình vào lúc quyết định và làm việc với tôi. Và tôi, các bạn biết là tôi kín đáo. Vì thế, tôi cố giữ để không hỏi anh ta về quá khứ của anh. Lời gửi gắm của Sébastien là đủ cho tôi. Nếu tên súc sinh Lucien hay đúng hơn là Bernardin có lòng thành thật mà nói cho tôi sự thật, thì tôi đã tránh được bao nhiêu trăm tư vô ích. Nhưng không. Trong khi giúp tôi những việc vặt, anh ta bí mật tìm lại dấu vết của Beatrice. Tôi chuyển qua phần tiếp: các bức thư bọn họ trao đổi cho nhau, tình yêu của họ hồi sinh từ tro tàn ấy... tất cả các sự cản trở trẻ con và cảm động ấy... Tôi đi đến một điều chủ yếu:

Bernardin có ý định cướp lại các bức thư ở Mendaille mà ông này đã phát hiện ra và giấu đi.

- Tất cả đều từ đấy mà ra - Tôi nói.

- Chính xác - Lupin nói lại - Bernardin đã khẳng định với tôi là anh ta đã được cho biết là Biệt thự Mendaille chứa những điều có khả năng làm tôi thích thú... Cuối cùng, tôi tự mình làm. Anh ta không dám hành động một mình. Anh hy vọng là khi giả bộ tìm kiếm các vật có giá, anh sẽ lấy được các bức thư hoặc tôi sẽ phát hiện ra chúng nhưng không một chút quan tâm đến chúng. Tôi thú nhận là mình vui mừng đã trở lại các bước khởi đầu của mình, cùng với một người còn trẻ mà tôi cần phải dạy tất cả cho anh ta. Rủi thay, tôi không dự đoán được là người trẻ đó có khả năng phản ứng với nguy hiểm. Tôi thấy điều đó ở một buổi chiều, sau đó một ít lâu, ngoài ý muốn của tôi, khi mà tôi bị đánh trước mặt của Thống chế Davout.

- Chính anh ta ?

- Trời ơi ! - Lupin nói khi xoa gáy với một bộ dạng tiu nghỉu - Anh ta tưởng là tôi đến chiếm đoạt bó hoa. Ngoài ra, đó là lỗi của tôi. Nếu tôi đã không cải trang tốt như vậy, thì có lẽ anh ta đã nhận ra tôi. Hơn nữa, dù thế nào thì anh cũng có thể đánh tôi. Anh không tha thứ khi tôi bỏ túi cái thư được dành cho anh. Khi người ta yêu, người ta không cần biết cái gì là tốt hay xấu !

Bạn tôi giữ im lặng một lúc lâu, đắm sâu vào trong ký ức của mình. Tôi lợi dụng sự xả hơi để cố định lại trong ký ức của mình các tình tiết mà anh vừa kể cho tôi, vì tôi không bao giờ ghi lại để khỏi làm ngắt lời anh. Vậy là không phải Courcel đã đánh ông như ông đã tưởng lúc đầu, mà là Bernardin. Và một ý nghĩ đến với tôi mà tôi không bao giờ muốn cho ông ta biết, khi tôi biết sự vô liêm tối tăm của ông. Nhưng, Lupin vẫn là Lupin, ông ta có cảm thấy với Béatrice một tí gì hơn là quyền lợi không ? Từ đó những lời thì thầm bí mật của Bernardin, người không bao giờ dám tin ông ta vì một kiểu ghen tuông phòng trước. Tôi tự hứa là không xao lãng cái mặt ấy của sự việc khi tôi đã đưa nó rõ ra. Lupin với năng khiếu ngoại suy đặc thù của mình mỉm cười khi nhìn tôi.

- Anh nghĩ về Beatrice ? - Ông nói.

- Thực thế, đúng vậy. Tôi giả thử là Bernardin của ông bị thúc ép và cuối cùng nói cho ông sự thật.

- Cố nhiên. Anh ta đã thú nhận tất cả... Vì sao chúng tôi đã vào nhà bà ta và vì sao anh đã bắn vào chồng bà. Đương nhiên, bà đã tha thứ tất cả.

- Nhưng còn ông ?... Bà có tha thứ cho ông Arsène Lupin ?

- Tôi tin chắc điều đó. Ông thấy, ngay cả khi tôi là một tên sát nhân, bà cũng muốn quên việc đó đi, bởi vì tôi chiến đấu để bảo vệ danh dự và con trai bà.

- Và Mendaille thì sao ?

- Tôi giữ ông ta lại cho đoạn kết - Lupin nói - Một đoạn kết khác thường đến mức mà không một ai muốn tin vào. Tuy nhiên không có gì xác thực hơn. Nhưng hãy để cho tôi trở lại phía sau một ít. Trong khi Bernardin và Béatrice say sưa với tình cảm dạt dào, tôi tách riêng người ở già và hỏi ông ta cặn kẽ. Tôi được ông cho biết là Mendaille đã chuẩn bị, trước khi đi đến Mantes cùng vợ mình, một va-li chứa các vật dụng ít được chờ đợi...

- Cái gì vậy ?

- Các ngọn nến, các dao khắc, một cái búa, những hộp diêm...

- Một người nhận chuyên chở hàng đến lấy bọc hành lý đó để ký gửi ở nhà ga phía đông... ga phía đông, bây giờ thì ông hiểu chứ ?

- Ông muốn nói là ông ta có ý đồ đến Reims và sau đó đến lâu đài ?

- Rõ ràng là thế. Vậy là ông ta gấp gáp trở lại đó. Sau khi đã trả thù lao hậu hĩnh cho người ở già nghèo khổ xứng với công lao, tôi đi tách đôi tình nhân và đưa theo Bernardin, người phụ việc rất có ích cho tôi.

- Đừng vứt bỏ anh ta, Béatrice căn dặn tôi.

Bà hơi ngập ngừng trước khi giơ bàn tay cho tôi.

- Chúc may mắn... luật sư Jourdieu - Bà nói và tôi hiểu là với bà, tôi vẫn là người bảo vệ của goá phụ và của trẻ mồ côi.

Có một ít chua cay trong vẻ hồn nhiên mà Lupin giả vờ. Tôi làm ra vẻ không chú ý ông ta.

- Chúng ta đến Mende đi. Tôi mong mỗi được biết.

- Tôi cũng vậy, tôi cũng vội - Ông nói trong tiếng cười - Nhưng tôi có một số việc phải làm trước khi đi đến Verzy Montcornet. Tuy nhiên, ông hãy tin là sự tò mò của tôi cũng tương đồng với của ông.

XI

NGỌN LỬA HỒNG

Ngày hôm sau, vào lúc hoàng hôn, Lupin và Bernardin đến chỗ lâu đài. Đội quân đã không còn. Trên thềm nhà, chỉ còn lại rơm rạ và các tờ giấy mà gió thổi bay tung toé.

- Chúng ta hãy để xe đạp vào công viên - Lupin nói - Và giữ im lặng. Đừng để ông ta nghe chúng ta. Ngay từ bây giờ, ông ta đang ở nhà mình và chúng ta, chúng ta chỉ là những người không mời mà đến. Ông ta có quyền nắm đầu chúng ta.

Với sự cẩn trọng, bọn họ đi đến bức tường của lâu đài và đứng ở mặt tiền nhà phía nam, đã bị hư hại nghiêm trọng do bom giội - cửa chính và cửa sổ đều bị thổi bay và sau đó được bịt lại qua loa với vài tấm nhựa đường, chỉ còn chọn lỗ hổng để vào bên trong. Lupin bấm đèn pin của mình và hướng về phía tiền sảnh, mắt nhìn chăm chú bàn chân mình vì binh lính rời khỏi lâu đài đã không quét dọn và các sàn nhà đều còn lổn nhổn rác rưởi: dây thép, mảnh gỗ, báo.. cứ gây lên tiếng động xào xạc của lá khô dưới bước chân đi. Thỉnh thoảng ông lại lắng nghe. Gió nhẹ buổi tối làm tăng sinh khí cuộc sống lo âu, các phòng trống rỗng, ông dừng lại ở ngưỡng cửa của một phòng khách cũ đã được dùng thay buồng làm việc và hình như còn có thể ở được.

- Chỗ kia - ông thì thầm.

Ánh sáng của đèn đứng yên.

Bernardin, nhìn qua vai của bạn mình, thấy một cái đệm đặt trên mặt đất và những chân kéo dài trên sàn ván. Một thùng ở gần cái đệm, chứa vài xếp thành chồng và trên đó có một cái chai rỗng mà ở cổ chai có cắm một ngọn nến. Xa hơn một ít, có các vỏ đồ hộp, một cái ca, một cà-mèn, một đôi giày săng-đá.

- Ông ta ở kia sao ? - Bernardin nhỏ nhẹ.

- Đúng.

Lupin chiếu tia sáng lên các bức tường, lên cửa sổ mà cánh cửa đều bị đóng và tiến đến cái giường ngoài dự liệu mà ông lật các tấm chăn lên. Sau đó ông lục soát nhanh chóng cái thùng.

- Hiển nhiên - ông nói - Các kế hoạch nằm trong túi áo của ông ta. Tuy nhiên chúng có thể rất có ích cho chúng ta. Thôi đi lên tầng trên.

Bọn họ đi lên tầng một, không gây tiếng động và ngay sau đó tin chắc là Mendaille không ở trong lâu đài. Họ khám xét cái hầm để được yên tâm. Không có ai.

- Như vậy là ông ta làm việc ở bên ngoài - Lupin nói - Trời đất ! Tôi đến đó - Ông ta vừa nhớ lại những xe tải trong vườn cây và lời nói của ông đội: "Xe điện ngầm ở trong đó ! Người đồng nghiệp của ông muốn liếc mắt vào, nhưng hãy còn bị cấm". Không còn nghi ngờ gì nữa, Mendaille đang ở đó.

- Chạy nước đại - Ông nói - Chúng ta sẽ bắt quả tang ông ta.

Bọn họ vượt qua vườn cây và phát hiện ra trong đồng đồ nát của một kho cũ, các bậc của

một cầu thang đi sâu vào lòng đất. Dựa vào thành trơn, bọn họ đi xuống và đặt chân trên một nền xi-măng. Bọn họ đang trong một căn hầm rộng rãi, được một luồng không khí ẩm thổi qua và ngửi thấy mùi đất ẩm và mùi mốc. Trước mặt họ là hầm rượu nho nổi tiếng trong vùng. Đường hầm đi sâu vào nữa trong bóng tối, ánh đèn làm lấp lánh các thanh ray của tàu hỏa đường hẹp.

- Chúng ta đi theo chúng, để đề phòng mọi sự bất trắc - Lupin nói.

Bọn họ lại tiếp tục đi, chân bước hết sức lặng lẽ mặc dù các rác rưởi lỏng chỏng trên mặt đất. Từ lâu, chai và thùng rượu đã biến mất. Các đội quân nối tiếp nhau ở đó, cố nhiên, đã cướp hết. Chỉ còn lại dấu tích của việc trú quân, các tấm ván, rơm rác, lò than ở các ngã tư đường hầm. Lupin dừng lại ở một chỗ giao nhau. Đây chính là mục đích mà các bản kế hoạch được Mendaille mang đi: dùng vào việc tìm hướng đi qua sự nhằng nhịt của những đường hầm. Nhưng giấu cái gì trong các hầm ấy, nơi mà hàng nghìn người, sát cạnh nhau, sống trong nhiều năm; nơi mà bọn họ ăn, ngủ, chơi bài, viết thư cho gia đình, nơi không thể nghĩ đến các đồ vật có giá trị lại có thể cất giấu ?

Vấn đề đơn giản là tiếp tục, không mất thời gian lý luận suông. Chừng nào còn theo đường ray, thì bọn ta không thể có nguy cơ lạc đường. Dọc đường hầm chính có một số đường hầm nhánh mà Lupin chiếu sáng lướt qua, để có thời gian phát hiện các đường hầm khác ở xa hơn.

Sự im lặng và đêm tối thúc ép họ. Bọn họ cảm thấy một cách mạnh mẽ cảm giác ở trong hầm mộ, những người sống cô độc trong một thế giới bóng tối và để lại hầu như khắp mọi nơi trên tường những lời ghi: *phân đội ba... trung đội mười hai...* các hình vẽ lên tường: *chai rượu vang. Margot muôn năm...* các mũi tên chỉ đường: *Bệnh xá - cửa ra phía đông* - và đột nhiên một tiếng động xa xa đến tai bọn họ. Họ đứng im, tim đập mạnh như những người bị nhốt vĩnh viễn nghe tiếng đập bởi những người cứu mạng họ.

- Chính ông ta ! Lupin nói nhỏ.

Bọn họ đi vào một đường hầm nhánh, tai vỉnh lên. Các cú đập khá đều nhau từ phía trái của họ vang đến, nhưng hãy còn xa bọn họ.

- Ông ta sản xuất cái gì thế ? - Bernardin nói.

- Ông ta cuốc.

Bọn họ quay vòng hai lần. Tiếng động trở lên rõ hơn, được khuếch đại bởi cách bố trí của đường hầm. Lupin dùng bàn tay che tia sáng của đèn và chỉ cho ánh sáng lọt qua từng quãng ngắn, đủ để biết được đám đất dưới chân ông. Bọn họ bây giờ phân biệt được tiếng rào rào của đất và đá đổ xuống sau mỗi nhát cuốc. Họ không còn xa Mendaille nữa. Bernardin húc phải Lupin khi ông dừng lại đột ngột. Lupin thở dốc phía trên vai của Bernardin.

- Ông ta ở kia.

Bọn họ chỉ cần thò cổ ra để thấy Mendaille. Một cái hầm mở ra ở sườn của một đường hầm giống như một bàn thờ nhánh trong một nhà thờ. Và Mendaille, người trần đến thắt lưng, chân giẫm lên đất đá sụt lở, giơ cao một mỏ nhát, làm việc như một con quỷ dưới ánh sáng của một đèn bão. Nhưng ông ta chưa đào đất nền, ông tấn công một cách hung dữ cái thành của đáy đường hầm như muốn xô đổ một bức tường và đúng là một bức tường bắt đầu lộ ra trước mặt ông. Bọn họ có chứng cứ về việc đó khi Mendaille, bỏ mỏ nhát ra, dùng cánh tay lau trán đầm

mồ hôi, cầm lấy đèn bão và giơ cao nó trước mặt mình. Lỗ hổng hiện ra như một khe mảnh, đen, chạy dài như một vết nứt.

Mendaille vồ lấy một trong các mép của kẽ nứt bằng hai bàn tay và tìm cách lay một mòm đá nhô ra giống như một chiếc răng lồi ra khỏi cái miệng khổng lồ. Lưng của ông uốn cong lại. Bắp thịt nở nang của ông gồng lên. Không đạt kết quả. Lúc bấy giờ, Mendaille lại lấy mỏ nhất và tấn công mạnh mẽ chướng ngại vật.

Lupin lùi lại một ít.

- Đáy của hầm được xây tường - Ông nói - Có một thành đôi và một phần rỗng giữa hai thành. Tôi tự hỏi người ta có thể giấu gì ở đó ?

Bọn họ bắt đầu quan sát và lúc đó nhận thấy các chi tiết mà trước đó họ không chú ý. Một hộp nển ở gần đèn, cùng với cái vali và một rổ lấp đầy chai. Một cái bánh và những hộp đồ hộp nằm xa hơn một ít trên cái áo khoác trải rộng ra đất như một tấm thảm. Mendaille hiểu rằng công việc của mình mất nhiều thời gian. Một cái xẻng cắm trong một cồn đất và các đồng gạch vụn đã được quét sạch. Lupin tự đặt cho mình một câu hỏi: Làm thế nào mà Courcel và Mendaille biết được cái hầm được bố trí như một két sắt này ? Không còn tí nghi ngờ gì trong đầu ông ta: Mendaille muốn chiếm lấy một cái gì đó quý giá. Tuy nhiên, nếu lão Montcornet muốn, chắc chắn là ngay từ đầu chiến sự, đã giấu các đồ vật có giá trị lớn, có thể là vàng thì nó sẽ được bao quanh bởi hàng ngàn sự cẩn trọng, và cả Mendaille lẫn Courcel cũng không thể biết được ý đồ của ông ta. Hơn nữa, không khi nào một người đơn độc có thể xây được một bức tường có độ dày đến thế. Chứng cứ là dù Mendaille khỏe như một con gấu, khó khăn lắm mới chọc thủng được nó. Vậy thì lão già Montcornet muốn dành cho ai ? Và sau đó, còn có các việc khác. Ông ta đã chỉ ra trong di chúc của mình, sự hiện hữu của kho báu. Ông không muốn cắt phần của Isabelle.

- Chúng ta hãy đợi xem - Lupin kết luận - Chúng ta sẽ thấy Mendaille lấy cái gì ở đó ra, nhưng phải chấp nhận là bí mật càng tăng thêm !

Trong một giờ Mendaille không ngớt cuốc và xúc các mảnh vụn. Cuối cùng ông dừng lại và uống một ngụm rượu. Rồi sau đó, ông rọi đèn vào kẽ nứt và quan sát việc lao động của mình. Lỗ hổng còn rất hẹp để cho một người cỡ như ông lọt qua. Ông ta đi vài bước, giẫm lên để giày để rung bụi bám vào quần và giày của mình, cắt cho mình một lát bánh. Hiển nhiên là ông không cảm thấy bị rình mò và thật là một cảnh tượng lạ lùng mà con người như ông lại lặng lẽ ăn, dưới ánh sáng của một ngọn đèn canh, (đèn có bầu dầu cao hơn ngọn lửa) mù khói và sau đó, tìm một chiếc thuốc trong áo khoác ngoài, châm lửa hút và tự thưởng cho mình vài phút nghỉ ngơi. Ông không vội vàng. Ông đang ở nhà mình, là chủ của các hầm, chủ của vùng đất

- Tại sao ông phải vội ? Ai có thể ngăn ông thực hiện quyền của mình ?

Ông ta hóp một vài hụm khói, vươn người, và sau đó tiến về đoạn hầm nơi mà Lupin không nhìn thấy. Ông quay ngay lại, tay đẩy một xe cút-kít - Một xe cút kít ? Nhưng sao lại một xe cút kít ? Có cái gì nặng đến mức phải chở ? Mendaille xếp xe theo chiều dọc của tường còn đang long lổ và cầm lấy mỏ nhất của mình. Ông còn lao động một lúc lâu và cuối cùng suy nghĩ là lỗ hổng đã đủ rộng - Ông đẩy một vai vào trong lỗ, sau đó là một cẳng chân. Ngực ép xuống. Bằng cái lắc nhẹ có nguy cơ làm sứt xương sườn, ông cố sức vượt qua chướng ngại vật. Một viên đá lóc ra và đột nhiên ông ta biến mất. Ông đã ở phía bên kia. Độc nhất chỉ bàn tay của ông còn hiện

ra, giữ ông lại ở bờ của vết nứt và bọn họ nghe một tiếng động làm họ đứng yên vì ngạc nhiên.

- Ông ta cười - Lupin nói.

Mendaille cười, một mình, ở cuối đường hầm bí ẩn của mình. Ông cười như người bị đẩy xuống địa ngục, một tiếng cười vừa độc ác, vừa sung sướng. Ông tha hồ biểu lộ niềm vui đã làm ông trả giá cho bao lo âu, cho bao án mạng...

- Ông ta điên ! Bernardin lầm bầm.

- Ôi, không ! Chỉ đơn giản là ông thắng cuộc. Sự chiến thắng ! Anh không biết đó là cái gì... sự run rẩy nào từ điều đó đưa lại.

Bàn tay lại hiện ra, sau rồi đến đầu và nửa người trên bị đầy các vết xước. Mendaille lại đứng trong hầm, đi tìm một cái búa, một dao khắc và một ngọn nến mà ông thắp sáng. Vậy là có những thùng cần mở- Lupin nghĩ thế. Bằng cử chỉ mềm mại, Mendaille luồn qua phía bên kia bức tường. Và ngay sau đó các tiếng búa đập vang lên kèm theo là tiếng rít đặc trưng của đinh mà ông nhổ. Có một sự im lặng - Cuối cùng Mendaille trở lại tay cầm một hộp có kích thước bằng một viên gạch lát nền. Ông ngồi xổm gần đèn, gỡ giấy bọc quanh hộp và nhìn một vật gì đó mà Lupin không thể phân biệt. Ông ngồi trên kheo chân rất lâu, hình như đang trầm tư nhưng miệng ông cử động như đang đếm. Đếm gì vậy ? Sự mất kiên nhẫn, sự tò mò làm Lupin run lên.

Mendaille đứng dậy và tự thưởng cho mình một cốc rượu đầy. Giấy mà ông xé ra hình như đang chạy trên mặt đất và đang bay thành từng cuộn giống như lá khô bị gió cuốn. Lupin biết là có một đường ống thông khí đã được bố trí, chắc là bởi số công trình dân dụng, để cho binh lính đồn trú trong phần sâu của hầm được hít thở thoải mái. Đường ống phải thông ra trong phần hầm mà ông ta không nhìn thấy tại trạm quan sát của mình, ống thông hơi thổi vào một thứ không khí lạnh vì Mendaille mở va -li của mình ra, kéo ra một khăn rửa mặt và lau cẩn thận vai và ngực. Sau đó, ông cầm lấy mỏ nhát và bắt đầu mở rộng cái lỗ.

- Ông ta làm cái gì thế, thưa ông chủ ? - Bernardin thì thầm - Tôi, tôi hoàn toàn tê cứng.

- Sỵt ! Chúng ta chờ xem. Không phải chờ lâu nữa.

Mendaille xúc từng xẻng đầy, đẩy đất đào ra xa. Ông mở rộng chỗ và đẩy một xe cút kít vào gần lỗ. Và sau đó, bắt đầu một vòng quay ngoạn mục: Mendaille từ trong hầm mà ông một lần nữa chui vào, vút vào trong xe các hộp theo từng chục một. Các hộp không chứa gì nặng vì nó hầu như không gây tiếng động nào khi động vào các tấm ván. Lúc ban đầu, một cách máy móc, Lupin đã thử đếm chúng. Ông nhanh chóng từ bỏ ý định đó và chỉ tập trung vào công việc sau: "Đó là cái gì ?" Và ông tách ra từng cái một, các giả thiết đến trong đầu ông. Cái làm ông lúng túng hơn cả, đó là tất cả các hộp đều có cùng một hình dạng, một thể tích: điều đó chứng tỏ chúng đều chứa giống nhau.

Khi xe cút kít đã đầy, Mendaille lại xuất hiện, lông ngực bết mồ hôi. Không bỏ phí một phút, ông ta cầm còng xe và kéo nó vào giữa đường hầm. Ở đó bằng một cú hẩy ông lật xe và bằng một cú đẩy mạnh, ông đẩy xe lại phía tường. Dùng mặt xẻng ông gom các hộp lại thành đống.

- Ông hiểu điều gì ở đó không, thưa ông chủ ? - Bernardin phì phò.

Lupin buộc anh ta nín nặng bằng một cử chỉ quyết đoán. Ông tiến lên phía trước một ít và theo dõi các động tác của Mendaille với một sự tò mò gần như đau đớn. Mendaille giật lấy một

bì đông dầu hoả phía sau va-li của ông. Ông mở nắp ra, luôn luôn lặng lẽ như một người thợ có lương tâm hiến thân cho công việc. Bây giờ ông tưới dầu lên đồng hộp một cách có phương pháp. Sau đó, ông đi lấy trong túi áo khoác ngoài của mình, một tờ báo mà ông vụn thành đuốc và dùng bật lửa đốt cháy. Ông đợi cho ngọn lửa bùng lên và vút mỗi lửa vào đồng hộp.

Lửa tức thời sáng rực. Lửa phát ra một tiếng púp, biến dần thành tiếng rống. Ngọn lửa, được bốc lên bởi nguồn khí thông hơi, hắt lên trần nhà lưới khổng lồ có màu xanh và vàng. Mendaille lùi lại nhiều bước và bàn tay chống vào hông, ngắm ngọn lửa hồng. Lupin và Bernardin, như bị thôi miên, cũng ngắm nhìn. Các hộp gồng lên, xé nổ, để thoát ra các mẫu giấy, bị cuốn hút bởi gió của lửa cháy, bay lên và lượn lờ khắp mọi hướng.

Một mẫu của chúng rơi xuống đất, không xa Lupin. Có cơ may bị lộ, Lupin trườn người và vươn dài cánh tay, nhưng Mendaille đã không nghi ngờ. Ông ta thu nhặt mẫu giấy và đẩy Bernardin ra phía sau vài mét. Nấp sau mồm tường, ông chìa đèn của mình xuống mẫu giấy và xuyết nửa buồng nó ra vì cảm giác ớn lạnh đột ngột.

Đó là một mẫu của tờ bạc. Hoài nghi, ông quan sát rất gần tờ giấy tìm được và phải chấp nhận sự thật. Tờ giấy bạc viền màu đen và bị lửa gặm ở nhiều chỗ, nhưng còn dễ nhận biết đó là một tờ giấy bạc năm mươi phờ-răng, giống hệt như tờ bạc mà Mendaille cất trong ô ngăn kéo bí mật của bàn giấy mà Courcel vừa đến cướp đi.

- Cho tôi xem, thưa ông chủ - Bernardin van nài.

Lupin đưa tay bịt miệng anh để chặn lời kêu ngạc nhiên mà anh sắp buột ra.

- Anh im đi, mẹ kiếp. Đây là một tờ bạc.

- Một tờ bạc giả !

- Không ! Một tờ thật - Nhưng thế nghĩa là sao !

Từ cùng một động tác, hai người nhìn chỗ đứng của mình, bọn họ không thể tin vào mắt mình nữa. Cái gì thế ? Mendaille nợ như chúa Chổm, ông Mendaille đã buộc vợ mình đóng giả Isabelle và thủ tiêu ba anh em Dorchain, những người làm chứng gây khó khăn, để lấy được trang trại của lão già Montcornet, ông Mendaille ấy, tham lam cực độ, lại đốt cháy một cơ nghiệp ? "Một cơ nghiệp ! Lupin suy nghĩ. Còn hơn thế - Một kho tàng ! Một nguồn lợi lớn khó tin. Ước tính chừng một trăm tờ giấy bạc trong một hộp Ông thử ước lượng số tiền đang biến thành khói. Các con số nhảy múa trong đầu ông. Và hãy còn chưa hết vì Mendaille còn lấp đầy xe cút kít lần thứ hai, đưa xe đến lò lửa, xé các băng giấy quấn quanh các tờ bạc, giữ tờ bạc lên than hồng để chúng cháy tốt hơn. Và lần này không phải là tờ bạc năm mươi phờ-răng, mà dựa theo hình dạng của chúng, thì đó là loại tờ bạc năm trăm và một ngàn phờ-răng.

- Cần chặn tay ông ta - Bernardin nói.

- Anh hãy im đi.

Các tia đỏ chiếu sáng một cách thảm thê các bức tường của hầm. Sức nóng nhanh chóng trở thành ngột thở. Khắp nơi trên mặt đất, các tàn dư bị đốt cháy, các than đen lẫn lén lút như những con chuột. Mendaille, ung dung, lật qua lại các mẫu giấy cháy đỏ giữa lò bằng dầu của xẻng, như là một thợ làm vườn đốt cỏ dại ở mùa thu. Khi xe cút-kít đã rỗng, ông tiếp tục chuyển thứ ba.

Lupin bóp cánh tay của Bernardin.

- Tôi tin là tôi bắt đầu...

Một tiếng nổ lớn cắt đứt lời nói của anh ta. Một làn mây của khói, của bụi và tia lửa dòn trở lại trong đường hầm, tiếp đến là các tiếng sụp đổ ầm ầm ở xa, từ hầm này qua hầm khác. Lupin và Bernardin gần như bị mù, nhảy lùi ra phía sau, tìm một ít khí trời ít bị nhiễm bẩn để thở.

Bức tường, Lupin nói. Nó đã bị đặt mìn... Sức nóng đã làm mìn nổ... hay là Mendaille đã nổ.

Bọn họ ho và mất phương hướng trong bóng tối. Lupin đã tắt sáng đèn điện của mình. Ông chiếu sáng đường hầm. Cửa vào hầm phủ đầy những tờ bạc đã bị hỏng mất một nửa do vụ nổ đã gây ra.

- Chúng ta đến đó ? - Bernardin hỏi - Ông ta phải chết.

- Anh đừng động đây, có thể còn mìn nổ chậm.

Dán mình vào thành đường hầm, bọn họ chờ một lúc lâu. Sự yên lặng được trở lại. Và sau đó, bỗng nhiên, một tiếng động làm bọn họ nhảy chồm lên, tiếng động khác thường và khó chịu đến mức họ cảm thấy một sự rùng mình ghê sợ chạy dọc sống lưng họ. Một người nào đó hắt hơi. Không phải. Không thể có được. Mendaille hắt hơi. Ông ta còn sống !

Dò từng bước, hai người trở lại góc của đường hầm mà từ đó họ phát hiện phía trong hầm: Một ánh sáng nhỏ nhoi bập bùng trong bóng tối. Nó lớn lên, toả ra xung quanh một ngọn lửa mờ đục. Mendaille, ngồi bệt trên đất, thấp lại đèn bão của ông, chiếc đèn đã trụ lại với vụ nổ. Ông ta có bộ mặt đầy máu. Đằng sau ông, bức tường đã đổ mất một nửa, cho thấy một chồng hộp mà một số đã trống rỗng, không còn giấy bạc chảy ra. Tại đó đã có hàng tỉ, có thể là hàng chục tỉ.

Dáng vẻ còn đờ đẫn, Mendaille nhìn bức tường bạc kỳ diệu. Ông lão đảo đứng dậy, đưa hai bàn tay lên mặt, nhắm nhìn chúng mà không hiểu rõ tại sao bàn tay lại đỏ. Ông suýt mất thăng bằng, cố đứng thẳng, nhìn thấy mớ nhát của mình giữa các mảnh vụn của xe cút kít và nhặt lấy nó. Và cái gì xảy ra tiếp sau đó làm Lupin chung hửng. Con người ấy với bộ mặt còn chảy máu, con người ấy dao động bên bờ của sự ngất đi, đang tiến lên với một sự bướng bỉnh của người máy, đến đồng hộp, ông ta loạng choạng khi giơ mớ nhát của mình lên và đập nó xuống cái hộp gần nhất. Bị mất đà, ông khuỵu đầu gối xuống rồi đứng dậy với một tiếng rên trầm đục, lại đập tiếp với sự cuồng nhiệt để phá cái kho tàng phi thường mà vì nó ông bị đánh một cách tàn bạo. Ông lùi lại lấy đà, cố gắng vung cao dụng cụ của mình và đột nhiên quy xuống. Người ta nghe tiếng hơi thở của ông.

- Thừa ông chủ, ông ta sắp chết.

- Có thể còn chưa.

Bằng bốn chân Mendaille lết đến các hộp, ông giơ một cánh tay run run, cánh tay của một người chết đuối, quơ lấy các tấm ván rời nhau và húng vào đầu một loạt gói và dây nhợ. Từ từ, ông tự mình gỡ ra và không động đậy nữa. Lupin quyết định vào trong hầm, có Bernardin đi theo. Khi người bị thương trông thấy ông, ông tìm cách dựa lưng vào tường.

- Không - Ông nói bằng một giọng ồm ồm - Không... không phải ông !

Ông ta đặt cánh tay thành hình chữ thập để che chở của cải của mình.

- Đó là của tôi... các ông hãy cút đi !

- Thôi đi, Mendaille ạ - Lupin nói - Ông không còn có thể chống cự. Chúng tôi sẽ chữa chạy cho ông. Chúng tôi không có ý muốn làm hại ông. Bernardin, anh hãy mang va li và áo khoác đến.

Bọn họ làm một loại gối tạm bợ, giúp Mendaile nằm ngửa. Với khăn mặt, Lupin lau mặt của người khốn khổ bị những mảnh văng của đá cửa đứt. Ông ta thấy một ít máu chảy ra từ tai phải và ra hiệu cho Bernardin hàm ý nói: "Không còn gì để làm". Ông ngồi bên cạnh người bị thương, ông này từ chối việc cứu chữa và buông xuôi.

- Chúng tôi sẽ đưa ông ra khỏi đây - Ông nói.

Mendaille chộp lấy cổ tay ông.

- Chúng ta chia nhau - Ông ta nói thì thầm

- Được, chúng ta chia nhau.

- Các ông hứa đi.

- Hứa, chỉ có điều là tôi muốn biết trước tiên là những tờ bạc ấy giá trị là bao nhiêu. Chúng có phải bạc thật không ?

- Không.
- Vậy là chúng đều giả.
- Không.
- Ông thấy rõ là ông ta mê sảng, thừa ông chủ.

- Anh hãy cố gắng tìm cho tôi một chai rượu nho còn nguyên. Ông ta khát - Trong lúc Bernardin lục lọi trong đồng rác, Lupin cúi xuống phía Mendaille.

- Chúng là bạc thật - ông nói - Nhưng nó không phải là của Ngân hàng Pháp phát hành, phải không ?

- Đúng vậy - Mendaille nói - Đó là bộ tham mưu tối cao của nước Đức đã sản xuất ra chúng. Một ý kiến của Kronpring, hình như thế.

- Các nhà chuyên gia của chúng đã kiểm được giấy thật ?

- Đúng vậy.

- Trời đất ! - Lupin phát hiện ra toàn bộ phạm vi của mưu đồ. Bị loá, ông đưa một bàn tay lên che con mắt mình. Thật là đơn giản đến thế và quỷ quyết đến thế... Những người Đức, để làm tàn lụi nước Pháp, ngay từ đầu cuộc chiến, đã cho in các tờ bạc giống hệt bạc thực... Các thùng tờ bạc theo gót kẻ xâm lược trong các ô tô hòm... Và sau đó sự thất bại đẫm máu ở Marnes, ở trận đánh Reims... buộc phải rút lui và bị đe dọa ở sườn phải, người Đức xây tường bịt kín vĩnh viễn kho bạc vào trong một nơi bí mật và chắc chắn... Và sau đó là các cố gắng vô vọng của chúng để thu hồi lại... các cuộc tấn công ở Ourcq, sự đột kích vào Aisne ngày 17, các mưu toan vô vọng của binh đoàn III để san phẳng mũi nhọn Reims... chiến lược của Bộ Tư lệnh Đức cuối cùng được bộc lộ... Hàng nghìn, hàng chục nghìn người chết rữa ra trên đất của Champagne để thu hồi lại những một thứ khí giới bí mật có một sức mạnh khủng khiếp... vì rằng nếu người Đức đã thành công trong việc làm tràn ngập nước Pháp, bằng máy bay, đồng tiền độc hại ấy, thì đó là lạm phát, là sụp đổ... đồng phờ-răng trở nên số không... các chợ sụp đổ, mọi sự cung ứng trở nên không thực hiện được, sự kinh hoàng lan truyền từ chỗ này đến chỗ kia và sự trở lại của sự đói hàng lấy hàng... và tờ bạc đáng nguyên rủa còn kia... phía sau Mendaille đang hấp hối... Và người thắng cuộc, hơn một lần nữa, đó là ông Lupin !

Đúng thế, nhiều câu hỏi còn chưa có câu trả lời. Cố nhiên người ta không bao giờ biết tại sao người Đức không cho in lại các giấy bạc khác. Có thể là ngôi sao Kronprinz đã bị mờ nhạt... có thể là các phương tiện thiếu thốn... nhưng Lupin biết được điều chủ yếu và ông tràn ngập vui mừng tự hào vì trận đánh cuối cùng của chiến tranh thì chính ông ta đã đưa nó đến thắng lợi, chỉ một mình, ở dưới mặt đất, với cuộn khói.

Bernardin trở lại, mang theo một chai. Lupin đập cổ chai một cách khéo léo. Ông cho một ít rượu vang chảy vào giữa môi của Mendaille và ông này hình như lấy lại được một ít sức.

- Làm sao ông biết được các bí mật của bọn Đức ?

- Bởi Courcel. Khi quân đội của chúng đã rút khỏi, sau trận đánh ở Marnes... Bọn chúng đã huy động một chục dân công để xây bức tường. Courcel được giải ngũ, nằm trong số đó. Sau đó, bọn chúng đã bắn hết những dân công để chắc chắn là không có ai nói ra. Nhưng Courcel, giả vờ chết, đã thành công thoát nạn.

Courcel đã làm việc cho tôi trước chiến tranh. Khi tôi bị thương, tôi tình cờ gặp anh ta ở

bệnh viện mà anh ta đang điều trị. Anh ta kể cho tôi cuộc phiêu lưu của mình, cho tôi biết các câu chuyện mà anh đã có thể tình cờ nghe được, vì anh ta nói một ít tiếng Đức và để chúng tỏ là anh không nói dối, anh đưa cho tôi một tờ bạc năm mươi quan mà anh đã nhặt được ở một cái hộp bị sụt đáy trong quá trình vận chuyển. Tờ bạc ấy đó là bùa hộ mệnh của tôi... Tôi đã luôn luôn giữ nó ở trong tầm tay.

- Như là một lời hứa hẹn về sự giàu có ? - Lupin nói.

- Vâng. Tôi đã bỏ công lau chùi nó và là phẳng nó để trả lại cho nó trạng thái mới vì rằng nó đã bị vấy bẩn kinh khủng. Tôi giữ nó thật mới ! Khi tôi biết rằng Cảnh sát đến khám xét ở nhà tôi, tôi sợ họ phát hiện ra và họ đặt cho tôi những câu hỏi, vì vậy tôi đề nghị Courcel mang nó đi.

- Đó là việc nó làm khi nó đến đặt lá thư đe dọa trong kẹp giấy của ông.

- A ! Ông biết... Đúng, như vậy đó, tôi giữ im lặng.

- Và sau đó thì sao ?

- Thế là, chúng tôi đợi cho chiến tranh kết thúc. Courcel biết là tôi kết hôn với cháu gái của Montcornet và tin rằng một ngày nào đó tôi sẽ là chủ nhân của lâu đài. Tôi đã gợi ý cho anh ta về sự hiện hữu của chúc thư. Anh ta điên lên về ý nghĩ là kho báu sẽ tuột khỏi tay chúng tôi. Chính anh ta đã có ý kiến thay thế vợ tôi bằng Isabelle. Chính anh ta có ý kiến thủ tiêu anh em Dorchain mà việc làm chúng có thể làm đổ vỡ kế hoạch của chúng tôi.

- Tại sao ông lại giết nó.

- Vì có những bí mật mà người ta không để hai người biết. Và đó là điều anh ta suy nghĩ. Chứng cứ: anh ta đã không báo trước cho tôi là bức tường đã được đặt mìn... Nhưng ông, ông đã đến cứu tôi, phải không ? Ông sẽ giúp tôi đi lên. Tôi không có gì... Tôi chỉ là một người đại dột. Một vật gì đó va vào đầu tôi... chúng ta chia nhau... chúng ta chia cho cả ba...

Bàn tay ông ta sờ soạng quanh mình ông, gắp một số tờ bạc, từ từ nắm lấy chúng.

- Một trăm triệu cho mỗi người - Ông thì thầm - Thế là đủ... Tôi đã thoả thuận... với Courcel... ta phải đốt phần còn lại.

Bị một sự lo lắng đột xuất, ông kêu, ông dựng dậy, nhìn vào hai người đang đỡ mình.

- Cần thiêu huỷ phần còn lại - Ông kêu lên mạnh mẽ - để cho phần của chúng ta giữ được giá trị của nó... Tất cả số bạc đó... Có quá nhiều... cũng như là chúng ta không có gì cả...

Lời nói của ông ta lẫn lộn.

- Các ông giúp tôi với - Ông nói thêm - Chừng nào mà người ta không đốt hết...

Các con mắt ông nhắm nghiền lại. Ông ngã ngửa ra và bàn tay ông quơ trên ngực mình được một nắm tờ bạc.

-... Ta nghèo - Ông kết thúc.

Sau đó môi ông động đậy nhưng không một âm thanh nào thoát ra khỏi miệng ông. Tia máu phun ra từ tai ông lớn dần lên.

- Bị vỡ trán - Lupin nói.

- Có lẽ tôi phải đi tìm người cấp cứu.

- Vô ích. Trong một ít phút nữa, ông ta sẽ chết. Không còn sự thúc bách nữa.

Lupin chỉ đồng hồ:

- Chúng ta sẽ phá tất cả cái đó và ngay tức thời.

- Đúng, thưa ông chủ, chúng ta có thể giữ cho mỗi người một trăm triệu ?

Lupin đứng dậy nhanh chóng.

- Cái gì ? Anh mất trí à, anh cũng thế à ? Một triệu cũng không, năm mươi phờ-răng cũng không nốt.

Ông ta lắc vai Bernardin.

- Tỉnh lại đi, bạn ngây ngô của tôi. Có máu dính trên tờ bạc ấy, anh hiểu chứ ? Dù thế nào thì bạc đó cũng phải thủ tiêu.

- Nhưng...

- Không có nhưng gì hết. Trước hết là nước Pháp ! Các tờ bạc ấy, anh thấy không, nó là một vũ khí chống lại chính nó. Ôi, vũ khí đó, chúng ta phải làm cho nó biến mất. Và nếu chúng ta giữ lại chỉ một đồng trong số bạc ấy chúng ta sẽ là đồng loã của kẻ địch. Đó là điều rõ ràng. Và chúng ta đi đốt ngay, không luyến tiếc, anh nghe chưa ? Không luyến tiếc... và sau đó, anh hãy suy nghĩ. Anh có thể kết hôn với Beatrice, bây giờ. Không còn vấn đề gì nữa. Rõ ràng là chồng bà ta đã chết trong một tai nạn. Cuộc điều tra sẽ không thể kết luận gì hơn. Người ta chỉ có thể tự hỏi là các hộp ấy chứa gì, nhưng không một ai đoán ra sự thật.

- Nhưng tôi muốn nói. Làn khói, thưa ông chủ ?

- Làn khói nào ? A ! Làn khói tiếp tục thoát ra, ở trên cao, từ ống thông hơi ?... Anh hãy yên tâm. Vào lúc này, mọi người đang ngủ. Và hơn nữa, Mendaille có quyền đốt những thứ dơ dáy của quân đội để lại khi rút đi. Ông ta ở nhà mình. Điều đó cũng như nói anh ở nhà anh, chàng trai hạnh phúc, vì Beatrice thừa hưởng tất cả, bây giờ ! Và trang trại... đang ở trong tình trạng tiêu điều... nó sẽ mang lại lợi lớn trong một số năm tới. Anh sẽ đổi đời trong rượu vang. Đó là tất cả. Hãy tin vào tôi, Bernardin ạ. Anh không được sinh ra để làm nghề mà tôi làm. Hãy nghĩ đến đứa con trai của anh.

- Rượu vang - Bernardin nói - Không ! Cái đó nhắc chúng ta nhớ đến những kỷ niệm rất buồn.

- Thế thì, anh sẽ bán hết. Và anh sẽ đến định cư ở nơi khác. Châu Phi chẳng hạn. Có tương lai ở đó. Tôi có nhiều bạn tại đó. Bọn họ rất vui mừng đỡ anh một tay. Đồng ý không ? Thôi, chúng ta xắn tay áo lên.

Hai người chuyển vào trong đường hầm xác chết của Mendaille và bắt tay vào công việc. Lò lửa cháy đến tận sáng. Khi bọn họ nhô lên, ở ngoài trời, họ lấm láp, kiệt sức nhưng tâm hồn thanh thản. Lupin đứng lại, nhìn mặt trời lên, lá cây của mùa xuân mới, ngọn cỏ đang bắt đầu xoá đi dấu vết ở trên mọi đường của cuộc chiến đấu vừa qua. Một con gà trống gáy nơi xa.

- Lucien - Lupin thì thầm - Hãy để tôi gọi anh là Lucien, bây giờ. Bernardin đã lùi vào phía dưới... Lucien, anh sẽ thấy lại bà ấy trong một vài giờ nữa. Nhân đó, nhờ anh thay tôi nói với bà...

Ông suy nghĩ và một biểu hiện buồn bã thoáng qua mặt ông.

- Không. Đừng nói gì cho bà ta.

Bọn họ bước cùng một nhịp đi tiến về phía rặng đông.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>